



УЧЕНИЯ НА ПРЕЗИДЕНТИТЕ НА ЦЪРКВАТА

ДЖОЗЕФ ФИЙЛДИНГ СМИТ





УЧЕНИЯ НА ПРЕЗИДЕНТИТЕ НА ЦЪРКВАТА
**ДЖОЗЕФ ФИЙЛДИНГ
СМИТ**

Публикувано от
Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
Солт Лейк Сити, Юта

Книги от поредицата *Учения на президентите на Църквата*

Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит (36481 112)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Учения на президентите на Църквата: Лоренцо Сноу (36787 112)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Учения на президентите на Църквата: Джордж Албърт Смит
(36786 112)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Учения на президентите на Църквата: Джозеф Фийлдинг Смит
(36907)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

За да се сдобияте с екземпляри на тези книги, посетете вашия местен център за разпространение или store.lds.org. Също така можете да откриете книгите в електронен формат на LDS.org.

Коментарите и предложенията ви относно тази книга ще бъдат приети с благодарност. Моля изпращайте ги до Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-3220 USA.

Email: cur-development@ldschurch.org

Моля впишете своето име, адрес, район и кол. Не пропускайте да посочите заглавието на книгата. После дайте коментарите и предложенията си за силните страни на книгата и областите за възможни подобрения.

© 2013 на Intellectual Reserve, Inc.

Всички права запазени

Отпечатано в САЩ

Одобрено на английски: 8/02

Одобрено за превод: 8/03

Превод на *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Fielding Smith*

Bulgarian

36907 112



Съдържание

Въведение	vii
Кратко историческо изложение	xii
Животът и служението на Джозеф Фийлдинг Смит	1
1 Нашият Отец в небесата	37
2 Нашият Спасител Исус Христос	51
3 Планът на спасение	61
4 Укрепване и запазване на семейството	77
5 Вяра и покаяние	87
6 Значимостта на причастието	101
7 Джозеф и Хайръм Смит, свидетели за Христа	111
8 Църквата и Царството Божие	123
9 Свидетели за Книгата на Мормон	135
10 Нашето търсене на истината	147
11 Почитане на свещеническите ключове, възстановени чрез Джозеф Смит	161
12 Клетвата и заветът на свещеничеството	171
13 Кръщение	183
14 Дарът на Светия Дух	193
15 Вечен брак	203
16 Да възпитаваме децата в светлина и истина	217
17 Запечатващата сила и храмовите благословии	229
18 Живот според всяко слово, което излиза из Господните уста	243
19 В света, но не от света	255
20 Любов и загриженост към всички деца на нашия Отец	267
21 Провъзгласяване на Евангелието по света	279
22 Молитвата—заповед и благословия	293
23 Лична отговорност	303

24	Делото на жените светии от последните дни: „безкористна отдаденост на тази славна кауза”	315
25	Раждането на Исус Христос: „добри вести за голяма радост”	327
26	Подготовка за пришествието на нашия Господ	337
	Списък на илюстрациите	351
	Азбучен указател.	353



Joseph Fielding Smith



Въведение

Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли утвърдиха поредицата помагала *Учения на президентите на Църквата*, които да ви помогнат да задълбочите разбирането си за възстановеното Евангелие и да се доближите повече до вашия Небесен Отец. При прибавянето на томове към тази поредица, вие ще съберете домашна колекция от книги за справка относно Евангелието. Томовете от тази поредица са предназначени за лично изучаване и за обучение в неделните класове. Те могат също да ви помогнат да подготвите други уроци или речи и да отговаряте на въпроси за учението на Църквата.

Тази книга включва ученията на президент Джозеф Фийлдинг Смит, който служи като президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни от 23 януари 1970 г. до 2 юли 1972 г.

Лично изучаване

Докато изучавате ученията на президент Джозеф Фийлдинг Смит, с молитва търсете вдъхновение от Светия Дух. Въпросите в края на всяка глава ще ви помогнат да разберете и прилагате ученията на президент Смит в живота си. Докато изучавате тези поучения, може да мислите как да ги споделяте с ваши роднини и приятели. Това ще укрепи вашето разбиране на прочетеното.

Преподаване от тази книга

Тази книга има за цел да бъде използвана у дома и на църква. В групите на висшите свещеници, кворумите на старейшините и Обществото за взаимопомощ две недели в месеца ще се преподава от глави в книгата. Понеже книгата съдържа

повече глави от това, което може да бъде обхванато за 12 месеца, районните и коловите ръководители може да преценят кои глави най-добре отговарят на нуждите на членовете, на които служат.

Следните ръководни принципи могат да ви помогнат да преподавате от книгата:

Подгответе се да преподавате

Като се готвите да преподавате, търсете напътствието на Светия Дух. Изучете с молитва дадената глава, за да се уверите, че сте разбрали ученията на президент Смит. Ще преподавате с по-голяма искреност и сила, когато словата му са ви въздействали пряко (вж. У. и З. 11:21).

Ако преподавате урок в Мелхиседековото свещеничество или Обществото за взаимопомощ, не трябва да оставяте настрана тази книга или да готвите уроците по други материали. С молитва изберете от главата онези учения, които чувствате, че ще бъдат от най-голяма полза на хората, на които преподавате. Някои глави съдържат повече материал, отколкото ще сте в състояние да обсъдите по време на часа.

Насърчавайте участниците да изучават главата преди урока и да носят със себе си книгата. Когато го правят, те ще са по-добре подготвени да участват в дискусии и ще се назидават един друг.

При подготовката ви за преподаване обърнете специално внимание на „Предложения за изучаване и преподаване” в края на всяка глава. Под това заглавие ще намерите въпроси, тематично свързани стихове от Писанията и идеи за преподаване. Въпросите и тематично свързаните стихове от Писанията се отнасят за главата, в която се намират. Идеите за преподаване могат да ви напътстват в усилията ви да помагате на другите да намират радост в изучаването и живеенето според Евангелието.

Представете главата

Като представяте главата и по време на урока, се опитвайте да създадете атмосфера, в която Духът да може да докосне сърцата

и умовете на хората, на които преподавате. За да започнете урока, помогнете на хората, на които преподавате, да се концентрират над ученията в главата. Обмислете следните идеи:

- Прочете и обсъдете частта, озаглавена „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит” в началото на главата.
- Обсъдете изображение или стих от главата.
- Заедно изпейте свързан с нея химн.
- Споделете накратко лично преживяване по темата.

*Водете обсъждане относно ученията
на президент Смит*

Като преподавате от тази книга, канете другите да споделят своите мисли, да задават въпроси и да се учат един друг. Когато участват активно, те ще бъдат по-подготвени да се научат да получават лично откровение. Позволявайте на плодотворните обсъждания да продължат, вместо да се опитвате да покриете всичките учения. За да насърчите обсъждане, използвайте въпросите в края на всяка глава. Можете също да разработите свои собствени въпроси специално за хората, на които преподавате.

Следните варианти могат да ви дадат допълнителни идеи:

- Помолете участниците да споделят какво са разбрали при личното изучаване на главата. Може да е полезно да се свържете с някои от тях през седмицата и да ги помолите да дойдат подготвени да споделят какво са научили.
- Възложете на участници да прочетат избрани въпроси в края на главата (поотделно или на малки групи). Помолете ги да търсят в главата учения, свързани с въпросите. После ги помолете да споделят своите мисли и прозрения с останалите от групата.
- Прочетете заедно избрани изявления на президент Смит от главата. Помолете участниците да споделят примери от Писанията и от собствения си опит, които илюстрират преподаването от президент Смит.

- Помолете участниците да изберат един раздел в главата и да го прочетат наум. Поканете ги да се съберат на групи от по двама или трима души, избрали същия раздел, и да обсъдят какво са научили.

Насърчавайте споделяне и приложение

Ученията на президент Смит ще имат най-голямо значение за тези участници, които ги споделят с околните и ги прилагат в живота си. Обмислете следните идеи:

- Попитайте участниците как могат да прилагат ученията на президент Смит в техните отговорности у дома и в Църквата. Например, може да им помогнете да обмислят и обсъдят как биха могли да приложат ученията му като съпрузи, съпруги, родители, синове, дъщери, домашни учители или посещаващи учителки.
- Насърчавайте участниците да споделят някои от ученията на президент Смит с роднини и приятели.
- Канете участниците да прилагат наученото и да споделят преживяванията си в началото на следващия урок.

Завършете обсъждането

Обобщете накратко урока или помолете един или двама участници да направят това. Свидетелствайте за ученията, които сте обсъдили. Може да поканите и другите да споделят своите свидетелства.

Информация за източниците, цитирани в тази книга

Ученията в тази книга са преки цитати от проповеди, публикувани съчинения, писма и дневници на президент Джозеф Фийлдинг Смит. Цитатите от публикувани източници са със запазена пунктуация, правопис, главни букви и разделяне на абзаци както в оригиналните източници, освен ако не са били нужни редакционни или печатарски промени за по-добра четливост. По тази причина може да забележите дребни непоследователности в текста. Например, думата *евангелие* е с малка буква в едни цитати и с главна в други.

Също така президент Смит използва термини като *мъже*, *мъж*, или *човечество* за всички хора, мъже и жени. Той често използва местоименията *той*, *негов* и *него* за двата рода. Това е било обичайно за езика по негово време. Въпреки различията между онези езикови условия и по-съвременната употреба, ученията на президент Смит се отнасят и за жените, и за мъжете.



Кратко историческо изложение

Следната хронология предоставя кратка историческа рамка за ученията на президент Джозеф Фийлдинг Смит, представени в тази книга.

- | | |
|----------------------------|---|
| 19 юли 1876 г. | Роден е в Солт Лейк Сити, Юта, в семейството на Джулина Ламбсън Смит и Джозеф Ф. Смит. |
| 19 юли 1884 | Бива кръстен и потвърден от баща си. Получава от баща си първото си лично копие на Книгата на Мормон. |
| 6 април 1893 г. | Присъства на освещаването на храма Солт Лейк. |
| 1896 | Получава Мелхиседековото свещеничество и храмовото си надаряване. |
| 26 април 1898 г. | Сключва брак с Луи Емили Шъртлиф в храма Солт Лейк. |
| май 1899 г. до юли 1901 г. | Отслужва пълновременна мисия в Англия. |
| 1901 г. до 1910 г. | Служи в много църковни призвания, включително като президент на свещенически кворум, като член на общия борд на Обществото за взаимно усъвършенстване на Младите мъже, като висш съветник и като член на общ Църковен комитет, занимаващ се с подготовката на материали в защита на Църквата. |

- октомври 1901 г. Започва работа в офиса на Църковния историк.
- 1902 Публикува книжка за семейна история със заглавие *Asael Smith of Topsfield, Massachusetts, with Some Account of the Smith Family*. Това е първата от много публикации, включително 25 книги и многобройни статии за църковни списания и периодични издания.
- 8 април 1906 г. Подкрепен на обща конференция за Помощник на Църковния историк, позиция, на която той остава до март 1921 г.
- 30 март 1908 г. Луи Шъртлиф Смит почива след боледуване от сериозно заболяване, свързано с третата ѝ бременност.
- 2 ноември 1908 г. Сключва брак с Етел Джорджина Рейнолдс в храма Солт Лейк.
- 7 април 1910 г. Ръкоположен за апостол от баща си.
- октомври 1918 г. Записва откровение за изкуплението на мъртвите под диктовката на баща си, който по това време е президент на Църквата. Сега това откровение се намира в Учение и Завети 138.
- 6 януари 1919 г. Ръкоположен за съветник в президентството на храма Солт Лейк, позиция, на която остава до 1935 г.
- 17 март 1921 г. Определен за Църковен историк, позиция, на която е до 1970 г.
- 1934 Определен за президент на Генеалогичното общество на Юта, позиция, на която е до 1961 г.
- 26 август 1937 г. Етел Рейнолдс Смит почива след четири годишно боледуване.

- 12 април 1938 г. Сключва брак с Джеси Ела Евънс в храма Солт Лейк.
- Май до ноември 1939 г. Изпълнява специално поръчение в Европа с Джеси като посещава Англия, Шотландия, Холандия, Белгия, Франция, Швейцария, Италия, Швеция, Норвегия, Дания, Чехословакия, Австрия и Германия. Ръководи евакуацията на всички американски мисионери от Европа след избухването на Втората световна война.
- 8 юни 1945 г. Призован да служи като президент на храма Солт Лейк, позиция, на която служи до 1949 г.
- 6 октомври 1950 г. Отделен е като действащ президент на Кворума на дванадесетте апостоли.
- 9 април 1951 г. Подкрепен като президент на Кворума на дванадесетте апостоли.
- Юли до август 1955 г. Изпълнява специално назначение в Азия, на което Джеси го придружава. Освещава Гуам, Корея, Окинава и Филипините за проповядването на Евангелието.
- Септември 1958 г. Присъства на освещаването на храма Лондон Англия.
- Октомври 1960 г. до януари 1961 г. Придружен от Джеси, той посещава църковни ръководители и мисионери в Централна и Южна Америка.
- Май 1963 г. Председателства на церемонията по полагаването на крайъгълния камък в храма Оуклънд Калифорния.

- Септември 1963 г. Освещава паметника на пионерите в Канзас Сити, Мисури и Историческия обект „Затвора Либърти” в Либърти, Мисури.
- 29 октомври 1965 г. Призован да служи като съветник в Първото Президентство под ръководството на президент Дейвид О. Маккей.
- 18 януари 1970 г. Става старшият апостол и председателстващ ръководител на Църквата след смъртта на президент Дейвид О. Маккей.
- 23 януари 1970 г. Отделен е като президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.
- 6 април 1970 г. Подкрепен за президент на Църквата по време на обща конференция.
- 3 август 1971 г. Джеси Евънс Смит почива.
- 27–29 август 1971 г. Председателства на първата областна конференция на Църквата, която се провежда в Манчестър, Англия.
- 18 януари 1972 г. Произнася освещаващата молитва за храма Огдън Юта.
- 9 февруари 1972 г. Председателства на освещаването на храма Прово Юта. Написва освещаващата молитва и възлага на президент Харолд Б. Лий да я произнесе.
- 2 юли 1972 г. Почива в Солт Лейк Сити, Юта, 17 дни преди 96-тия си рожден ден.



Животът и служението на Джозеф Фийлдинг Смит

Президент Джозеф Фийлдинг Смит „използваше три велики думи, които никога не мога да забравя,” спомня си президент Гордън Б. Хинкли. Тези думи са: „истинен и верен”. Президент Хинкли казва: „В публичните си изявления, в личните си разговори, в молитвите си към Господ, той се молеше да можем да бъдем истинни и верни.”¹ Президент Томас С. Монсън споделя подобен спомен: „Дори и в напредналата си възраст, (той) винаги се молеше: „Да бъдем истинни и верни до края.”²

„Истинен и верен”. За президент Джозеф Фийлдинг Смит това е нещо повече от често повтаряна фраза. Това е искрен израз на неговата надежда за всички хора. Също така е описание на живота му, от детството до службата му като президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

„Обещано дете”

Джозеф Фийлдинг Смит „е роден като обещано дете”, казва старейшина Брус Р. Маконки от Кворума на дванадесетте апостоли. Старейшина Маконки, зет на президент Смит, обяснява, че Джулина Ламбсън Смит „имаше три дъщери, но нито един син, затова се обърна към Господ и като Хана от древни времена, „склучи завет”. (1 Книга на царете 1:11.) Обещанието ѝ е следното: ако Господ ѝ дари син, тя „ще направи всичко по силите си да му помогне да бъде чест за Господ и за баща си”. Господ чува молитвите ѝ, а тя спазва обещанието си към Него.”³ На 19 юли 1876 г. на Джулина и съпругът ѝ, Джозеф Ф. Смит им се ражда момченце. Наричат го Джозеф Фийлдинг Смит младши, на името на баща му.



*Родителите на Джозеф Фийлдинг Смит-президент
Джозеф Ф. Смит и Джулина Ламбсън Смит*

От раждането си Джозеф Фийлдинг Смит се присъединява към семейство, богато на вяра, служба и ръководители. Дядо му Хайръм Смит е брат на пророка Джозеф Смит и е смел свидетел на Възстановяването на Евангелието. Господ избира Хайръм да бъде „пророк и гледач, и откровител на (Неговата) църква”, и казва, че името на Хайръм ще може да “се запомни с почит от поколение на поколение, во веки веков” (У. и З. 124:94, 96). С брат си Джозеф, Хайръм запечатва свидетелството си с кръвта си, убит мъченически от въоръжена тълпа на 27 юни 1844 г. (вж. У. и З. 135).

Бащата на Джозеф Фийлдинг Смит, Джозеф Ф. Смит поема тежки отговорности от ранното си детство. Първородният син на Хайръм и Мери Фийлдинг Смит е на пет години, когато баща му е мъченически убит, и на девет-годишна възраст, когато помага на овдовялата си майка да управлява нейния фургон от Наву, Илинойс, до долината Солт Лейк. По-късно той служи като мисионер и като член на Кворума на дванадесетте апостоли. Той е съветник в Първото Президентство, когато се ражда синът му Джозеф. От 17 октомври 1901 г. до 19 ноември 1918 г. той служи като президент на Църквата.

Майката на Джозеф Фийлдинг Смит, Джулина Ламбсън Смит, произлиза от едно от първите пионерски семейства в долината Солт Лейк. От девет-годишна възраст тя е отглеждана в дома на чичо си Джордж А. Смит, който по това време е член на Кворума на дванадесетте апостоли и леля си Батшиба У. Смит. (Старейшина Смит по-късно служи като първи съветник в Първото президентство под ръководството на президент Бригъм Йънг, а сестра Смит по-късно служи като обща президентка на Обществото за взаимопомощ.) Когато пораства, Джулина става предана съпруга и майка и всеотдаен член на Обществото за взаимопомощ. Тя е известна с нейното състрадание и умения да акушерства като изражда „почти 1000 бебета на този свят” и се грижи за майките им.⁴ От октомври 1910 г. до април 1921 г., тя служи като втора съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ.

Работа и игра, докато е млад мъж

Джозеф се научава на работа от ранна възраст. Семейството му притежава ферма в Тейлърсвил, Юта, на около 10 мили (16 км) от дома им, където той и братята му помагат за напояването, косенето на сеното и полагането на грижи за животните. У дома семейството се грижи за голяма зеленчукова градина, няколко плодни дървета, три дълги реда грозде, пилета, три крави и няколко коня. Президент Джозеф Ф. Смит практикува множествен брак, така че семейството му има много гърла за хранене и много ръце да помагат за работата. Тъй като Фжозеф Фийлдинг Смит е един от най-големите синове в голямото семейство, на него се възлагат някои отговорности, които по принцип биха се възложили на възрастен. Освен тези задължения, той винаги се справя с подготовката си за училище.

Първата работа на Джозеф извън дома му и семейната ферма е заедно с майка му. Той често кара коня и каруцата, за да помага на майка си да изпълнява задълженията си като акушерка. В края на юношеството си той намира работа в Zion's Cooperative Mercantile Institution (ZCMI), където работи дълги и физически изтощителни часове. По-късно той си спомня: „Работех като товарен кон по цял ден и бях уморен вечерта от носенето на чували с брашно и захар и шунка и бекон на гърба си. Тежах 68 килограма, но не се замислях при вземането на 90-килограмов чувал и слагането му на гърба си.”⁵

За да балансира отговорностите в тежката си работа, Джозеф намира време за игра. Той и братята и сестрите му обичат да играят вечер игри в дома си, криейки се в лозето—“особено, когато гроздето бе узряло.”⁶ Той обича да играе и на бейзбол. Всеки район имал организиран бейзболен отбор и той обича тези приятелски съревнования.

Изучаване на Евангелието и духовен растеж

Въпреки, че бейзболът е важен за младия Джозеф Фийлдинг Смит, понякога той напуска рано мачовете поради интерес, който е по-важен за него. В такива случаи той можело да бъде



Младият Джозеф Фийлдинг Смит понякога рано напуска бейзболните мачове, за да може да чете Книгата на Мормон в семейната плевня.

намерен „в плевнята или на сянка под някое дърво, да чете” Книгата на Мормон.⁷ „Откакто си спомням”, по-късно пише той, „откак се научих да чета, изпитвах повече удоволствие и по-голямо задоволство от изучаването на Писанията и четенето за Господ Исус Христос и за пророка Джозеф Смит и делото, което е извършено за спасението на хората, отколкото от което и да е друго нещо на света.”⁸ Той започва да установява модел на лично изучаване на Евангелието, когато получава първия си екземпляр на Книгата на Мормон, на възраст осем години. Той чете с желание стандартните произведения и църковните публикации. Носи издание на Новия завет в джобен формат, за да може да го чете през обедната си почивка, докато отива на работа в ZSMI и докато се прибира. Упорито и с постоянство той укрепва свидетелството си за възстановеното Евангелие.

Но духовният растеж на Джозеф не се ограничава в тихото лично изучаване. Той с вяра участва в църковни събрания и класове и получава свещенически обреди и благословии. Особено го привлича храмът. Строежът на храма Солт Лейк започва 23 години преди неговото раждане. „През ранните си години Джозеф наблюдава с жив интерес ежедневния прогрес в строежа на прекрасното здание. Той вижда транспортирането на огромните гранитни камъни с железопътни вагони от каменоделната. ... вижда оформянето на величествените кули. ... (той казва): „Чудех се дали ще доживея да видя завършването на храма.”⁹

На 6 април 1893 г. Джозеф присъства на първата сесия по освещаването на храма Солт Лейк. Президент Уилфърд Уудръф, четвърти президент на Църквата, председателства на сесията и произнася освещаващата молитва. На подиума, вляво от президент Уилфърд Уудръф, седи вторият му съветник, президент Джозеф Ф. Смит.

Когато Джозеф Фийлдинг Смит навършва 19 години, той получава патриархална благословия. Тази благословия, произнесена от чичо му Джон Смит, който по това време служи като патриарх на Църквата, допълва духовната сила на Джозеф. На Джозеф се казва:

„Твоя е привилегията да доживееш до дълбока старост и волята на Господ е да станеш велик мъж в Израил. ...

Твой дълг ще е да седиш в съвет с братята си и да председателстваш сред хората. Твоя ще е отговорността също да пътуваш много у дома и в чужбина, по земя и вода, трудейки се в служението. И аз ти казвам, вдигни главата си, извиси гласа си без страх или желание да се харесааш, както ще те напътства Духът Господен и благословиите на Господ ще бъдат върху ти. Духът Му ще напътства ума ти и ще ти дава думи и чувства, за да можеш да объркваш мъдростта на злите и да разрушаваш съветите на несправедливите.”¹⁰

По-късно през същата година, след 20-тия си рожден ден, той получава нови възможности за служба и духовен растеж. Той е ръкоположен в сан старейшина на Мелхиседековото свещеничество и получава храмовото си надаряване. В края на

живота си, когато служи като президент на Църквата, той заявява: „Толкова съм благодарен, че имам святото свещеничество. През целия си живот се стремих да увеличавам призованието си в свещеничеството и се надявам да устоя до края в този живот и да се наслаждавам на присъствието на верните светии в идния живот.”¹¹

Ухажване и брак

Като младеж Джозеф Фийлдинг Смит помага на семейството си, изучава Евангелието и се подготвя за свещенически благословии и усилията му не остават незабелязани от една млада жена, на име Луи Шъртлиф. Луи, чиито родители живеят в Огдън, Юта, идва да живее със семейство Смит, за да може да посещава Университета на Юта, който по това време се намира срещу дома на семейство Смит.

В началото взаимоотношенията между Джозеф и Луи не са нещо повече от формално приятелство, но то постепенно прераства в ухажване. Тъй като двойката има малко пари, тяхното ухажване се състои основно в четене заедно в семейния хол, разговори помежду им, разходки и посещаване на църковни забави. Джозеф също така обича да слуша как Луи свири на пиано. Понякога те ходят на представления в един местен театър. В края на втората година от обучението на Луи в университета тяхното ухажване прераства в любов—дотоглова, че Джозеф кара колело 160 километра отиване и връщане по неравни кални пътища, за да я види в Огдън веднъж или два пъти, когато университетът е във ваканция.¹²

В крайна сметка Луи и Джозеф обсъждат брак. Обаче в ума им остава един въпрос: дали Джозеф ще бъде призован да отслужи мисия? По онова време младите мъже и жени, които желаят да служат мисия, не се обръщат към епископа си, за да бъдат препоръчани за такива призвания. Обработването на мисионерските призвания се извършва изцяло в офиса на президента на Църквата. Никой млад мъж не знаел кога ще намери в пощенската си кутия призование за мисия.

Луи завършва университета през пролетта на 1897 г. и се премества в Огдън при родителите си. Година по-късно, очевидно без да има вероятност за получаване на мисионерско призование, двойката решава да задвижи плановете за брак. Както казва Джозеф по-късно: „Убедих я да си промени местоживеенето и на 26-тия ден от април 1898 г., отидохме в храма Солт Лейк и бяхме бракосъчетани за времето и цялата вечност от баща ми, президент Джозеф Ф. Смит.“¹³ Когато Джозеф и Луи започват съвместния си живот, те живеят в малък апартамент във фамилия дом на семейство Смит.

Приемане на мисионерско призование

В ранните дни на Църквата женените мъже често биват призовавани да служат пълновременни мисии, така че Джозеф и Луи не са изненадани, когато на 17 март 1899 г. в пощата пристига призование за мисия, подписано от президент Лоренцо Сноу. Но Джозеф вероятно е малко изненадан от определеното му място за служба. Преди да приеме призованието, той има разговор с президент Франклин Д. Ричърдс, президент на Кворума на дванадесетте апостоли, за вероятността да получи призование за мисия. Джозеф по-късно си спомня: „(Той) ме попита къде бих искал да отида. Казах му, че никъде конкретно, просто където ме изпратят. Но той каза: „Трябва да има някое място, където би искал да отидеш.“ Аз казах: „Ами, бих искал да отида в Германия.“ А те ме изпратиха в Англия!“¹⁴

Луи решава да живее с родителите си, докато Джозеф го няма. Тя чувства, че това ще ѝ помогне да издържи на самотата, докато е разделена от съпруга си. И започва работа в магазина на баща си, като така печели пари, за да помогне за мисията на Джозеф.¹⁵

На 12 май 1899 г. един ден преди тръгването за мисионерското поле, старейшина Смит и другите мисионери получават инструкции от президент Джозеф Ф. Смит и старейшини Джордж Тийсдейл и Хибър Дж. Грант от От Кворума на дванадесетте апостоли. Това е цялото им обучение преди да заминат като пълновременни мисионери. На това събрание всеки мисионер



Старейшина Джозеф Фийлдинг Смит като пълновременен мисионер

получава официален мисионерски сертификат. В този на старейшина Смит пише:

„Този документ удостоверява, че приносителят му, старейшина Джозеф Ф. Смит младши, е верен член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и е надлежно назначен от висшите ръководители на гореспоменатата Църква да отслужи мисия във Великобритания, за да проповядва Евангелието и да отслужва всички обреди, свързани с този сан.

Ние приканваме всички хора да се вслушат в неговите учения и съвети като Божий човек, изпратен да отвори за тях вратата към живот и спасение—и да му помагат в пътуванията му и за каквото и от каквото може да се нуждае.

Молим се Бог, Вечният Отец, да благослови старейшина Смит и всички, които го приемат и се грижат за неговото удобство, с

благословиите на небето и земята, за времето и цялата вечност, в името на Исус Христос, Амин.

Подписано в Солт Лейк Сити, Юта, 12 май 1899 г., от името на гореспоменатата Църква. Лоренцо Сноу, Джордж К. Кенън, Джозеф Ф. Смит, Първото Президентство.”¹⁶

На следващия ден семейството се събира у дома, за да изпрати Джозеф и един по-голям негов брат, който също е призован да служи в Англия. Обаче един член на семейството липсва на това събиране. По-малката сестра на Джозеф, Емили, се крие, засрамена от нещо, което е направила преди няколко години. Когато Джозеф и Луи се ухажвали, Джозеф понякога изпращал Емили и други малки деца да си лягат рано, за да може да прекара време насаме с любимата си. Разочарована от тази въображаема несправедливост, Емили често се моли Господ да изпрати брат ѝ на мисия. Сега, когато той действително отива, тя се чувства виновна за ролята, която може да е изиграла за неговото заминаване.¹⁷

Джозеф и Луи знаят, че това призование за служба в Англия е от Господ. Джозеф има силно желание да изпълни задължението си, а Луи е доволна, че съпругът ѝ ще служи мисия, но и за двамата е трудна идеята, че ще бъдат разделени. Когато идва времето старейшина Смит да тръгне за гарата, „Луи се опита да е смела, опита се да не позволи на Джозеф да я види да плаче. Но беше трудно да се прикрият зачервените очи. На Джозеф вече толкова му липсва дома, че само при мисълта за тръгване, не му се говори с никой. ... В гърлото на Джозеф бе заседнала буца, когато се спря на вратата на старата къща на улица Фърст Норт и целуна за довиждане всички любими хора: Мама, тате, братя и сестри, лели и последно, Луи. Довиждане, Луи, скъпа моя. Бог да те благословии и пази в безопасност заради мен”.¹⁸

Посаждане на семената на Евангелието в Англия

От тръгването на влака—неудобен и пълен с тютюнев дим—старейшина Смит посвещава себе си на мисията си. Написаното в дневника му и писмата, които изпраща и получава, разкрива

трудностите, които среща като мисионер, а също и вярата и отдадеността, с която той ги посреща.

В края на първия му ден мисионерска работа в Англия, той записва в дневника си: „Това беше много важен ден в краткия ми живот. Напуснах дома си преди по-малко от месец с целите да проповядвам Евангелието на нашия Господ. ... Днес трактувах и раздадох 25 тракта (брошури). За пръв път се занимавам с такъв вид работа и не ми беше лесно. ... Споделих свидетелството си със света за пръв път днес, но ще мога да го правя по-добре. С помощта на Господ ще върша волята Му както съм призван”.¹⁹

Когато неговият баща му изпраща няколко долара за джобни, той отговаря: „Ще внимавам много със средствата, които ми изпрати. Не харча за нищо, освен ако нямам добри основания за това”. Той също споделя с баща си своята решителност да изучава и проповядва Евангелието: „Тук съм да проповядвам Евангелието и се надявам да мога да го правя добре. ... Желая да подобря ума си и талантите си, докато съм тук, за да мога винаги да съм полезен в живота. ... Искам да съм изряден във всичко и нищо не ми доставя повече удоволствие от това да науча нещо за Евангелието. Желанието ми е да се запозная с него и да придобия мъдрост.”²⁰

Президент Джозеф Ф. Смит написва следните похвални думи в едно писмо до старейшина Джозеф Фийлдинг Смит: „Харесвам духа ти, имам вяра в твоята почтеност и съм доволен от теб. Искам да развиеш мъдрост, внимателна преценка и търпение, а също и Светия Дух и любовта към Бог”.²¹ Бащата на Луи, Луис Шъртлиф, също изразява увереност в старейшина Смит: „Винаги съм чувствал, че ще изпълниш величествена мисия и ще придобиеш опит, който ще те подготви за важната роля, която си предопределен да изпълняваш в бъдеще”.²²

В писмата си до Луи, Джозеф винаги изразява обичта си към нея. Той често слага в „топлите си и прочувствени писма” изсучени цветя.²³ Той също така пише за трудностите, които среща: „Има мнозина сред този народ, които знаят, че Евангелието, което проповядваме е истина, но нямат моралния кураж да излязат от света и да го приемат”.²⁴



Луи Шъртлиф Смит

Луи изпраща писма поне веднъж седмично. „Не забравяй”, пише тя в едно от тях, „тук съм, за да те обичам и се моля за теб и никога няма да те забравя и за миг. ... Винаги се моля да си благословен, мой скъпи съпруге”.²⁵ Луи ясно показва своята отдаденост към съпруга си и е също така наясно с отдадеността си към Господ и делото Му. Тя непрекъснато напомня на Джозеф да не позволява отдалечеността от дома да го отслаби в решеността му да служи.

Старейшина Смит се нуждае от това насърчение, защото рядко намира някой, който да приеме посланието за възстановеното Евангелие. Години по-късно той „казал на сина си Джозеф, че условията били толкова лоши, а хората толкова незаинтересовани, че стигнал до състояние на ума, когато мислел, че няма да може да продължи. Една нощ лежал буден, мислейки си за необходимостта да подготви завръщането си вкъщи”.²⁶ Но, вдъхновен от насърчението от любимите си хора и укрепен от молитвите им и от собственото си желание да служи, той преодолява тези мисли. Той знае, че Господ го е призовал и знае, че трябва да работи старателно за доброто на хората, на които служи, и за доброто на семейството си. Той пише: „По-скоро

бих останал тук завинаги, отколкото да се върна вкъщи без почетно освобождаване. ... Моля се да мога да имам духа на Евангелието и любов към ближните, за да мога да остана тук до почетното ми освобождаване от мисията. Ако не бяха многото молитви, изказани за мен у дома, а също и моите молитви, не бих могъл да успея”.²⁷

Старейшина Джозеф Фийлдинг Смит е освободен с чест от мисията си на 20 юни 1901 г. За двете си години старателна служба „той не успя да обърне нито един човек във вярата, нито имаше възможността да извърши и едно кръщение, само потвърди един новопокръстен”.²⁸ Обаче той и колегите му посаждат семената на Евангелието, помагайки на много хора да намерят повече мир и разбиране, а той самият израства като ученик и учител на Евангелието, а също и като свещенически ръководител.

Нов дом и нови отговорности

Джозеф пристига в Солт Лейк Сити на 9 юли 1901 г. След като прекарва няколко дни със семейството на Луи в Огдън, Джозеф и Луи се връщат в дома си със семейство Смит и продължават живота си заедно. Бракът им се отличава с вяра, старание и служба и те работят по това да изградят дом и семейство и да служат в Църквата.

Скоро след като Джозеф се връща вкъщи, той започва да си търси работа, за да може да издържа семейството си. С помощта на роднина той си намира временна работа в офиса на чиновника на окръг Солт Лейк. Около пет седмици по-късно той приема назначение в офиса на Църковния историк. Като се задълбочава в историята на Църквата, той разбира повече за хората, които се опитват да дискредитират нея и ръководителите ѝ. Той работи неуморно, за да предостави информация в защита на вярата. Това е началото на служба, която ще благослови Църквата в идните години.

През пролетта на 1902 г. Луи е бременна. Тя и Джозеф са благодарни за малкия си апартамент, но се стремят към построяването на собствен дом. Сигурната работа на Джозеф му

позволява да започне да прави планове. Те наемат строителна фирма и уговарят с нея самият Джозеф да свърши колкото е възможно повече от работата, за да намали разходите. Първото им дете, дъщеря на име Джозефин, се ражда през септември 1902 и те се преместват в новия си дом около 10 месеца по-късно. През 1906 г. след тежка бременност на Луи им се ражда още една дъщеря и я наричат Джулина.

Джозеф винаги се стреми да участва в Господното дело за спасение и получава много възможности да прави това. През 1902 г. той е призван да служи като един от президентите на двадесет и четвъртия кворум на седемдесетте, като неговите задължения включват инструктор в кворума. (По това време Църквата има над 100 кворума на седемдесетте. Членовете на тези кворуми не са висши ръководители.) Джозеф също така е призван да служи във общия съвет на Обществото за взаимно усъвършенстване на Младите мъже, а също и като член на висшия съвет на кол Солт Лейк. Той е ръкоположен в сан висш свещеник от брат си Хайръм, член на Кворума на дванадесетте апостоли. На общата конференция през април 1906 г. той е подкрепен като помощник на църковния историк, а следващия януари е назначен в специален комитет, чиито цели са „да подготви данни за защита на Църквата от атаки, направени от враговете ѝ”.²⁹

Когато бащата на Джозеф служи като президент на Църквата, Джозеф често му помага с кореспонденцията и други административни задължения и понякога придружава баща си по църковни задачи. Веднъж дори пътува вместо президент Смит. Той записва: „Отидох в Бригъм Сити (Юта) по молба на баща ми да осветя сградата за събрания на Втори район в Бригъм Сити. Те силно желяеха *той* да произнесе осветяващата молитва, но тъй като той имаше силна наистинка, ме изпрати на свое място”. Когато коловият президент и един епископ посрещат Джозеф на гарата, те не са щастливи да го видят.³⁰ Говори се, че коловият президент казал: „Можех да се разрева. Очаквахме президента на Църквата, а вместо него получихме едно момче”. Според един разказ на историята, Джозеф хапливо отговаря: „И аз бих могъл да се разрева”.³¹

Въпреки че много от църковните задължения на Джозеф го карат да пътува далеч от дома, той и Луи също намират време да са заедно и да се радват един на друг. В дневника си той записва за 1 ноември 1907: „Прекарах по-голямата част от деня с Луи в храма Солт Лейк, един от най-щастливите дни в живота ни и най-ползотворния за нас”.³²

Изпитания и благословии

Джозеф оставя на страна много от Църковните си задължения през март 1908 г., чувствайки нуждата да е у дома с Луи, колкото е възможно повече. Тя страда от сериозна продължителна болест, свързана с началния етап на третата си бременност. Въпреки молитвите, свещеническите благословии, внимателните грижи от съпруга ѝ и старателните грижи на лекарите, състоянието ѝ продължава да се влошава. Почива на 30 март.

В скръбта си Джозеф пише: „През този месец, който беше месец на постоянно притеснение, аз преминах през изпитания и преживявания от най-горчив и най-болезнен вид. И през всичко това разчитах на Господ за сила и утеха. След като изстрада най-мъчителна болка в продължение на три или четири седмици и след боледуване от близо два месеца, моята любима съпруга бе освободена от страданието си ... и си замина от мен и скъпите ни бебчета, за един по-добър свят, където търпеливо и с мъка очакваме срещата ни, която ще е най-величествена”. Джозеф казва, че съпругата му „почина твърда във вярата и върна на всеки принцип на Евангелието”.³³

Скоро след това Джозеф е твърде затруднен от грижата да отглежда две малки момиченца в дом без майка. Родителите му канят младото семейство да живее с тях. Дори и с тази помощ, вдовецът осъзнава, че малките му деца имат нуждата от любяща майка.

Както и при вземането на всички важни решения, Джозеф ревностно се моли по този въпрос. Етел Джорджина Рейнолдс, чиновничка в офиса на Църковния историк, става отговор на молитвите му. Джозеф я кани да придружи него и дъщерите



Етел Рейнолдс Смит

му на разходка в парка на 6 юли 1908 г. Разходката е успешна и четиримата се наслаждават на присъствието на останалите. Десет дни по-късно Джозеф и Етел имат среща без децата и скоро след това се сгодяват.

Етел и Джозеф се запечатват в храма Солт Лейк на 2 ноември 1908 г. Години по-късно, в едно писмо до Етел, Джозеф пише: „Не знаеш колко често съм благодарил на Господ, че не направих грешка, когато имах нужда от спътник. Ти ми бе изпратена”.³⁴ Освен че е любящ спътник на Джозеф, Етел бързо се превръща във втора майка за Джозефин и Джулина.

Служба като член на Кворума на дванадесетте апостоли

Точно преди общата конференция през април 1910 г., президент Джон Р. Уиндър, първи съветник в Първото Президентство, почива. Старейшина Джон Хенри Смит, който до този момент служи в Кворума на дванадесетте, е призован да служи в Първото президентство, оставяйки вакантно място в Кворума на дванадесетте. Първото Президентство и Кворумът

на дванадесетте се срещат в храма Солт Лейк, за да обсъдят мъжете, които биха отговаряли на изискванията да заемат това вакантно място. След като се съветват в продължение на около час, те не могат да „стигнат до единство в чувствата си по този въпрос. Най-накрая президент Джозеф Ф. Смит се отделя сам в една стая и коленичи за молитва за насока. Когато се връща, той малко колебливо пита останалите 13 братя дали биха имали предвид сина му Джозеф Фийлдинг Смит младши за тази позиция. Той се колебае в предложението си, казва той, защото синът му Хайръм вече е член на съвета, а синът му Дейвид е съветник в Председателстващото Епископство. Той се бои, че членовете на Църквата биха негодували още един от синовете му да бъде назначен за висш ръководител. Въпреки това, той се чувства вдъхновен да предложи за обмисляне името на Джозеф. Другите мъже изглежда веднага възприемат предложението и подкрепят президент Смит.

„Изглежда президент Смит споделя избора на Джозеф с майка му (на Джозеф) преди съобщението по време на конференцията. Сестрата на Джозеф, Идит С. Патрик казва: „Спомням си как нашата майка ни каза, че през 1910 г. баща ни се прибрал от събранието на съвета в храма и изглеждал много притеснен. Когато го попитала какво го безпокои, той казал, че Джозеф е избран да бъде един от Дванадесетте. Той казал, че братята единодушно го избрали и сега той, като президент, щял да бъде сериозно критикуван, че синът му е станал апостол. Майка му казала да не се притеснява и за миг относно това какво биха казали хората. Тя знаела, че Господ го е избрал и казала, че знае, че той ще се справи добре с призованието си”.

“... По това време е обичайно да *не* се уведоми предварително избрания човек, а вместо това той да чуе призованието си като го прочетат в конференцията за вот за подкрепа. Такъв е случаят и с Джозеф Фийлдинг Смит, когато отива на конференцията на 6 април 1910 г., той не знае, че е избран”. При влизането му в Табернакъла, един от разпоредителите му казва: „Джозеф, кой ще е новият апостол?” Той отговаря: „Не знам. Но няма да си ти, нито пък аз!”



Кворумът на дванадесетте апостоли през 1921 г. Старейшина Джозеф Фийлдинг Смит е застанал най-вляво.

Точно преди да се прочете името на най-новия член на Кворума на дванадесетте апостоли, Джозеф почувства нашепване от Духа, че името може да е неговото. Въпреки това, по-късно казва, че когато съобщили името му: „Аз бях толкова изненадан и шокиран, че едва можех да промълвя и дума”.

По-късно същия ден, той се прибира у дома, за да сподели новината с Етел, която не могла да присъства на събранието. Той започва с думите: „Май ще трябва да продадем кравата. Вече нямам време да се грижа за нея!”³⁵

През шейсетте си години като член на Кворума на дванадесетте апостоли, Джозеф Фийлдинг Смит вижда много промени в света. Например, когато го призовават за апостол, много хора все още използват кон и каруца като основно транспортно средство. В края на службата си в кворума, той често пътува до назначенията си с реактивен самолет.

Старейшина Смит служи на много позиции, изискващи доверие и отговорност, докато е член на Кворума на дванадесетте. През първите осем години от служението си като апостол, той неофициално служи като секретар на баща си. Служи като такъв до смъртта на баща си през ноември 1918 г. В тази си роля

Джозеф Фийлдинг Смит действа като писар, когато неговият баща му диктува видението за изкуплението на мъртвите, което сега се намира в Учение и завети 138.

Старейшина Смит служи като помощник на Църковния историк и като Църковен историк в продължение на почти 50 години, като съветник в президентството на храма Солт Лейк, като президент на храма Солт Лейк, като президент на Генеалогичното и историческо общество на Юта, като главен редактор и бизнес мениджър на *Utah Genealogical and Historical Magazine* и като председател на Изпълнителния комитет на църковния борд по образованието. Той служи и като председател на Комитета за църковни публикации, задача, която изисква да чете хиляди страници чернови преди да бъдат подготвени като ръководства за преподаване, а също и други църковни публикации.

Той е отделен като действащ президент на Кворума на дванадесетте на 6 октомври 1950 г. и служи като такъв до април 1951 г., когато е отделен като президент на Кворума на дванадесетте. Той служи като такъв от април 1951 г. до януари 1970 г., когато става президент на Църквата. От 1965 г. до 1970 г. той служи и като съветник в Първото Президентство, изпълнявайки и задълженията си като президент на Кворума на дванадесетте.

Служение със сериозни предупреждения и нежна прошка

В първата си реч на обща конференция старейшина Джозеф Фийлдинг Смит говори директно на всеки един, който би „издигнал гласа си срещу действията на ръководителите, които председателстват над Църквата”. Той прави това строго заявление: „Бих искал да предупредя всички, които са членове на Църквата и им казвам, че е по-добре да се покаят и се обърнат към Господ, за да не паднат върху им Неговите наказания, за да не загубят вярата и се отвърнат от истината”.³⁶

По време на цялото си служение той продължава да предупреждава за това. Веднъж той казва: „Считам, че това е мисията ми, тъй като това според мен ми бе нашепнато от Духа Господен по време на пътуванията ми из коловете на Сион, да казвам

на хората, че *сега* е денят за покаяние. ... Чувствам, че моята мисия е да призовавам към покаяние и да призовавам хората да служат на Господ”.³⁷

Този сериозен и директен подход към преподаването се смекчава от неговата нежност и доброта. Старейшина Бойд К. Пакър веднъж бил свидетел на това в едно събрание, когато президент Джозеф Фийлдинг Смит е председател на Църковния мисионерски комитет. „Беше представен доклад за една катастрофа на двама мисионери с автомобил, собственост на Църквата. Един възрастен продавач на зеленчуци преминал на знак стоп с камиона си. Колата на мисионерите била ударена странично и напълно потрошена. Шофьорът на камиона бил глобен от полицията. Той нямал застраховка. За щастие, нито един от мисионерите не бил сериозно наранен.

Президент Смит мълчеше, докато членовете на комитета обсъждаха случая. След известно обсъждане, те инструктираха главния директор на Мисионерския отдел да наеме адвокат и да заведе дело.

Чак тогава попитаха президент Смит дали е съгласен с това действие. Той тихо каза: „Да, бихме могли да го направим. И ако положим всички усилия, дори бихме могли да успеем да отнемем камиона от бедния човек, но тогава той как ще си изкарва прехраната?”

„Погледнахме се един друг, малко засрамени”, каза старейшина Пакър. „Тогава решихме Църквата да закупи друг мисионерски автомобил, да продължи делата си и да не се занимава повече с този случай”.³⁸

„Мил, любящ съпруг и баща”

Когато старейшина Смит е призован за апостол, той има три деца: Джозефин и Джулина и първородното дете от Етел—Емили. Седем месеца по-късно в семейството се ражда още една дъщеря. Етел и Джозеф я наричат Неоми. Поради усложнения по време на раждането, Неоми се бори за живота си, а семейството ѝ се опасява, че тя може и да не живее дълго. Но, както баща ѝ казва по-късно, тя „бе спасена чрез силата на молитвата

и свещеническите благословии, след като изглеждаше, че повече няма да си поеме дъх”.³⁹ Етел след това ражда още седем деца: Лоис, Амелия, Джозеф, Луис, Рейнълдс, Дъглас и Милтън.

Задачите на президент Смит като апостол често го откъсват от дома му за продължителни периоди от време. Но когато е вкъщи, той съсредоточава своето внимание върху семейството си. Съпругата му Етел го описва като „мил, любящ съпруг и баща, чиято най-голяма амбиция в живота е да направи семейството си щастливо, изцяло забравящ за себе си в усилията да постигне това”.⁴⁰

Децата на семейство Смит се размиват от впечатлението на някои хора за баща им—че е строг и неприветлив човек. „Един път ... след като бе изнесъл една доста силна реч за важноста правилно да се управляват децата в семейството, една раздразнена жена се обърна към две от малките му дъщери и изрази съчувствието си към тях (и каза:) „Сигурно вашият баща ви бие!” В отговор на това обвинение, момичетата само се размиват. Те познават баща си по-добре от нея—той никога не би ги наранил. Когато се прибира вкъщи от дългите си пътувания, „бяха щастливи времена, от момента, когато нетърпеливо го посрещаха на гарата до тъжното изпращане отново, няколко дни по-късно”. Те играят игри, правят сладкиши и сладолед, ходят на пикник, возят се на влак и посещават близките каньони и езера. Наслаждават се да слушат истории за неговите църковни назначения по целия свят.⁴¹ Също така работят заедно по задачи вкъщи.⁴²

Синовете на президент Смит се занимават със спорт и той посещава мачовете им при всяка възможност.⁴³ Той също обича да спортува с тях, особено на хандбал. Той се забавлява с тях, но има и състезателен дух. Синовете му Рейнолдс и Луис си спомнят за случаи, когато те двамата играят срещу баща си. Той ги кара да изберат с коя ръка да играе в мача. Дори и с една ръка зад гърба си, той винаги „лесно ги побеждава”.⁴⁴

Тъга и надежда

Задачите на старейшина Смит извън дома са трудни за Етел и децата, а седмиците на раздяла са мъчителни за тях. На 18

април 1924 г. той пътува с влак, за да председателства на една колова конференция. Етел е в седмия месец на бременността си в този момент, като се старае да се грижи доколкото може за децата у дома. В писмо до нея той казва: „Мисля си за теб и бих искал да съм с теб непрекъснато следващите няколко седмици, за да ти помагам и се грижа за теб”.⁴⁵ Мислейки за дома си, в края на писмото той включва едно стихотворение, написано от него. Някои от думите на това стихотворение сега се намират в много църковни песнопойки под заглавието „Does the Journey Seem Long?” (Дълго ли изглежда пътуването?)

Дълго ли изглежда пътуването,
а пътеката трудна и стръмна?
Бодли и тръни ли има по пътя?
Остри камъни краката ли режат,
докато се изкачваш
към височината през жегата на деня?
Дали сърцето ти е тъжно и слабо,
а душата вътре изморена,
докато вървиш под бреме от грижи?
Тежък ли ти се струва
товарът, който трябва да вдигнеш сега?
Никой ли няма бремето да сподели?
Нека сърцето ти не отслабва,
пътуването едва е започнало,
все още вика те със жест Той.
Затова с радост погледни нагоре
и Неговата ръка поеми.
Той ще те води до нови висини—
земя свята и чиста,
където всички грижи приключват
и животът освободен е от всички грехове,
където сълзи няма да се проливат,
защото няма повече скърби.
Поеми ръката Му и с Него влез.⁴⁶

От 1933 г. щастието в дома на семейство Смит понякога е нарушавано от тежко „бреме на грижи”, както казва старейшина

Смит в стихотворението си от преди девет години. Етел започва да страда от „ужасна болест, която не разбирам. Понякога тя изпада в дълбините на депресията, а в други мигове мислите ѝ препускат с бясна скорост, което принуждава изтощеното ѝ тяло да прави все повече и повече. Нежната обич и подкрепа на семейството ѝ, молитвите и благословиите, дори хоспитализирането не успяват да помогнат”.⁴⁷ След боледуване в продължение на четири години, тя почива на 26 август 1937 г. Пишейки за смъртта ѝ, съкрушеният ѝ съпруг записва: „Не би могло да се намери по-добра жена или по-вярна съпруга и майка”.⁴⁸ В дълбините на скръбта си, той чувства утешаващото знание, че той и Етел Рейнолдс Смит са обвързани заедно за вечността чрез свещения завет на запечатването.

Едно ново приятелство води до брак

Когато Етел умира, пет от децата все още живеят в дома на семейство Смит. Две от тях планират скоро да го напуснат—Амелия е сгодена, а Луис планира да служи пълновременна мисия. Остават 16-годишният Рейнолдс, 13-годишният Дъглас и 10-годишният Милтън. Загрижен за тези синове без майка, Джозеф Фийлдинг Смит обмисля идеята отново да сключи брак.

Мислейки за това, старейшина Смит скоро обръща вниманието си към Джеси Ела Евънс, известна солистка на Мормонския хор на Табернакъла. Джеси има солово изгълнение на погребението на Етел, а старейшина Смит ѝ изпраща бележка, за да изрази благодарността си. Тази бележка довежда до разговори по телефона. Старейшина Смит и Джеси не се познават преди тези разговори, но те бързо се сприятеляват.

Старейшина Смит прекарва дни в размисли и молитви относно възможността да предложи брак на Джеси. Най-накрая ѝ написва писмо, в което намеква, че би желал да има по-близко приятелство с нея. Четири дни по-късно той събира куража да предаде лично това писмо. Той го занася до сградата на общината, където тя работи като окръжен секретар. По-късно той записва следното в дневника си: „Отидох до офиса на *Окръжния секретар*. ... *Имах много важен разговор със секретарката и*



Джозеф Фийлдинг Смит и Джеси Евънс Смит на пианото

й оставих писмото, което написах”.⁴⁹ Последва седмица, в която той пътува с влак до събрания на колови конференции и когато старейшина Смит се връща отново у дома, той има повторна среща с Джеси.

В типичния си директен стил, старейшина Смит записва в дневника си: „Срещнах се с госпожица Джеси Евънс и имах *важен* разговор с нея”. Изпитвайки взаимни чувства на възхищение, те уреждат Джозеф да се срещне с майката на Джеси, а Джеси - с децата му. По-малко от месец по-късно, на 21 ноември 1937 г., тя приема годежен пръстен. Двамата се запечатват в храма Солт Лейк на 12 април 1938 г. като запечатването се извършва от президент Хибър Дж. Грант, седмият президент на Църквата.⁵⁰

Старейшина Франсис М. Гибънс, който служи като секретар на Първото Президентство, когато президент Смит е президент на Църквата, описва връзката между Джозеф Фийлдинг Смит и Джеси Евънс Смит: „Въпреки възрастовата разлика от 26 години и разликата в темперамента, произхода и обучението, Джозеф Фийлдинг и Джеси Евънс Смит са със забележително съвместими характери. Тя е неударжим екстровеерт, изпълнена с добро

настроение и чувство за хумор, обичаща да е популярна. Джозеф от друга страна е тих, стеснителен, изтънчен и отдалечен, винаги изглежда, че се чувства неловко да е на публично място и никога не се стреми да привлича внимание към себе си. Това, което сплотява тези две различни личности, е искрената любов и уважение, които изпитват един към друг”.⁵¹ Тази любов и уважение се отнасят и към майката на Джеси, Джанет Бюкенън Евънс, с която Джеси живее до брака си. Сестра Евънс заживява при дъщеря си в дома на семейство Смит и помага с грижите за децата.

Служение в един размирен свят

Новата сестра Смит, която децата и внуците на старейшина Смит наричат леля Джеси, често придружава съпруга си на пътуванията му до колови конференции. Местните ръководители често я канят да пее в събранията и понякога тя успява да убеди и съпруга си да изпее дует с нея. През 1939 г. президент Хибър Дж. Грант възлага задача на старейшина и сестра Смит да обиколят всички мисии на Църквата в Европа.

Въпреки че Втората световна война все още не е избухнала, когато семейство Смит пристигат в Европа, напрежението нараства. На 24 август, докато семейство Смит са в Германия, Първото Президентство инструктира старейшина Смит да се погрижи всички мисионери в Германия да бъдат прехвърлени в неутрални държави. Той координира това усилие от Копенхаген, Дания. По време на това преместване на мисионери, Уолъс Торонто, президентът на мисия в Чехословакия, преценява, че трябва да изпрати съпругата си Марта и децата си в Копенхаген, за да са в безопасност. Самият той остава, за да се увери, че е извършена безопасно евакуацията на четирите мисионери, които са задържани. Изминават дни без никаква информация от тях. Марта по-късно си спомня:

„Най-сетне дойде денят, когато всички влакове, фериботи и кораби направиха последното си пътуване от Германия и ние се молехме Уоли (президент Торонто) и четиримата млади мисионери да са на последния ферибот, когато той се отправеше към пристанището си. Виждайки, че съм много притеснена и

ставам все по-загрижена, президент Смит дойде до мен, сложи ръка на раменете ми и каза: „Сестра Торонто, тази война няма да започне, докато брат Торонто и мисионерите му не пристигнат тук в Дания”. Когато денят премина в ранна вечер, получихме телефонно обаждане. ... Беше Уоли! Петимата са пристигнали от Чехословакия заедно с британската легация на специален влак, който е изпратен за тях, качили се на последния ферибот от Германия и сега били на пристанището (в Дания), чакайки транспорт до Копенхаген. Облекчението и щастието, които се почувстваха в дома на мисията и сред 350-е мисионери бе като тъмен облак, който се вдига, за да се покаже яркото слънце”.⁵²

Старейшина Смит е благодарен на народа на Дания, който позволява толкова евакуирани мисионери да влязат в страната му. Със започването на войната, той пророкува, че поради тяхната щедрост, хората на Дания няма да страдат от недостиг на храна по време на войната. Години по-късно „народът на Дания преживява войната може би най-добре от всяка европейска нация. Датските светии дори изпращат пакети с помощи на изстрадалите светии в Холандия и Норвегия. Броят на членовете нараства, а приходите от десятък в Датската мисия се увеличават повече от два пъти. ... Датските светии считат положението си за пряко изпълнение на пророчеството, направено от старейшина Джозеф Фийлдинг Смит”.⁵³

Със започването на войната, старейшина Смит организира евакуацията на 697-те американски мисионери, които служат в Европа. Тъй като някои от мисионерите са служили като окръжни и клонови ръководители, старейшина Смит прехвърля тези ръководни отговорности на местни членове. След като изпълнява тези задължения, старейшина Смит отплава за САЩ с Джеси. Те пътуват с влак от Ню Йорк и пристигат у дома седем месеца след тръгването си за Европа.

Въпреки че старейшина Смит се радва, че американските мисионери са успели да се върнат безопасно у дома, той изразява загриженост за невинните хора, които са засегнати от трагедията на войната в родните им страни. Той пише: „Сърцето ме болеше всеки път, когато провеждахме събрание и се ръкувахме с хората, когато то приключеше. Те всички ни приветстваха

топло и приятелството им означаваше за мен повече, отколкото осъзнавах. Някои от тях пророниха сълзи и казаха, че ги очаква сериозна трудност и никога повече няма да се видим в този живот. Сега съжалявам за тях и се моля всеки ден Господ да ги опази през този ужасен период”.⁵⁴

Синът на старейшина Смит, Луис, който е в Англия, когато започва Втората световна война, е част от последната група мисионери, които се завръщат у дома.⁵⁵ Около две и половина години по-късно, Луис отново пресича Атлантика, но този път, за да служи в армията. „Това донесе тъга за всички нас”, пише старейшина Смит. „Срамота е, че чистите и праведните са принудени да участват в конфликт със световни размери заради човешката порочност”.⁵⁶

На 2 януари 1945 г. старейшина Смит получава телеграма, която го уведомява, че синът му е убит в служба на родината си. Той пише: „Тази новина ни даде най-ужасния шок, тъй като силно се надявахме той скоро да се завърне в САЩ. Ние бяхме чувствали, че той ще бъде защитен, тъй като няколко пъти беше избягнал опасността. Трудно беше за нас да осъзнаем, че такова нещо може да се случи. ... Колкото и да е тежък ударът, ние имаме мира и щастieto да знаем, че той бе чист и освободен от пороците, които са толкова разпространени из света и се срещат и в армията. Той бе предан на вярата и е достоен за величествено възкресение, когато отново ще бъдем с него”.⁵⁷

Доверен учител и ръководител

Като член на Кворума на дванадесетте, Джозеф Фийлдинг Смит често се изправя пред светии от последните дни, за да свидетелства за Исус Христос, да проповядва възстановеното Евангелие и да призовава хората към покаяние. Той произнася над 125 речи в общи конференции, участва в хиляди колови конференции и говори на събития като генеалогични конференции и радио предавания. Също така, той проповядва чрез писаното слово. Дълги години той води рубрика в църковното списание *Improvement Era*, където той отговаря на въпроси, зададени от читателите. Той също така пише други статии за

църковни списания и раздела за Църквата в *Deseret News*. По време на службата му като апостол, от 1910 до 1972 г, негови произведения са публикувани в 25 книги, сред които *Essentials in Church History*, *Doctrines of Salvation*, *Church History and Modern Revelation*, и *Answers to Gospel Questions*.

Като слушат речите му и четат написаното от него, членовете на Църквата започват да се доверяват на президент Смит като на евангелски учен. Още повече, че те се научават да се доверяват на Господ и да Го следват. Както казва президент Н. Елдън Танър, Джозеф Фийлдинг Смит „повлия на живота на стотици хиляди хора, тъй като живя и проповядваше чрез словата си и написаното от него съгласно всеки принцип на Евангелието. Той не остави съмнение в ума на никой, че знае, че Бог е жив и че ние сме Негови духовни деца, че Исус Христос е Единородният Син на Бог в плътта, че Той даде живота си за нас, за да може да се наслаждаваме на безсмъртието и че чрез приемането на и живеенето съгласно Евангелието, можем да се насладим на вечен живот”.⁵⁸

Старейшина Брус Р. Маконки отбелязва:

„Животът и служението на президент Джозеф Фийлдинг Смит се отличава с три неща:

„1. Неговата любов към Господ и абсолютната, неотклонна вярност, с която той се стремеше да покаже тази любов, като спазваше заповедите и вършеше всички неща, които биха радвали Господ.

2. Неговата вярност към пророка Джозеф Смит и вечните истини, възстановени чрез него; към дядо му, патриарх Хайръм Смит, ... (който) претърпя мъченическа смърт; и към баща му, президент Джозеф Ф. Смит, чието име се пази свято завинаги в селестиялния град като име на човек, който е издържал смело в каузата на Оногова, Чиято кръв бе пролята, за да можем ние да живеем.

3. Неговите евангелски познания и духовни прозрения, неговото неуморимо старание като проповедник на праведността и неговия начин на хранене на гладните, обличане на голите,

посещаване на вдовицата и сираците и изразяването на чиста религия чрез идеи, а също и чрез пример”.⁵⁹

Братята на президент Смит в Кворума на дванадесетте го виждат като мъдър и състрадателен ръководител. При отбелязването на неговия 80-ти рожден ден, другите членове на Кворума на дванадесетте публикуват своята признателност за него. Част от този текст гласи:

„Ние, които служим в Съвета на дванадесетте под негово ръководство, имаме възможността да съзрем истинското благородство на личността му. Ежедневно виждаме продължаващи доказателства за неговото разбиране и внимателно зачитане на другите служители при възлагането на задачите ни и при координирането на усилията ни докрай, за да може делото на Господ да напредне. Само бихме желали цялата Църква да почувства нежността на душата му и неговата голяма загриженост за добруването на нещастните и изпадналите в беда. Той обича всички светии и никога не спира да се моли за грешника.

Със забележителната си проницателност той изглежда има само две насоки при вземането на окончателни решения. Какви са желанията на Първото Президентство? Кое е най-добро за царството Божие”?⁶⁰

Президент на Църквата

Една неделна сутрин, на 18 януари 1970 г., смъртният живот на президент Дейвид О. Маккей приключва. Отговорността за ръководенето на Църквата сега се поема от Кворума на дванадесетте апостоли, начело с 93-годишния Джозеф Фийлдинг Смит като техен президент.

На 23 януари 1970 г. Кворумът на дванадесетте се събира и официално подкрепя президент Смит в призованието му като президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Президент Смит избира Харолд Б. Лий като първи съветник и Н. Елдън Танер като втори съветник. След това тримата мъже са отделени, за да изпълняват новите си отговорности.



Президент Джозеф Ф. Смит и съветниците му в Първото Президентство: президент Харолд Б. Лий (център) и президент Н. Елдън Танер (вдясно)

Старейшина Езра Тафт Бенсън, който присъства на това събрание, си спомня: „Имахме прекрасен дух на единство в събранието и голямо доказателство за обич, когато братята се прегърнаха един друг, когато бе избрано и отделено новото ръководство”.⁶¹

Старейшина Бойд К. Пакър споделя личното си свидетелство за призованието на президент Смит:

„Излязох от офиса един петъчен следобед, мислейки си за назначението в конференцията през уикенда. Чаках асансьора да слезе от петия етаж.

Когато вратите тихо се отвориха, пред мен стоеше президент Джозеф Фийлдинг Смит. Имаше един миг на изненада, че го виждам, защото неговият офис бе на по-долен етаж.

Когато го видях в очертанието на вратата, получих силно свидетелство—ето го Божият пророк. Този сладък глас на Духа, подобен на светлина, който има нещо общо с чистия разум, ми потвърди, че това е Божият пророк”.⁶²

Под ръководството на президент Смит, Църквата продължава да расте. Например, създават се 81 кола, включително първите колове в Азия и Африка, а членовете на Църквата надминават три милиона. Освещават се два храма—в Огдън, Юта и Прово, Юта.

Дори и с нарастването на Църквата по света, президент Смит подчертава колко са важни отделните домове и семейства. Той напомня на светиите от последните дни, че „организацията на Църквата съществува, за да помогне на семейството и неговите членове да получат възвисяване”.⁶³ Той проповядва: „Семейството е най-важната организация във времето и вечността. ... Волята на Господ е да се укрепи и запази семейната единица”.⁶⁴ В усилията си да се укрепят семействата и отделните хора, Църквата обръща по-голямо внимание на семейната домашна вечер, програма, която се насърчава от 1909 г., когато бащата на президент Смит е президент на Църквата. Под ръководството на президент Джозеф Фийлдинг Смит, понеделниците официално се определят за семейна домашна вечер. В тези вечери не се провеждат църковни събрания, а местните сгради на Църквата са заключени.

Въпреки напредналата си възраст, президент Смит подхожда към призованието си с детско смирение и младежка енергия. За двете години и пет месеца, когато той служи като пророк, гледач и откровител на Църквата, светиите от последните дни биват вдъхновени от посланията му.

Той заявява: „ние сме духовни деца на Бог, нашия Небесен Отец”⁶⁵ и „трябва да вярваме в Христос и да следваме примера Му в живота си”.⁶⁶ Той свидетелства, че Джозеф Смит „действително видя и стоя в присъствието на Бог Отец и Неговия Син Исус Христос”⁶⁷ и стана „откровител на знанието за Христа и за спасението на света за този ден и това поколение”.⁶⁸

Той насърчава светиите да „изоставят много от начините на света”⁶⁹ но да обичат хората по света— „да виждат доброто в хората дори и когато се опитваме да им помогнем да преодолеят един или два лоши навика”.⁷⁰ Той им напомня, че един от начините да се покаже този „дух на любов и братство” е да се споделя Евангелието—да „се поканят всички хора навсякъде да се вслушат в словата на вечен живот, открити в това време”.⁷¹

Той се обръща към младежите на Църквата, срещайки се с големи конгрегации на млади светии от последните дни и насърчавайки ги да „останат непоклатими във вярата независимо от всички противодействия”.⁷²

Той често говори на носителите на свещеничеството, напомняйки им, че са „призовани да представляват Господ и да носят Неговата власт” и насърчавайки ги да „си спомнят кои са и да действат подобащо”.⁷³

Той насърчава всички светии от последните дни да получат храмовите благословии, да останат верни на храмовите завети и да се връщат в храма, за да получат свещените храмови обреди за своите предци. Преди да освети храма Огдън Юта, той казва: „Бих искал да ви напомня, че когато осветим дом на Господа, това, което действително правим е да посветим себе си на служба на Господ, със завет, че ще използваме дома по начина, по който Той желае да бъде използван”.⁷⁴

„Спазвайте заповедите”, призовава той. „Ходете в светлина. Издържете до края. Бъдете верни на всеки завет и задължения и Господ ще ви благослови повече от най-съкровенияте ви мечти”.⁷⁵

Цитирайки президент Бригъм Йънг, президент Харолд Б. Лий описва влиянието и ръководенето на президент Смит: „Президент Йънг казва следното: „Ако живеем според святата ни религия и позволим на Духа да ни влияе, ние няма да затъваме в умствена слабост, а когато тялото приближава своя край, Духът започва да се хваща все по-здраво за трайната субстанция отвъд завесата, като черпи от дълбините на вечния извор на живота блещукащи скъпоценни камъни от интелигентност, които заобикалят немощното и свиващо се тяло с един ореол от безсмъртна мъдрост.”

„Отново и отново бяхме свидетели на това, когато обсъждахме важни теми—решения, които трябва да се вземат само от президента на Църквата. Точно тогава виждахме тази блестяща мъдрост да се проявява, когато той (президент Смит) казваше неща, които несъмнено надвишаваха собственото му разбиране, които той разкриваше от дълбините на душата си”.⁷⁶

„Призован от Господ ... за други и по-велики дела”

На 3 август 1971 г. почива Джеси Евънс Смит и така президент Джозеф Фийлдинг Смит става вдовец за трети път. В последствие президент Смит отива да живее с дъщеря си Амелия Маконки и съпруга ѝ Брус. Децата му редовно го посещават и го извеждат за разходки с кола. Той продължава да ходи в офиса си всеки работен ден, да посещава събрания и да пътува по църковни дела.

На 30 юни 1972 г. към края на деня президент Смит напуска офиса си на първия етаж в Църковната административна сграда. Със секретаря си Д. Артър Хейкок отива до офиса на Църковния историк, където той работи преди да стане президент на Църквата. Той пожелава да поздрави всички, които служат там. След като се ръкува с тях, той отива в сутерена на сградата, за да се ръкува с телефонните оператори и хората, работещи там, за да изрази благодарността си към тях. Това е последният му ден в офиса.

На 2 юли 1972 г., само 17 дни преди 96-тия си рожден ден, той посещава събрание за причастие в района си. По-късно същия следобед посещава първородното си дете, Джозефин, заедно със сина си Рейнълдс. Същата вечер, докато седи на любимия си стол в дома на семейство Маконки, той почива в мир. Както казва зет му по-късно, президент Смит е „призован от Господ, Когото обича толкова много и на Когото служи толкова добре, за други и по-велики дела във вечното Му лозе”.⁷⁷

Президент Харолд Б. Лий, който сега става старшият апостол на земята, посещава дома на семейство Маконки, когато чува за кончината на президент Смит. Той „отиде тихо до дивана и коленичейки, взе една от ръцете на пророка в своите. Той остана в това положение известно време, без да говори, молейки се или размишлявайки. След това се изправи, за да изрази съболезнованията си на семейството, възхищението си от баща им и наставлението да почетат президент Смит като живеят достойно”.⁷⁸

Отдаване на почит на „един мъж, посветил се на Бог”

На погребалната служба на президент Смит президент Н. Ел-дън Танер говори за него като за „мъж, посветен на Бог, който служи благородно и на Бог и на ближните си и който е водил чрез пример семейството си и всички, над които бе призван да председателства, човек, за който наистина може да се каже, че е човек без лукавство и без гордост. Никога не би могло да се каже за него”, отбелязва Танер, „че обича похвалата от хората повече от похвалата от Бога” (Иоана 12:43).⁷⁹

Президент Харолд Б. Лий казва: „Брат Танер и аз обикнахме този човек през изминалите две и половина години. Нямахме преструвки. Той даде начало на обичта, защото ни обичаше и ние го подкрепяхме, докато той ни подкрепяше и ни се доверяваше”.⁸⁰

Един вестник, който е бил критично настроен към президент Смит и дори поставя под въпрос неговото призоваване в Дванадесетте около 60 години по-рано, сега публикува следното: „Джозеф Фийлдинг Смит, човек сериозен в отдадеността на вярата си, но и чувствителен, що се отнася до важните нужди на хората навсякъде, даде мъдър съвет на колегите си, любяща грижа на семейството си и възвисено ръководство в църковните си отговорности. Ще липсва, но и ще бъде запомнен със специално уважение”.⁸¹

Може би най-важна почит представляват думите на един член на семейството, зетят на президент Смит, Брус Р. Маконки, който го описва като: „Божи син, апостол на Господ Исус Христос, пророк на Всевишния и над всичко, баща в Израил”! Старейшина Маконки пророкува: „Дълги години гласът му ще говори от пръстта на поколенията, още неродени, когато изучават ученията на Евангелието от написаното от него”.⁸²

Като изучавате тази книга, ученията на президент Джозеф Фийлдинг Смит ще помогнат това изявление да се изпълни. Гласът му ще ви „говори от пръстта” като „изучават(е) ученията на Евангелието”.

Бележки

1. Гордън Б. Хинкли, "Believe His Prophets," *Ensign*, май 1992 г., стр. 52.
2. Томас С. Монсън в "News of the Church," *Ensign*, май 1996 г., стр. 110.
3. Брус Р. Маконки, "Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel," *Ensign*, авг. 1972 г., стр. 29.
4. Джулина Ламбсън Смит в книгата на Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 г.), стр. 52.
5. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 65.
6. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 52.
7. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 57.
8. В Conference Report, апр. 1930 г., стр. 91.
9. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 62.
10. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 71–72.
11. Джозеф Фийлдинг Смит, в Conference Report, окт. 1970 г., стр. 92.
12. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 73–74; Франсис М. Гибънс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992 г.), стр. 52–53.
13. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 75.
14. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 79.
15. Вж. *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 80.
16. В *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 81.
17. Вж. *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 82.
18. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 83.
19. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 90.
20. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 117; вж. също стр. 116.
21. Джозеф Ф. Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 116.
22. Луис Шъртлиф в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 112–113.
23. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 113.
24. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 96.
25. Луи Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 113–114.
26. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 92.
27. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 115.
28. Вж. *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 91.
29. Франсис М. Гибънс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, стр. 124.
30. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 152–153.
31. Вж. *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, стр. 113.
32. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 160.
33. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 162.
34. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 169.
35. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 174–176.
36. В Conference Report, окт. 1910 г., стр. 39.
37. В Conference Report, окт. 1919 г., стр. 88–89.
38. Лусил С. Тейт, *Boyd K. Packer: A Watchman on the Tower* (1995 г.), стр. 176.
39. Джозеф Фийлдинг Смит в *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, стр. 162.
40. Етел Смит в статията на Брайънт С. Хинкли, "Joseph Fielding Smith," *Improvement Era*, юни 1932 г., стр. 459.
41. Вж. *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 14.
42. Вж. *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 234.

43. Вж. *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 15.
44. Вж. *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 237.
45. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 188–189.
46. *Hymns*, № 127.
47. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 242–243.
48. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 249.
49. Джозеф Фийлдинг Смит в *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, стр. 275.
50. Вж. *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 251–258.
51. Франсис М. Гибънс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, стр. 278–279.
52. Марта Торонто Андерсън, *A Cherry Tree Behind the Iron Curtain* (1977 г.), стр. 32.
53. Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987 г.), стр. 204.
54. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 282–283.
55. Вж. *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, стр. 315.
56. Джозеф Фийлдинг Смит в *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, стр. 332.
57. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 287–288.
58. Н. Елдън Танер, “A Man without Guile,” *Ensign*, авг. 1972 г., стр. 33.
59. Брус Р. Маконки, “Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel,” *Ensign*, авг. 1972 г., стр. 28.
60. Кворума на дванадесетте апостоли, “President Joseph Fielding Smith,” *Improvement Era*, юли 1956, стр. 495.
61. Езра Тафт Бенсън в книгата на Шери Л. Дю, *Ezra Taft Benson*, стр. 411.
62. Бойд К. Пакър, “The Spirit Beareth Record,” *Ensign*, юни 1971 г., стр. 87.
63. Джозеф Фийлдинг Смит в “Message from the First Presidency,” *Ensign*, ян. 1971 г., вътрешна страна на корицата и стр. 1.
64. Джозеф Фийлдинг Смит, “Counsel to the Saints and to the World,” *Ensign*, юли 1972 г., стр. 27.
65. Вж. Джозеф Фийлдинг Смит, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year, 12 ян. 1971 г., стр. 2. 12, 1971), 2.
66. Джозеф Фийлдинг Смит, “The Plan of Salvation,” *Ensign*, ноем. 1971 г., стр. 5.
67. Джозеф Фийлдинг Смит, “To Know for Ourselves,” *Improvement Era*, март. 1970 г., стр. 3.
68. Джозеф Фийлдинг Смит, “The First Prophet of the Last Dispensation,” *Ensign*, авг. 1971 г., стр. 7.
69. Джозеф Фийлдинг Смит, “Our Responsibilities as Priesthood Holders,” *Ensign*, юни 1971 г., стр. 49.
70. Джозеф Фийлдинг Смит, “My Dear Young Fellow Workers,” *New Era*, ян. 1971 г., стр. 4.
71. Джозеф Фийлдинг Смит, “I Know That My Redeemer Liveth,” *Ensign*, дек. 1971 г., стр. 27.
72. Джозеф Фийлдинг Смит, “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme,” *New Era*, септ. 1971 г., стр. 40.
73. Джозеф Фийлдинг Смит, в Conference Report, окт. 1970 г., стр. 92.
74. Джозеф Фийлдинг Смит в “Ogden Temple Dedicatory Prayer,” *Ensign*, март 1972 г., стр. 6.
75. Джозеф Фийлдинг Смит, “Counsel to the Saints and to the World,” стр. 27.
76. Харолд Б. Лий, “The President—Prophet, Seer, and Revelator,” *Ensign*, авг. 1972 г., стр. 35.
77. Брус Р. Маконки, “Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel,” стр. 24.
78. Франсис М. Гибънс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, стр. 495.
79. Н. Елдън Танер, “A Man without Guile,” *Ensign*, авг. 1972 г., стр. 32.
80. Харолд Б. Лий, “The President—Prophet, Seer, and Revelator,” стр. 39.
81. *Salt Lake Tribune*, 4 юли 1972 г., стр. 12.
82. Брус Р. Маконки, “Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel,” стр. 24, 27.



Нашият Отец в небесата

„Бих искал да ви напомня за естеството и природата на Бог, за да може да Го почитате в дух и в истина и така да получите всички благословии на Неговото Евангелие”.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

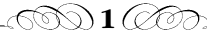
Президент Джозеф Фийлдинг Смит е удивен от технологичния напредък на времето си. „Осъществен е голям напредък в механиката, химията, физиката, хирургията и други неща”, казва той. „Хората са изградили големи телескопи, които ни показват скритите галактики. Те, чрез помощта на микроскопа, са открили огромни светове от микроорганизми. ... Открили са начин да контролират болестите. ... Изобретили са машини, които са по-чувствителни от човешкото докосване, по-виждащи от човешкото око. Овладевали са елементи и са направили оборудване, което може да премести планини и са направили много други неща, които са твърде многобройни, за да се споменат. Да, това наистина е прекрасно време”. Той се притеснява обаче за една тенденция, която вижда в света. Той тъжно отбелязва: „Всички тези открития и изобретения не са доближили хората до Бог! Нито са създали в сърцата им смирение и духа на покаяние, а точно обратното, за тяхно проклятие. ... Нито вярата, нито праведността, нито послушанието към Бог са нарастнали по света”.¹

В контраст с нарастващото безразличие към Бог по света, президент Смит показва близост с Небесния си Отец. Един от внуците му си спомня: „Майка ми бе отлична готвачка и дядо ми често ядеше у нас. Доста често баща ми го канеше той да благослови храната. Молитвите му винаги бяха много лични—все едно че говори с приятел”.²



Посредством Първото видение на Джозеф Смит се възстановява „истинското познание за Бог“.

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



Започвайки с първото видение на Джозеф Смит, истинското познание за Бог е възстановено в наши дни.

Много съм благодарен за първото видение, в което Отецът и Синът се явяват на младия пророк и отново възстановяват на хората истинското познание за Бог.³

Трябва да се помни, че целият християнски свят през 1820 г. не е разполагал с истинското учение за Бог. Простата истина, която е била толкова ясна за апостолите и светиите от древни времена, е била загубена в потайностите на един вероотстъпнически свят. Всички древни пророци и апостолите на Исус Христос имат ясно разбиране, че Отец и Синът са отделни личности, както е описано ясно и в Писанията. Чрез вероотстъпничеството това знание се загубва. ... Бог е станал тайнство, и Отца и Синът се считат за едно непознаваемо излъчване от дух без тяло, сетива или чувства. Явяването на Отца и на Сина дава на земята божествен свидетел, който е способен чрез познание да възстанови на света истинското естество на Бог.⁴

Първото видение на Джозеф Смит изяснява, че Отца и Сина са отделни личности, които имат тела, така реални, както и човешките тела. По-късно му бива открито, че Светият Дух е личност от духа, отделна от личностите на Отца и на Сина (вж. У. и З. 130:22). Тази най-важна истина смайва света, но, когато помислим за ясното описание в светите Писания, най-удивителното е колко много са се отклонили хората. Спасителят казва: „Отец е по-голям от Мене” (Иоана 14:28) и поканва учениците Си след Своето възкресение да Го докоснат и разберат за себе си, че това е Той, и казва: „дух няма месо и кости, както виждате че аз имам”. (Лука 24:39.) Апостолите ясно разбират отделните личности на Отец, Сина и Светия Дух, за което непрекъснато споменават в посланията си, а Павел уведомява коринтяните за това, че когато всички неща станат покорни на Отца, „тогава и Сам Синът ще се покори на Този, който Му е покорил всичко, за да бъде Бог все във все”. (1 Коринтяните 15:28.)

Джозеф Смит вижда Отца и Сина, затова може да свидетелства с лично познание за това, че Писанията казват истината в следното: „И Бог създаде човека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде”. (Битие 1:27.) Това трябва да се разбира буквално, а не в някакъв мистичен или фигуративен смисъл.⁵

2

За да упражним вяра в Бог и да Го почитаме, ние трябва да имаме разбиране за качествата Му.

Едно от откровенията ни казва, че ако искаме да бъдем прославени в Христа, тъй както Той е в Отца, трябва да разберем и знаем както как да се покланяме, така и на кого се покланяме. (вж. У. и З. 93:19–20).

Бих искал да ви напомня за естеството и природата на Бог, за да може да Го почитате в дух и в истина и така да получите всички благословии на Евангелието Му.

Знаем, че Бог се показва само чрез откровение, че или се разкрива или остава завинаги неизвестен. Трябва да се обърнем към Писанията—не към учените или философите—ако искаме да научим истината за Божеството. Действително, великото пророчество на Йоан за възстановяването на Евангелието от един ангел, който ще полети из небесата, гласи, че това ще се случи, за да може хората да дойдат към истинското знание за истинния Бог и да бъдат научени: „Бойте се от Бога, и въздайте Нему слава ... и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори”. (Откровението 14:7.) С други думи, започвайки с възстановяването на Евангелието в тази диспенсация, хората отново ще бъдат приканени да боготворят и да служат на Създателя си, а не на погрешните схващания за Божеството, които преобладават по света.

Във всяка епоха Господните пророци са били призовавани да се борят с погрешното боготворене и да провъзгласяват истината за Бог. В древен Израил е имало хора, които са обожествявали образи и езически божества и Исаия задава въпроса: „И тъй, на кого ще уподобите Бога? Или какво подобие ще сравните с Него?

Не знаеш ли? Не си ли чул, че вечният Бог Иеова, създателят на земните краища, не отслабва и не се уморява? Неговият разум е неизследим”. (Исаия 40:18, 28.)

Голяма част от света днес няма това познание за Бог и дори и в Църквата има такива, които не са усъвършенствали познанието си за това величествено същество, което е нашия Небесен Отец. За тези без това знание бихме могли да кажем: „Защо ограничавате славата Божия? Или защо считате, че Той е по-малко от това, което е? Не знаете ли? Не сте ли чували, че вечният Бог, Господ, Създателят на земните краища, е безкраен и вечен, че притежава всичката сила, мощ и власт, че знае всички неща и всички неща са пред лицето Му?”

В раздел 20 на Учение и Завети, който упътва пророка Джозеф Смит да организира Църквата отново в тази диспенсация, имаме разкрито обобщение на някои от основните учения за спасение. Що се отнася до Божеството, откровението гласи: „... има Бог в небесата, Който е безпределен и вечен, от вечност до вечност, същият неизменен Бог, основателят на небето и земята, и всичките неща, които са в тях”. (У. и З. 20:17.) ...

Бог е нашият Отец, Той е съществото, по чийто образ сме създадени. Той има тяло от плът и кости тъй осезаемо, както и човешкото (У. и З. 130:22) и е буквален и личен баща на духовете на всички хора. Той е всемогъщ и всезнаещ, притежава цялата сила и цялата мъдрост, Неговите съвършенства се състоят от притежанието на цялото знание, всичката вяра или сила, всичката справедливост, всичкото възмездие, всичката милост, всичката истина и пълнотата на всички божествени качества. ... Ако имаме съвършената вяра, чрез която да получим вечен живот, трябва да вярваме в Бог като притежателят на пълнотата на всички тези черти и качества. Също така казвам, че Той е безкрайно и вечно същество, и като непроменящо се същество, Той притежава тези усъвършенствани сили и качества от безкрайност до безкрайност, което означава от вечност до вечност.⁶

Знаем, че нашият Небесен Отец е възвисена личност, която има всичката сила, мощ и власт и знае всички неща. Свидетелстваме, че Той, чрез Единородния Си Син, е Създателят на тази земя и на светове безчет.⁷

3

Бог е физическо същество и е Баща на духовете ни.

Ние сме духовните деца на Бог, нашият Небесен Отец. ... Ние сме членове на Неговото семейство. ... Живели сме с Него дълги векове по време на доземния си живот. ... Той създаде план за напредък и спасение, който би ни помогнал, ако сме верни и истинни във всички неща, да напреднем, докато станем като Него.⁸

От Писанията научаваме, че Бог буквално, а не символично, е нашият вечен Отец. Думите на нашия Спасител, изречени към Мария близо до гробницата, от която Той възкръсва и придобива сила над смъртта, са най-тържествени и изпълнени с величествен смисъл: „Не се допирай до Мене, защото още не съм се възнесъл при Отца; но иди при братята Ми и кажи им: Възносям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог”. (Йоана 20:17.) С тези думи истината за Бащинството на Бог е изречена недвусмислено от Неговия Единороден Син, който заявява, че е наш Брат и че имаме един и същ вечен Отец.⁹

Благодарен съм, че знанието за Бог и Неговите закони е възстановено в наши дни и че ние, членовете на Църквата, знаем, че е физическа личност, а не както казват някои членове на други религии, „съвкупност от закони, носеща се като мъгла из вселената”. Благодарен съм, че знаем, че Той е нашият Отец в небесата, Отец на нашите духове и че е дал закони, посредством които да можем да напредваме, докато станем като Него. Благодарен съм и че знаем, че е безкрайно и вечно същество, което знае всички неща и има цялата сила и чийто напредък се състои не в придобиването на повече знание или сила, нито в усъвършенстването на божествените му качества, а в нарастването и увеличаването на Неговите царства.¹⁰

4

Небесният Отец ни обича и се интересува от всеки един от нас.

Сещам се за един израз в Скъпоценен Бисер, във видението на Моисей, което той получава, когато е отведен на една изключително висока планина и вижда Бог лице в лице и говори



Моисей, изобразен тук гледайки към обетованата земя, получава видение, в което научава за Божието дело и слава.

с Него. Господ показва на Моисей „творението на ръцете Си” и Моисей вижда света и всички деца човешки до най-последните поколения. (Вж. Моисей 1:1–8, 27–29.)

И Господ казва на Моисей:

„Защото ето, има много светове, които са преминали чрез словото на Моята сила. И има много, които сега съществуват, и безбройни са те за човека. Но за Мене всички неща са преброени, защото са Мои и Аз ги познавам.

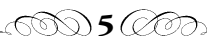
И стана така, че Моисей говори на Господ, казвайки: Бъди милостив към Твоя служител, о, Боже, и ми кажи относно тази земя и обитателите ѝ, също и за небесата, и тогава служителят Ти ще бъде доволен.

И Господ Бог говори на Моисей, казвайки: Небесата са много и не могат да бъдат преброени за човека. Но за Мен те са преброени, защото са Мои”. (Моисей 1:35–37.)

... Мисля, че въпреки безчетните светове и голямото им множество, те са средство, за да се постигне целта, а не самата цел. Отец създава светове с цел да ги засели—като постави на тях Свои синове и дъщери. В раздел 76 на Учение и Завети сме уведомени, че чрез и посредством Сина Божий „световете съществуват и бяха създадени, и че жителите им са родни синове и дъщери Божии”. (У. и З. 76:24.)

От стиховете, които прочетох, а също и от други откровения от Господ, научаваме, че човекът е най-важното от всички творения на Отца. В същото видение, дадено на Моисей, Отец казва: „И тъй както ще премине една земя с небесата си, тъкмо тъй друга ще дойде. И няма край на делата Ми, нито на словата Ми. Защото ето, това е делото Ми и славата Ми—да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека”. (Моисей 1:38–39.)

От този и други стихове в Писанията научаваме, че великото дело на Отца е да осъществи спасението на децата Си, като даде на всяко едно от тях тази награда, която съответства на делата му. Сигурен съм, че нашият Отец в небесата е много по-заинтересован от всяка една душа—всяко едно от децата Си—отколкото е възможно за един земен баща да се интересува от едно от децата си. Неговата любов към нас е по-голяма от любовта на който и да е земен родител към потомството му.¹¹



Небесният Отец плаче за непослушните Си деца.

Казано ни е, че когато Господ говорил с Енох и му показал всички народи по земята и му обяснил естеството на наказанието, което ще получат за нарушаването на заповедите Му, Господ плакал и изявил скръбта си със сълзи за тяхното непослушание. Поради това Енох се почудил, че Господ плаче.

Ето го цитата:

„И стана така, че Бог погледна от небето към остатъка от людете и заплака; и Енох даде свидетелство за това, казвайки: Как тъй небесата плачат и проливат съзлите си като дъжд върху планините?

И Енох каза на Господ: Как тъй Ти можеш да плачеш, предвид на това, че си свят и че си от вечност до вечност?

И дори и да беше възможно човек да изброи песъчинките на земята, да, милионите земи като тази, това не би било и началото на броя на Твоите творения; и завесите Ти са разпънати неподвижни, и все пак Ти си там, и лоното Ти е там; Ти също си справедлив, Ти си милостив и добронамерен завинаги”. (Вж. Моисей 7:28–30.)

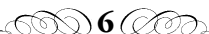
И Господ отговаря: „... Ето, тези твои братя, те са творение на ръцете Ми; Аз им дадох тяхното познание в деня, в който ги създадох; и в Едемската градина аз дадох на човека неговия свободен избор.

И на братята ти казах, и също дадох заповед, че трябва да се обичат един друг и че трябва да изберат Мен, Отца им; но ето, те са без обич и мразят собствената си кръв”. (Моисей 7:32–33.)

Това са причините Господ да се разплаче и небесата да се разплачат.

Веднъж един брат ме запитва дали човек може да бъде свършено щастлив в селестиалното царство ако на едно от децата му не бъде позволено да влезе там. Отговорих му, че според мен всеки човек, който има нещастieto едно от децата му да не бъде допуснато до селестиалното царство, разбира се, че ще е наскърбен поради това състояние и това е точно положението, в което е нашия Отец в небесата. Не всички от децата Му са достойни за селестиална слава и на мнозина се налага да търпят гнева Му поради прегрешенията си и това е причината Отец и целите небеса да скърбят и да плачат. Господ действа съгласно естествения закон. Човекът трябва да бъде изкупен съгласно закона и наградата му трябва да бъде основана на закона на справедливостта. Поради това, Господ няма да даде на хората това, което не заслужават, а ще възнагради всички хора според делата им.

... Сигурен съм, че нашият Отец в небесата, ако бе възможно, би спасил всички хора и би им дал селестиялна слава, дори пълнотата на възвисяването. Но Той е дал на човека неговата свобода на избор и човекът е необходимо да се подчинява на истината съгласно това, което му е разкрито, за да получи възвисяването на праведните.¹²



**Небесният Отец е осигурил за нас
начин за изкупление, за да може да се
завърнем в присъствието Му.**

Когато Адам бил в Едемската градина, той бил в присъствието на Бог, нашия Отец. ... След като бил изгонен от Едемската градина, нещата се променили. Адам бил изгонен от присъствието на Отца поради прегрешението си. Писанията ни казват, че той станал духовно мъртъв—тоест е бил изгонен от присъствието на Бог.¹³

Знам, че Исус Христос е Синът Божий и че е получил от Отца силата да откупи хората от духовната и физическата смърт, която идва на земята поради падението на Адам.¹⁴

Има само един начин за спасение, един начин, по който може да бъде направено изкупление и тялото да бъде възстановено отново към духа; това става чрез едно безпределно Единение и то трябва да бъде извършено от безпределно същество, някой, който не подлежи на смъртта и в същото време някой, който има силата да умре и който има сила над смъртта. И така, нашият Отец в небесата изпратил Сина Си, Исус Христос, на земята с живот в Себе Си. И тъй като (Исус Христос) имал майка, в чиито вени тече кръв, Той имал силата да умре. Той могъл да предаде тялото Си на смъртта и после да Си го върне. Позволете ми да прочета Собствените Му думи: „Затова Ме люби Отец, защото Аз давам живота Си, за да го взема пак.

Никой не Ми го отнема, но Аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам, и имам право пак да го взема. Тая заповед получих от Отца Си”. (Иоана 10:17–18.)¹⁵

Отец в небесата никога не е имал намерение да остави хората да се опитват търсят слепешком пътя си в мрака и то без

светлина, която да ги насочва, и да очаква от тях при такива условия да намерят пътя обратно към царството Му и към свящото Му присъствие. Това не е Господният начин. През вековете, от самото начало, нашият Отец в небесата е показвал милост към чедата Си и е имал желанието да им дава напътствия. От самото начало небесата са отворени, Господ е изпратил посланици от местообиталището Си до божествено избрани служители, мъже, носители на властта на свещеничеството, на които е възложено да пророческият принципите на Евангелието, да предупреждават хората и да ги учат на праведност; тези мъже са получавали това знание, това вдъхновение и насока от тези посланици, изпратени от местообиталището на Бог. Това е валидно и за нашата диспенсация. Не е нужно хората да затварят очите си и да смятат, че няма светлина, и да разчитат само на разума си, защото Господ винаги е имал желанието да води, насочва и показва пътя. Той е изпратил, както казвам, посланици от местообиталището Си. Изпратил е откровение. Заповядал е словото Му да се запише, да се публикува, за да може всички хора да го знаят.¹⁶

Казвам на вас и на цялата Църква, а също и на целия свят, че един благ и любящ Отец и в тези последни дни е говорил от небесата на служителите Си, пророците.

Гласът Му приканва всички хора да отидат при Възлюбения Му Син, да научат за Него, да опитат от добротата Му, да поемат Неговото иго върху си и да изработят спасението си чрез подчинение на законите на Евангелието. Посланието Му е послание за слава и почест, за мир в този живот и за вечен живот в идния свят.¹⁷

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Какво според вас би накарало човек да може да се моли на Бог „все едно, че говори с приятел“? („Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“). Помислете за начини, по които да укрепите връзката си с Небесния Отец.

- Президент Смит изразява благодарността си за Първото видение на Джозеф Смит, което възстановява „истинското познание за Бог“ (точка 1). Посочете някои истини, които знаете за Бог Отец и Исус Христос благодарение на Първото видение?
- От всички Божии качества, които президент Смит споменава в точка 2, кои са най-важни за вас? Защо? Като упражнявате вяра във вашия Небесен Отец, как това ви помага да опознаете качествата Му?
- Президент Смит свидетелства: „Ние сме духовните деца на Бог, нашият Небесен Отец. ... Ние сме членове на Неговото семейство“ (точка 3). Как ви е повлияла тази истина?
- В точки 4 и 5 кои изрази ви помагат да почувствате любовта на Небесния Отец към вас? Защо е важно да разбираме, че Бог ни обича и се интересува от всеки от нас поотделно? Как можем да помагаме на роднини и приятели да почувстват любовта Му?
- Помислете си за това какво е направил Небесния Отец, за да ви помогне да се завърнете в присъствието Му (вж. точка 6). Какви са чувствата ви, докато мислите за това как Небесния Отец е изпратил Възлюбения Си Син? По какви начини Небесният Отец е изпратил „светлина, за да ви води“?

Свързани с темата стихове:

Иоана 3:16; 17:3; 1 Нефи 11:17; Алма 30:44

Помощ в преподаването

„Често преподаването, извършвано в Църквата, се провежда по такъв скован начин, че е подобно на лекция. Ние не откликваме много добре на лекции в класните стаи. Това се случва в събранието за причастието и на конференции, но преподаването може да е двустранен процес, така че да е възможно да задавате въпроси. Можете да насърчавате задаването на въпроси в клас“ (Бойд К. Пакър, “Principles of Teaching and Learning,” *Ensign*, юни 2007 г., стр. 87).

Бележки

1. В Conference Report, апр. 1943 г., стр. 15–16.
2. Непубликуван ръкопис на Хойт У. Брюстър младши.
3. В Conference Report, апр. 1930 г., стр. 90.
4. *Answers to Gospel Questions*, събрани от Джозеф Фийлдинг Смит младши, 5 тома. (1957–1966 г.), 3:117.
5. “Origin of the First Vision,” *Improvement Era*, апр. 1920 г., стр. 496–97; вж. също *Doctrines of Salvation*, редакция на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 1:2–3.
6. “The Most Important Knowledge,” *Ensign*, май 1971, стр. 2–3.
7. “Out of the Darkness,” *Ensign*, юни 1971 г., стр. 2.
8. *Sealing Power and Salvation*, Речи на годината на Университета Бригъм Йънг, 12 ян. 1971 г., стр. 2.
9. “Purpose and Value of Mortal Probation,” *Deseret News*, раздел за Църквата, 12 юни 1949 г., стр. 21; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:1.
10. “The Most Important Knowledge,” стр. 3.
11. В Conference Report, апр. 1923 г., 135–136 стр. Забележете, че видението на Моисей, записано в Моисей 1 е пример за това как Спасителят казва думите на Отца, имайки божествена власт (вж. “The Father and the Son: A Doctrinal Exposition by the First Presidency and the Twelve,” *Improvement Era*, авг. 1916 г., стр. 939; повторно отпечатано в *Ensign*, апр. 2002 г., стр. 17). Текстът от Писанията и коментарът от Джозеф Фийлдинг Смит в тази глава показват, че словата в Моисей 1 представляват желанието и волята на Бог Отец.
12. В Conference Report, апр. 1923 г., стр. 136–137, 139. Вж. също бележка 11 в тази глава, която се отнася за видението на Енох, записано в Моисей 7.
13. В Conference Report, окт. 1953 г., стр. 58.
14. “A Witness and a Blessing,” *Ensign*, юни 1971 г., стр. 109.
15. В Conference Report, апр. 1967 г., стр. 122.
16. В Conference Report, окт. 1931 г., стр. 15.
17. “A Witness and a Blessing,” стр. 109.



*„Всички неща са съсредоточени в и около Господ
Исус Христос, Изкупителя на света“.*



Нашият Спасител Исус Христос

„Нека поставим като най-важно в умовете си сега и завинаги, че Исус е Христос, Синът на живия Бог, Който дойде на този свят, за да положи живота Си, за да можем да живеем ние. Това е истината и тя е основополагаща. Върху това е изградена вярата ни“.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

Докато е апостол, президент Джозеф Фийлдинг Смит вярно изпълнява призованието си да бъде един от „специалните свидетели за името Христово по целия свят“ (У. и З. 107:23). Той казва: „Опитвам се да Го обичам, нашия Изкупител, повече от всичко друго. Това е мой дълг. Пътувам из цялата тази страна като един от Неговите специални свидетели. Не бих могъл да съм специален свидетел за Исус Христос, ако няхах абсолютното и положително знание, че Той е Синът Божий и Изкупител на света”.¹

Като баща, президент Смит е също така отдаден на отговорността си да свидетелства за Спасителя. На 18 юли 1948 г. той изпраща писмо до синовете си Дъглас и Милтън, които служат на пълновременна мисия. Той пише:

„Понякога сядам и си мисля, също и като чета Писанията, за мисията на нашия Господ, за това какво направи Той за мен и когато тези чувства ме обземат, си казвам, не мога да не Му бъда неверен. Той обичаше мен, както и всички хора, особено тези, които Му служат, със съвършена любов и аз трябва да Го обичам с цялата любов, на която съм способен, дори и да

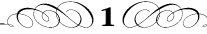
е несъвършена, което не бива да бъде така. Прекрасно е. Не съм живял в дните на Спасителя, Той не ме е посещавал лично. Не съм го виждал. Неговият Отец и Той не са счели за необходимо да ми дарят такава велика благословия. Но това не е нужно. Чувствал съм присъствието Му. Знам, че Светият Дух е просветлявал ума ми и *ми Го е разкрил*, така че аз наистина обичам моя Изкупител, надявам се и чувствам, че това е истина, по-добра от всичко друго в този живот. Не бих искал да е друго. Искан да Му бъда верен. Знам, че Той умря за мен, за вас и за цялото човечество, за да можем да живеем отново чрез възкресението. Знам, че Той умря, за да може да ми бъдат простени моите грешки и грехове и да бъда очистен от тях. Колко прекрасна е тази любов. Как бих могъл аз, знаейки всичко това, да правя нещо друго, освен да Го обичам, моя Изкупител. Бих искал момчетата ми, които са на мисионерското поле, да се чувстват по същия начин. Бих искал децата и внуците ми да се чувстват така и никога да не се отклоняват от пътеката на истината и праведността”.²

Един от синовете на президент Смит си спомня:

„Като деца често го чувахме да казва: „Само да можеше хората да разберат изпитанията, трудностите, греховете, които нашият Господ пое върху Си, за наша полза”. Когато и да споменеше това, сълзи изпъваха от очите му.

(Веднъж) седях сам с баща ми в кабинета му и забелязах, че е изпаднал в дълбок размисъл. Поколебах се да наруша тишината, но той най-накрая проговори. „О, синко, бих искал да беше с мен миналия четвъртък, когато имах среща с братята в храма. О, ако можеше да ги чуеш как свидетелстват за любовта си към техния Господ и Спасител, Исус Христос!” След това той сведе челото си и сълзи потекоха от очите му и капеха по ризата му. Тогава, след много секунди, без да вдига поглед, а само като поклащаше главата си напред-назад, той каза: „О, колко много обичам моя Господ и Спасител Исус Христос!”³

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



Исус Христос е Единородният Син Божий и Спасителят на света.

Бих искал да кажа, колкото мога по-просто и силно, че вярваме в Христа. Приемаме го безрезервно за Син Божий и Спасител на света.⁴

Знаем, че спасението е в Христа, че Той е Първородният Син на Вечния Отец, че е избран и предопределен на съветите в небесата да извърши безкрайното и вечно Единение и че е роден на света като Сина Божий и че е донесъл живот и безсмъртие посредством Евангелието.

Ние вярваме със съвършена сигурност, че Христос дойде, за да откупи хората от физическата и духовната смърт, които са резултат от падението на Адам, и че е поел върху Си греховете на всички човеци при условие, че се покаят. ...

Ние вярваме, че чрез благодат сме спасени, след всичко, което можем да сторим (вж. 2 Нефи 25:23), и като градят върху основите на Единението на Христа, всички хора трябва да изработят собственото си спасение със страх и трепет пред Господа (вж. Филипianите 2:12; Мормон 9:27).⁵

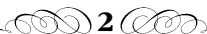
Разликата между нашия Спасител и всички нас е следната: ние имаме бащи, които са смъртни и следователно подвластни на смъртта. Нашият Спасител няма смъртен Отец и следователно смъртта е подвластна на Него. Той имал силата да даде живота Си и да го вземе отново (вж. Йоана 10:17–18), но ние нямаме тази сила. Ние получаваме вечен живот чрез Единението на Исус Христос, чрез възкресението на мъртвите и чрез спазването на принципите на Евангелието.⁶

Той действително е единородният Син Божий и чрез Неговата благодат и благодатта на Отца Му ни е изкупил от греха при условие, че се покаем. Знаем, че Се е вдигнал от мъртвите, че е възлязал нависоко, разкъсал веригите на пленничеството (вж. Псалм 68:18) и е станал източник на спасението за всички, които повярват, които се покаят за греховете си и Го приемат като

Изкупителя на света (вж. Евреите 5:9). Светиите от последните дни не са оставени да се съмняват относно тези неща.⁷

Хората може да създават планове, да приемат теории, да представят странни дела и да събират и преподават много странни учения, но едно учение е основополагащо и не можем да се отклоним от него: *всички неща са съсредоточени в и около Господ Исус Христос, Изкупителя на света*. Ние Го приемаме като Единородния на Отца в плътта, единственият, живял в плътта, който имал безсмъртен Отец. Поради рождението Му право и условията по идването Му на земята, Той станал Изкупителя на хората и чрез проливането на кръвта Му имаме привилегията да се завърнем в присъствието на Отца ни, при условие, че се покаем и приемем великия план за изкупление, чийто автор е Той.⁸

Свидетелстваме, че Евангелието на Исус Христос е планът на спасение и че чрез Господната единителна жертва всички хора ще бъдат въздигнати в безсмъртие, за да бъдат съдени от Него, съгласно делата, извършени в плътта, и че хората, които повярват и се подчиняват на пълнотата на евангелския закон, ще бъдат също въздигнати за вечен живот в царството на Отца ни.⁹



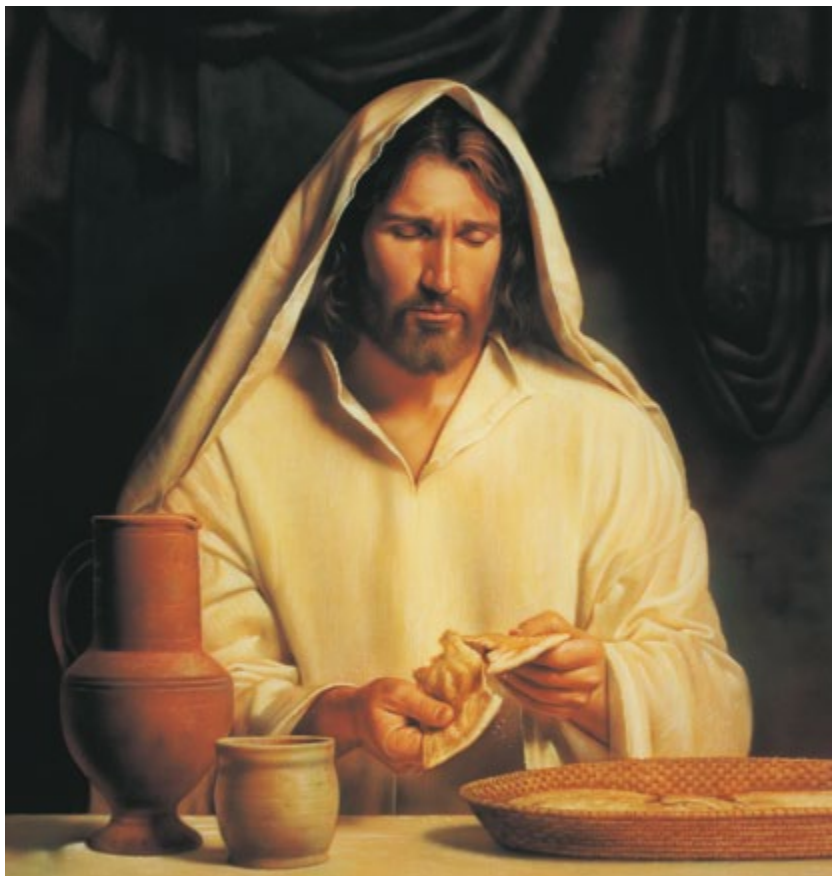
**Чрез Неговото Единение и чрез нашите
завети да Му се подчиняваме, ние сме станали
синове и дъщери на Исус Христос.**

Нашият Отец в небесата е Отец на Исус Христос и в духа и в плътта. Нашият Спасител е Първородният в духа, Единородният в плътта.¹⁰

Той (Исус Христос) е нашият по-голям брат и е почетен от Отца с пълната власт и сила като член на великото Президентство, състоящо се от Отца, Сина и Светия Дух.¹¹

Писанията ни учат, че Исус Христос е и Отца и Сина. Простата истина е, че Той е Сина Божий по рождение, и духом и в плътта. Той е Отца поради делото, което е извършил.¹²

Спасителят става наш Отец, в смисъла, в който тази дума се използва в Писанията, защото ни предлага живот, вечен живот,



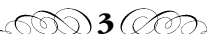
*„И така, чрез нашите заветите да Му се подчиняваме,
ставаме синове и дъщери на Исус Христос”.*

чрез Единението, което е извършил за нас. В прекрасните напътствия, дадени от цар Вениамин, намираме следното: „И сега, поради завета, който заключихте, вие ще се наричате *чеда Христови, Негови синове и Негови дъщери*; защото ето, днес *Той ви роди духовно*; защото казвате, че сърцата ви са се променили чрез вяра в Неговото име; ето защо *вие сте родени от Него и станяхте Негови синове и дъщери*”. (Мосия 5:7; вж. също стихове 8–11.)

И така, чрез нашите завети да Му се подчиняваме, ставаме синове и дъщери на Исус Христос. Поради Неговата божествена

власт и жертва на кръста, ние ставаме духовно родени синове и дъщери, а Той е нашият Отец.¹³

Като нефитите по времето на цар Вениамин, ние, светиите от последните дни, сме поели върху си името на Христа (вж. Мосия 5:1–9; 6:1–2). Всяка седмица на събранието за причастие, според както ни е заповядано, поемаме върху си името Му, за да го помним винаги, а това е заветът, сключен от нефитите.¹⁴



Спасителят е разкрил Себе Си в тази диспенсация и всеки от нас може да има непоколебимо свидетелство за Него.

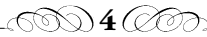
Ние приемаме Исус като Изкупителя на света. Ние знаем ... че Той е разкрил Себе Си в тази диспенсация. Не зависим от свидетелствата на ... древни достойни мъже, които са живели по Неговото време и са разговаряли с Него по време на служението Му и на които Той Се е явил след възкресението Си. Имаме свидетели, живели в наше време, които са Го виждали, които са знаели, че е жив и са свидетелствали на нас и на света за този факт. Знаем, че свидетелствата им са истинни. Джозеф Смит не е оставен сам да даде свидетелство в тази диспенсация за мисията на Исус Христос, защото Господ е издигнал и други свидетели, които с пророка Джозеф Смит са видели Изкупителя, получили са указания от Него и са Го видели в небесата да седи от дясната страна на Отца, заобиколен от свети ангели. Те са ни дали свидетелството си, което ще застане пред света, за да осъди всички онези, които не се вслушат в него.

Но и ние като членове на Църквата не зависим от свидетелствата на Джозеф Смит, Оливър Каудъри, Сидни Ригдън и други, вече починали, които в тази диспенсация са получили прекрасни откровения и видения от Господ, чрез които са узнали, че Исус е жив и е Изкупителят на света. Ние имаме лично свидетелство, което се дава чрез Духа Господен на всички, които живеят съгласно Евангелието. Ако сме били в хармония с истината, след като сме били кръстени за опрощение на греховете и потвърдени чрез полагането на ръце за даване на дара на Светия Дух, Господ ни е открил лично, че тези неща са истина. Ние не зависим от

свидетелството на който и да е друг за това знание, защото знаем чрез Духа, че Исус е Христос, Изкупителят на света.¹⁵

Ако има едно нещо, което да носи радост и мир и удовлетворение в човешкото сърце повече от всичко друго, което знам, това е непоколебимото свидетелство, което имам, което и вие имате, че Исус Христос е Синът Божий. Тази истина не може да бъде променена. Хора може да я атакуват, може да ѝ се присмиват, може да заявят, че Той не е Изкупителя на света и че мисията Му не е истинска или че целта ѝ чрез проливането на кръвта Му не е била да се дари на всички хора опрощение на греховете при условие, че се покаят. Те може да откажат да повярват във възкресението на мъртвите или дори, че Христос е възкръснал, както гласят Писанията, след като е бил убит от враговете Си, но въпреки това истината остава. Той действително умрял за греховете на света, осъществил възкресението от смъртта, дарил на хората възможността да се покаят и да бъдат опростени греховете им, ако вярват в принципите на Евангелието и Неговата мисия и ги приемат. Тези истини са основополагащи, те ще устоят, не могат да бъдат унищожени, независимо от това какво казват или мислят хората.¹⁶

Нека поставим като най-важно в умовете си сега и завинаги, че Исус е Христос, Синът на живия Бог, Който дойде на този свят, за да положи живота Си, за да можем да живеем ние. Това е истината и тя е основополагаща. Върху това е изградена вярата ни.¹⁷



Всички ние трябва да водим живот, подобен на живота на Исус Христос.

Най-великият пример, който някога е даван на хората, е този на самия Син Божий. Животът Му бил съвършен. Той извършил всички неща добре и можел да каже на всички хора: „Следвайте Ме”, (2 Нефи 31:10) а ние трябва да уподобим живота си на Неговия.

Ще ви дам пример от живота Му. Той учил хората как да се молят и им казал: „Истина, истина ви казвам, че вие трябва да бдите и да се молите винаги, за да не би да бъдете изкушени от

дявола и бъдете отведени в плен от него. И както Аз Се молих сред вас, тъкмо тъй ще се молите и вие в църквата Ми и сред людете Ми, които се покаят и бъдат кръстени в Моето име. Ето, Аз съм светлината. Аз ви дадох пример. ... Прочее, вдигнете светлината си, за да свети на света. Ето, Аз съм светлината, която вие трябва да издигнете—това, което Ме видяхте да правя ...” (3 Нефи 18:15–16, 24.)

Може би най-съвършеният съвет в това отношение е даден на нефитските ученици. „Какви човеци трябва да бъдете вие?“, пита Той и след това дава следния отговор: „Истина ви казвам, тъкмо какъвто съм Аз”. (3 Нефи 27:27.)¹⁸

Трябва да вярваме в Христа и да уподобим живота си на Неговия. Трябва да се кръстим, както и Той се кръсти. Трябва да боготворим Отца като Него. Трябва да вършим волята на Отца като Него. Трябва да се стремим да вършим добро и да вършим праведност като Него. Той е нашият Пример, великият Първообраз на спасението.¹⁹

Когато имате проблем и трябва да направите избор, направете го като се запитате: „Какво би сторил Исус?” След това направете това, което Той би направил.

Можете да чувствате радостта от присъствието Му и да имате Неговото вдъхновение, което да ви напътства всеки ден от живота ви ако Го търсите и живеете достойни за Него. Любовта на Исус и успокояващата сила на Неговия Свет Дух могат да бъдат толкова реални за вас, както са били за децата, които Той повикал при Себе Си, когато живял на земята.²⁰

Позволете ми да кажа, че онези, които следват примера Му, ще станат като Него и ще бъдат прославени с Него в царството на Отца Му, за да получат чест, сила и власт. На някои нефитски ученици, които Го следвали с цялото си сърце, Той казал: „... и вие ще бъдете тъкмо като Мене, и Аз съм тъкмо като Отца; и Отец, и Аз сме едно”. (3 Нефи 28:10.) ...

Моля се да може всички да ходим по стъпките Му и да спазваме заповедите Му, за да може да станем като Него. Това е желанието ми. Надявам се то да е и ваше.²¹

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- По какъв начин децата на президент Смит са били повлияни от свидетелството му и неговото изразяване на обичта му към Спасителя? (Вж. „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“) Помислете си за начини, по които бихте могли да увеличите обичта си към Спасителя и да споделяте свидетелството си за Него.
- Президент Смит заявява, че „всички неща са съсредоточени в и около Господ Исус Христос“ (точка 1). По какви начини тази истина може да повлияе на личния ни живот? По какъв начин може да повлияе на домовете ни?
- По какви начини ученията в точка 2 ви помагат да разберете връзката си със Спасителя? Какво означава за вас да вземете върху си името на Христа?
- Президент Смит предупреждава, че някои хора ще атакуват и ще се присмиват на истините за Исус Христос и Неговото Единение (вж. точка 3). Как можем да укрепим свидетелството си, за да издържим на такива предизвикателства? Как родителите могат да помогнат на децата си да укрепят свидетелствата си?
- Помислете върху съвета на президент Смит да попитате „Какво би направил Исус?“ (точка 4). По кои конкретни начини можем да уподобим живота си на живота на Исус Христос? Когато следваме примера Му, как можем да влияем на живота на околните?

Свързани с темата стихове:

Иоана 14:6; 1 Нефи 10:6; Мосия 3:5–7; Еламан 5:12; 3 Нефи 11:3–7; У. и З. 34:1–3; 76:22–24; Джозеф Смит—История 1:17

Помощ в преподаването

“(Избягвайте) изкушението да покривате твърде много материал. ... Ние учим хора, не преподаваме материал сам по себе си; и ... всеки план на урок, който някога съм виждал, неминуемо съдържа в себе си повече, отколкото ни е възможно да покрием в определеното време” (Джефри Р. Холанд, “Teaching and Learning in the Church,” *Ensign*, юни 2007 г., стр. 91).

Бележки

1. "Message of President Joseph Fielding Smith" (реч, изнесена на 22 май 1955 г., Joseph Fielding Smith Collection, Библиотека за църковна история), стр. 2.
2. В Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 г.), стр. 387–388; курсивът запазен.
3. В Леон Р. Хартшорн, "President Joseph Fielding Smith: Student of the Gospel," *New Era*, ян. 1972 г., стр. 63.
4. "The First Prophet of the Last Dispensation," *Ensign*, авг. 1971 г., стр. 6.
5. "Out of the Darkness," *Ensign*, юни 1971 г., стр. 2, 4.
6. Лична кореспонденция, цитирана в *Doctrines of Salvation*, редакция на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 1:28–29.
7. В Conference Report, апр. 1912 г., стр. 67.
8. "The One Fundamental Teaching," *Improvement Era*, май 1970 г., стр. 3; курсивът запазен.
9. "Out of the Darkness," стр. 2, 4.
10. Лична кореспонденция, цитирана в *Doctrines of Salvation*, 1:18.
11. "The Spirit of Reverence and Worship," *Improvement Era*, септ. 1941 г., стр. 573; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:15.
12. Лична кореспонденция, цитирана в *Doctrines of Salvation*, 1:28.
13. Лична кореспонденция, цитирана в *Doctrines of Salvation*, 1:29.
14. *Man: His Origin and Destiny* (1954 г.), стр. 117.
15. В Conference Report, окт. 1914 г., стр. 98.
16. В Conference Report, окт. 1924 г., стр. 100–101.
17. В Conference Report, окт. 1921 г., стр. 186; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:302.
18. "Follow His Example," *New Era*, авг. 1972 г., стр. 4.
19. "The Plan of Salvation," *Ensign*, ноем. 1971 г., стр. 5.
20. "Christmas Message to Children of the Church in Every Land," *Friend*, дек. 1971 г., стр. 3.
21. "Follow His Example," стр. 4.



Планът на спасение

„Небесният ни Отец е създал план на спасение за духовните си деца, ... за да направи възможно за тях да напредват, докато получат вечен живот”.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

На 29 април 1901 г. 18-годишната сестра на Джозеф Фийлдинг Смит, Алис, умира след продължително боледуване. Джозеф е към края на пълновременната си мисия в Англия. Отговорът му на новината за смъртта на Алис разкрива неговата обич към семейството му и свидетелството му за плана на спасение. „Ужасен удар е за всички нас”, записва той в дневника си. „Не осъзнавах сериозността на заболяването й, въпреки че знаех, че е болна. Очаквах да я видя отново, както и другите от семейството след няколко седмици, но нека бъде Божията воля. В такива моменти надеждите, които ни дава Евангелието, са добре дошли. Всички ще се срещнем отново от другата страна, за да се наслаждаваме на удоволствието и благословията на присъствието си там, където семейните връзки не могат повече да бъдат разрушавани, но където ние ще живеем, за да получим благословиите и да осъзнаем нежните милости на нашия Отец в небесата. Дано винаги да ходя в пътеката на истината и да почитам името, което нося, за да може срещите ми с роднините ми да бъдат наистина най-сладки и вечни, за това се моля”.¹

Докато служи като апостол, а по-късно и като президент на Църквата, президент Джозеф Фийлдинг Смит многократно свидетелства за надеждата, която идва чрез разбиране на Евангелието. Той учи, че: „Имаме плана на спасение, извършваме обредите на Евангелието и именно то е единствената надежда на света, единственият начин, по който на земята може да цари мир и да се коригира злото, което съществува сред всички народи”.²



*„Живели сме с (нашия Небесен Отец) преди
полагането на основите на тази земя”.*

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит

1

В доземния свят на духовете сме се радвали да научим за плана на спасение на Небесния Отец.

Всички ние сме членове на семейството на Небесния ни Отец. Живели сме с Него преди създаването на тази земя. Виждали сме лицето Му, чувствали сме обичта Му и сме слушали ученията Му, а Той е отредил законите, съгласно които ще можем да напредваме и да получим наши собствени вечни семейства.³

Нашият Отец в небесата е установил план на спасение за духовните Си деца. Този план е създаден, за да направи възможно за тях да напредват, докато получат вечен живот, който е вида живот, който води нашия Небесен Отец. Този план позволява на Божиите деца да станат като Него и да имат силата и мъдростта и знанието, които Той притежава.⁴

Научаваме от Скъпоценен Бисер, че е имало съвет в небесата, на който Господ призовава да присъстват духовете на децата Му и им представя план, съгласно който те трябва да дойдат на земята, да имат смъртен живот и физически тела, да преминават през изпитанието на смъртността и след това да получат по-високо възвисяване посредством възкресението, което ще се осъществи чрез Единението на Единородния Му Син, Исус Христос (вж. Мойсей 4:1–2; Авраам 3:22–28). Мисълта за преминаването през смъртността и изпитването на всички превратности на земния живот, по време на който ще придобият опит чрез страдание, болка, скръб, изкушение и страдание, а също така и удоволствията на живота в това земно съществуване, а след това, ако останат верни, преминаването през възкресението към вечен живот в царството на Бог, за да са като Него (вж. 1 Йоана 3:2), ги изпълва с дух на радост и те „възклицава(т) от радост”. (Вж. Иов 38:4–7.) Те не биха могли да получат опита и знанието, които се придобиват в този смъртен живот, по друг начин, а получаването на физическо тяло е необходимо за тяхното възвисяване.⁵



*Падението на Адам и Ева „донесло болка, донесло скръб,
донесло смърт, но ... донесло и благословии”.*

2

Падението на Адам и Ева е част от плана на Небесния Отец.

Планът на спасение или кодексът от закони, известен като Евангелието на Исус Христос, е приет в небесата, преди полагането на основите на света. Там е решено, че Адам, нашият баща, трябва да дойде на тази земя и да застане начело на цялото човешко семейство. Част от този велик план е той да вкуси от забранения плод и да падне, като така донесе страдание и смърт на земята, с цел крайното добруване на децата му.⁶

Падението е съществена част от човешкото смъртно изпитание. ... Ако Адам и Ева не бяха опитали плода, великият дар на смъртността нямаше да им бъде даден. Нещо повече, те нямаше да имат потомство и великата заповед, дадена им от Господ, нямаше да бъде изгъланена.⁷

Падението на Адам донася превратностите на смъртността. Донася болка, донася скръб, донася смърт, но не трябва да забравяме, че донася и благословии. ... Донася благословиите на знанието и разбирането и смъртния живот.⁸

Исус Христос предлага Себе Си като жертва, за да ни спаси от Падението и от греховете ни.

Прегрешението на Адам донася тези два вида смърт—духовна и физическа—човекът е изгонен от Божието присъствие и става подвластен на всички слабости на плътта. За да може отново да се върне, трябва да се заплати за нарушения закон. Справедливостта го изисква.⁹

Най-естествено и справедливо е този, който сгреши да заплати наказанието—да изкупи грешката си. Затова, когато Адам бе нарушителят на закона, справедливостта изискваше той и никой друг да бъде отговорен за греха и да заплати за него със живота си. Но Адам при нарушаването на закона сам става подвластен на проклятието и бидейки подластен на него, той не можеше да изкупи или поправи това, което е сторил. Нито биха могли да го сторят децата му, защото те също са проклетни, изисква се някой, който не е проклет, да заплати за първоначалния грях. Още повече че поради това, че всички сме проклетни, ние ставаме безсилни да изкупим личните си грехове. Поради тази причина става необходимо Отец да изпрати Единородния Си Син, който е безгрешен, за да изкупи нашите грехове, а също и да заплати за прегрешението на Адам, съгласно изискванията на справедливостта. Съответно, Той предложил Себе Си за жертва за греховете ни и чрез Своята смърт на кръста поел върху Си и прегрешението на Адам, и нашите лични грехове, като така ни изкупил от падението и от греховете ни, при условие че се покаем.¹⁰

Наше задължение е да проповядваме мисията на Исус Христос. Защо дошъл Той? Какво направил за нас? Какво сме спечелили от това? Какво Му е струвало това? Коствало Му е живота, да, повече от живота Му! Какво още направил Той освен да бъде прикован на кръста? Защо бил прикован там? Бил прикован там, за да може да се пролее кръвта Му, за да ни изкупи от най-ужасното наказание, което някога би могло да дойде—изгонването от присъствието Господне. Той умрял на кръста, за да ни върне отново, за да може телата и духовете ни да се съберат отново. Той ни дал тази привилегия. Ние само трябва да Му повярваме и да спазваме заповедите Му, защото Той умря за нас, за да може

да получим опрощение на греховете си и да не бъдем призвани да заплатим наказанието. Той плати цената му. ...

... Никой друг не би могъл да направи за нас това, което Той направил. Той можел и да не умре, можел да откаже. Направил го е доброволно. Направил го е, защото бе заповед от Отца Му. Той знаел какво ще бъде страданието и въпреки това, поради любовта Си към нас, пожелал да го извърши. ...

Забиването на гвоздеите в ръцете и в стъпалата на Спасителя била най-малката част от страданието Му. Ние сме свикнали да си мислим, че най-голямото Му страдание е било прикован на кръста, оставен да виси там. Но това било време в световната история, когато хиляди мъже са страдали по същия начин. Така че, страданието Му в това отношение не било повече от страданието на другите мъже, разпънати на кръст. Тогава какво е било Неговото велико страдание? Бих искал да наблегна на този факт пред всеки член на тази Църква: Великото Му страдание се случило преди дори да отиде на кръста. То се състояло в Гетсиманската градина, както ни казват Писанията, където капки кръв излизали от всяка пора на тялото Му; в изключителната агония на душата Му Той се молил на Отца Си. Не гвоздеите, забити в ръцете и стъпалата Му. Не ме питайте как е станало така, защото не знам. Никой не знае. Знаем само, че Той някак поел върху Си това изключително наказание. Той поел върху Си прегрешенията ни и заплатил цена, която била мъчителна.

Помислете си за Спасителя, носещ обединения товар на всички хора—мъчение—по някакъв начин, който си признавам, че не разбирам, но само приемам,—което Го накара да страда в агонизираща болка, която в сравнение със забиването на гвоздеите в ръцете и стъпалата Му е многократно по-голяма. В страданието Си Той моли Отца: „Ако щеш, отмени Ме с тази чаша!“ но тя не отминава (вж. Матей 26:42; Марка 14:36; Лука 22:42). Нека ви прочета малко какво казва Господ относно това:

„Защото ето, Аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат, ако се покаят.

Но ако те не се покаят, трябва да страдат, тъкмо като Мен,

което страдание накара Мен самия, тъкмо Бог, най-великият от всички, да потреперя от болка и да кървя от всяка пора, и да страдам и тялом, и духом—и Аз исках да можеше да не пия от горчивата чаша и да се отдръпна—

При все това, нека бъде слава на Отца, Аз отпих и завърших приготвянията Си за чедата човешки”. (У. и З. 19:16–19.)

Когато чета това, то ме смирява. Любовта Му към човечеството, към целия свят, била толкова голяма, че Той пожелал да поеме върху Си тегло, което никой смъртен човек не би могъл да поеме, и да заплати ужасяваща цена, която никой друг човек не би могъл да заплати, за да можем да се спасим.¹¹

Синът Човешки казал: „Ще сляза и ще заплатя цената. Ще бъда Изкупителят и ще изкупя всички хора от прегрешението на Адам. Ще поема върху Си греховете на света и ще изкупя всяка душа от собствените ѝ грехове, ако се покае”.¹²

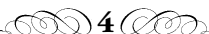
Нека дам пример: „Става така, че един мъж върви по пътя и пада в яма, толкова дълбока и тъмна, че не може да се изкачи на повърхността и да си върне свободата. Как може да се спаси от тази неволя? Със собствени усилия това не може да стане, защото в ямата няма средства за това. Той вика за помощ и една добронамерена душа, която чува зова му, бързо идва на помощ, като спуска стълба, давайки му средството, чрез което да се изкатери отново на повърхността. Точно в такова положение се оказват Адам и неговото потомство, когато той вкусува от забранения плод. Тъй като всички заедно са в ямата, никой не може да достигне повърхността, за да помогне на останалите. Ямата представлява изгонването от присъствието на Господ и телесната смърт, разлагането на тялото. И тъй като всички са подвластни на смъртта, никой не може да даде начин за избавление.¹³

Спасителят идва, неподвластен на тази яма и спуска стълбата. Той слиза в ямата и прави възможно за нас да използваме стълбата и да излезем”¹⁴.

Тогава, в Своята безкрайна милост, Отец чува воплите на Своите деца и изпраща Своя Единороден Син, Който не е подвластен нито на смъртта, нито на греха, за да предостави начин за

избавление. Той прави това чрез Своето безпределно Единение и вечното Евангелие.¹⁵

Би трябвало сърцата ни да са преизпълнени с любов и послушание към великата и нежна милост (на Спасителя). Заради това, което направил Той, ние никога не трябва да Го разочароваме. Той ни изкупил с цена, цената на великото Му страдание и проливането на кръвта Му в жертвата на кръста.¹⁶



Ако градим върху основата на Единението на Исус Христос, ние изработваме своето спасение по време на смъртността.

Нашият Спасител Исус Христос е централната фигура в този велик план на напредък и спасение.¹⁷

Планът на спасение, който гради върху основата на Единението, се състои от следните неща:

Първо, трябва да имаме вяра в Господ Исус Христос, трябва да Го приемем като Син Божий, трябва да Му се доверим, да разчитаме на словото Му и да желаем да получим благословиите, които идват чрез спазване на законите Му.

Второ, трябва да се покаем за греховете си, трябва да изоставим света, трябва да решим в сърцата си безрезервно, че ще живеем праведен живот.

Трето, трябва да бъдем кръстени с вода, под ръцете на упълномощен извършител, който има силата да завързва на земята и да запечатва в небесата, трябва чрез този свещен обред да влезем в завет да служим на Господ и да спазваме заповедите Му.

Четвърто, трябва да получим дара на Светия Дух, трябва да се родим отново, греховете и пороците да бъдат изгорени от душите ни като чрез огън, трябва да бъдем новосъздадени чрез силата на Светия Дух.

Пето, трябва да издържим до края, трябва да спазваме заповедите след кръщението, трябва да изработим спасението си със страх и трепет пред Господа, трябва да живеем така, че да придобием божествените качества и се превърнем в хора,



„Нашият Спасител Исус Христос е централната фигура в този велик план на напредък и спасение“.

които могат да се наслаждават на славата и чудесата на селестриалното царство.¹⁸

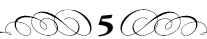
Сега аз ви свидетелствам, че тези закони, които хората трябва да спазват, за да получат спасение, и които съставят Евангелието на Исус Христос, са разкрити в днешно време на пророци и апостоли, и те се прилагат от Църквата Му, която Той отново е установил на земята.¹⁹

Ние всички в този смъртен свят сме в състояние на изпитание. Изпратени сме тук основно, за да придобием тела за вечните си духове, второ, за да бъдем изпитани чрез трудности,

да имаме изпитания, а също и изобилна радост и щастие, които могат да се получат чрез свещен завет за спазване на вечните принципи на Евангелието. Смъртността, както казва Лехий на децата си, е „състояние на изпитание”. (2 Нефи 2:21.) Тук трябва да бъдем изпитвани, за да се види дали, когато сме напуснали присъствието на Вечния ни Отец, но все пак упътвани за вечния живот, ще обичаме и почитаме и бъдем верни на Неговия Възлюбен Син Исус Христос.²⁰

Дойдохме тук, за да бъдем изпитани чрез досега ни със злото, а също и с доброто. ... Отец позволи на Сатана и свитата му да ни изкушават, но чрез напътствията на Духа Господен и заповедите, които са дадени чрез откровение, ние сме подготвени да направим своя избор. Ако вършим зло, обещано ни е, че ще бъдем наказани, ако вършим добро, ще получим вечната награда на праведността.²¹

Това смъртно състояние на изпитание е кратък период, само момент, който свързва вечното минало с вечното бъдеще. Въпреки това е период от изключителна важност. ... Този живот е най-важния период от вечното ни съществуване.²²



Всички хора ще получат благословията на възкресението посредством Единението на Исус Христос.

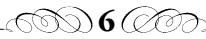
Дойдохме в този свят, за да умрем. Разбрали сме го преди да дойдем тук. Това е част от плана, обсъден и уреден доста преди поставянето на хора на земята ... Бяхме готови и желяехме да поемем това пътуване от присъствието на Бог в света на духовете до смъртния свят, за да изстрадаме тук всичко, свързано с този живот, неговите удоволствия и скърби и за да умрем, а смъртта е също толкова важна като раждането.²³

Физическата смърт или смъртта на смъртния човек не е постоянно разделение на духа от тялото от плът, независимо че тялото се връща обратно към съставните си елементи, но това е само едно временно разделяне, което ще приключи в деня на възкресението, когато тялото ще бъде призовано от пръстта, за да живее отново, оживено от духа. Тази благословия идва за

всички хора посредством Единението на Христос, независимо от тяхната доброта или порочност в смъртността. Павел казва, че трябва да има възкресение и на праведните и на неправедните (Деяния на апостолите 24:15), а Спасителят казва, че всички, които са в гробовете си, ще чуят гласа Му и ще излязат „ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане” (Иоана 5:29).²⁴

Всяка важна част от всяко тяло ще бъде възстановена на правилното ѝ място отново при възкресението, независимо какво се е случило с тялото по време на смъртта. Дори и да е изгорено с огън, изядено от акули или нещо друго. Всяка важна част от него ще бъде възстановена на правилното ѝ място.²⁵

Духовете не могат да станат съвършени без тялото от плът и кости. Чрез възкресението това тяло и духът му получават безсмъртие и благословиите на спасението. След възкресението няма да има повторно разделяне, тялото и духът ще са неразделно свързани, така че хората да имат пълеността на радост. Духовете ни не могат да станат като Вечния ни Отец по никакъв друг начин, освен чрез раждане в този живот и възкресение.²⁶



Верните ще наследят вечен живот със семействата си в присъствието на Небесния Отец.

Някои хора наследяват богатство поради трудолюбието на бащите им. Някои хора по наследство биват издигнати на светски тронове, до различни позиции и власт сред другите хора. Някои търсят наследство от светско знание и известност чрез прилагането на трудолюбието и упоритостта си, но има едно наследство, което струва повече от всички други и то е наследяването на вечно възвисяване.

Писанията казват, че вечният живот —който е животът, който водят Нашият Вечен Отец и Синът Му Исус Христос,—е най-великият от всички Божии дарове (вж. У. и З. 14:7). Само хората, които са очистени от всички грехове, ще го получат. Обещан е на тези, „които надвигват чрез вяра и са запечатани със Светият Дух на обещанието, който Отец излива над всички онези, които са праведни и истинни. Те са онези, които са църквата

на Първородния. Те са онези, в чиито ръце Отец е дал всички неща”. (У. и З. 76:53–55; вж. също стих 52.)²⁷

Този план на спасение е насочен към семейството. ... (Той) е предназначен да ни помогне да създадем наши собствени вечни семейни единици.²⁸

Хората, които получат възвисяване в селестиалното царство, ще имат „продължение на потомствата им вовеки веков”. Те ще живеят в семейства.²⁹

Учени сме в Евангелието на Исус Христос, че семейната организация ще бъде, що се отнася до селестиалното възвисяване, цяло семейство, организация, свързана от баща и майка и деца от едно поколение до баща и майка и деца в следващото поколение и така продължаваща и достигаща до края на времената.³⁰

Тези величествени благословии за вечно наследство ... не идват освен чрез желанието ни да спазваме заповедите и дори да страдаме с Христос, ако е необходимо. С други думи, от кандидатите за вечен живот—най-великият дар от Бог—се очаква да поставят на олтара всичко, което имат, ако е необходимо, защото дори и да се изиска да положат живота си за тази кауза, те пак никога не биха могли да Му заплатят за изобилните благословии, които са получили и са обещани въз основа на спазване на законите и заповедите Му.³¹

Когато сме излезли от света и сме получили Евангелието в неговата пълнота, ние ставаме кандидати за селестиална слава, дори нещо повече от кандидати ако сме верни, защото Господ ни е уверил, че чрез нашата вярност ще влезем в селестиалното царство. ...

... Нека живеем така, че да осигурим мястото си, и така ще знаем, чрез живота, който водим, че ще влезем в Неговото присъствие и ще живеем с Него, получавайки пълнотата на благословиите, които са обещани. Кой измежду светиите от последните дни би се задоволил с нещо по-малко от пълнотата на спасение, която ни е обещана? ... Необходимо е със смирение и с разкайващ се дух да продължаваме напред и напред; като спазваме заповедите до края, защото нашата надежда и цел е вечния живот, а това е живот в присъствието на Отца и

на Сина; „А това е вечен живот”, казва Господ, „да познаят Тебе, единия истинен Бог и Исуса Христа, Когото си изпратил”. (Иоана 17:3.)³²

Аз съм застанал сега в това, което бих могъл да нарека залеза на живота, осъзнавайки, че не е толкова далечен деня, когато ще бъда призван да дам отчет за смъртното си служение. ...

Сигурен съм, че всички ние обичаме Господ. Знаем, че Той е жив и очаквам деня, когато ще Го видя лице в лице, и се надявам да чуя гласа Му да ми каже: „Дойдете вие, благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света”. (Матей 25:34.)

И се моля това да е щастливата съдба на всички нас, във времето, което ни е отредено.³³

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Като четете написаното в дневника и цитирано във „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит,” помислете за някой момент, когато сте намерили утеха в свидетелството си за плана на спасение. Как бихте могли да помогнете на член на семейството или на приятел да получи такава утеха?
- Как ученията на президент Смит за съвета в небесата могат да ни помогнат, когато сме изправени пред изпитания? (вж. точка 1.)
- Президент Смит ни учи, че „не трябва да забравяме факта, че (Падението на Адам и Ева) донесло благословии” (точка 2). Защо според вас е важно да помним тази истина? Какви други благословии сте получили в резултат на Падението?
- В точка 3, как примерът на президент Смит за един мъж, който паднал в яма, се отнася до нашия живот? Помислете за това как Спасителят ви е избавил чрез Единението Си.
- Какво предполагат думите на президент Смит в точка 4 за целите на живота ни на земята? Какво е дал Господ, за да ни помогне безопасно да преминем през този период на изпитание?

- Как бихте могли да помогнете на някой друг да разбере следното заявление на президент Смит в раздел 5: „смъртта е също толкова важна като раждането”? По какъв начин учението за възкресението е повлияло на живота ви?
- По какви начини светското богатство е различно от „вечното наследство”, което можем да получим чрез плана на спасение? (вж. точка б.) Как разбирането на тези различия може да ни помогне да се подготвим за вечен живот?

Свързани с темата стихове:

Иов 38:4–7; 2 Нефи 2:15–29; 9:5–27; Алма 12:20–35; У. и З. 19:16–19; Моисей 5:10–12

Помощ в преподаването

„За да ни помогне в преподаването от Писанията и от словата на пророците от последните дни, Църквата е публикувала наръчници за уроците и други материали. Не са необходими коментари и други материали за подготовка” (*Преподаването — няма по-велико призвание: Ръководство-източник за преподаване на Евангелието*, 1999 г., стр. 52).

Бележки

1. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюбърт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 г.), стр. 117–18.
2. “To the Saints in Great Britain,” *Ensign*, септ. 1971 г., стр. 4.
3. В “Pres. Smith Tells of Parents’ Duty,” *Church News*, апр. 3, 1971 г., стр. 10.
4. Реч, изнесена в Института по религия в Логан, Юта на 10 ян. 1971 г., стр. 3; непубликуван ръкопис.
5. “Is Man Immortal?” *Improvement Era*, фев. 1916 г., стр. 318; вж. също *Doctrines of Salvation*, редакция на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 1:58.
6. *Elijah the Prophet and His Mission and Salvation Universal* (1957 г.), стр. 65–66.
7. В Conference Report, окт. 1966 г., стр. 59.
8. “Principles of the Gospel: The Infinite Atonement—Redemption, Salvation, Exaltation,” *Deseret News*, раздел за Църквата, 22 апр. 1939 г., стр. 3; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:115.
9. “The Atonement,” *Deseret News*, раздел за Църквата, 2 март 1935 г., стр. 7; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:122.
10. *Elijah the Prophet and His Mission and Salvation Universal*, стр. 79–80.
11. *Seek Ye Earnestly*, събрано от Джозеф Фийлдинг Смит младши (1970 г.), стр. 118–120.
12. “Principles of the Gospel: The Infinite Atonement—Redemption, Salvation, Exaltation,” стр. 5; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:123.
13. *Elijah the Prophet and His Mission and Salvation Universal*, стр. 80–81.
14. “Principles of the Gospel: The Infinite Atonement—Redemption, Salvation, Exaltation,” стр. 5; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:123.
15. *Elijah the Prophet and His Mission and Salvation Universal*, стр. 81.
16. “Purpose and Value of Mortal Probation,” *Deseret News*, раздел за Църквата, 12 юни 1949 г., стр. 21; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:132.

17. Реч, изнесена в Института по религия в Логан, Юта на 10 ян. 1971 г., стр. 3; непубликуван ръкопис.
18. "The Plan of Salvation," *Ensign*, ноем. 1971 г., стр. 5.
19. "I Know That My Redeemer Liveth," *Ensign*, дек. 1971 г., стр. 26.
20. В Conference Report, апр. 1965, 11.
21. В Conference Report, апр. 1964, стр. 107–108.
22. "Purpose and Value of Mortal Probation," стр. 21; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:69.
23. В "Services for Miss Nell Sumsion," *Utah Genealogical and Historical Magazine*, ян. 1938 г., стр. 10–11.
24. "What Is Spiritual Death?" *Improvement Era*, ян. 1918 г., стр. 191–192; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:216–217.
25. *Answers to Gospel Questions*, събрани от Джозеф Фийлдинг Смит младши, 5 тома. (1957–1966 г.), 5:103; курсивът премахнат.
26. "The Law of Chastity," *Improvement Era*, септ. 1931 г., стр. 643; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:85–86.
27. *The Way to Perfection* (1931 г.), стр. 21–22.
28. *Sealing Power and Salvation*, Речи на годината на Университета Бригъм Йънг, 12 ян. 1971 г.), стр. 2.
29. Лична кореспонденция, цитирана в *Doctrines of Salvation*, 2:287; курсивът премахнат.
30. В Conference Report, апр. 1942 г., стр. 26; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:175.
31. *The Way to Perfection*, стр. 23.
32. В Conference Report, апр. 1922 г., стр. 61–62.
33. "Let the Spirit of Oneness Prevail," *Ensign*, дек. 1971 г., стр. 136.



*„Евангелието е насочено към семейството,
то трябва да бъде живяно в семейството”.*



Укрепване и запазване на семейството

*„Волята Господна е семейната единица
да бъде укрепвана и запазена”.*

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

Президент Джозеф Фийлдинг Смит заявява: „Семейството е най-важната организация във времето и вечността”.¹ Той преподава най-ясно този принцип в собствения си дом, където дава пример за любящ съпруг, баща и дядо. Въпреки натовареното си разписание като апостол, той винаги намира време за семейството си „като компенсира за дните, когато няма да го има, с двойна доза любов към тях, когато е вкъщи”.²

Етел, втората съпруга на президент Смит, веднъж я запитват: „Ще ни кажете ли нещо за мъжа, когото познавате?” Знаейки, че много членове на Църквата считат съпруга ѝ за прекалено строг, тя отговаря:

„Питате ме да ви разкажа за мъжа, когото познавам. Често съм си мислела, че когато вече го няма, хората ще казват: „Той е много добър човек, искрен, праволинеен и т.н.” Ще говорят за него както е известен в обществото, но човекът, когото си представят е много различен от мъжа, когото познавам аз. Мъжът, когото познавам, е мил, любящ съпруг и баща, чиято най-голяма амбиция в живота е да направи семейството си щастливо, изцяло забравяйки себе си в своите усилия да направи това. Той е мъжът, който приспива плачливото дете, който разказва приказки за лека нощ на малките, който никога не е прекалено уморен, за да е буден до късно през нощта или да стане рано сутринта, за да помогне на по-големите деца да решат сложните задачи за училище. Когато някой се

разболее, мъжът, когото познавам, наблюдава с нежност страдащия и се грижи за него. Той е техният татко, за когото плачат, чувствайки, че присъствието му е панацея за всички болести. Неговите ръце превързват раните, неговите ръце дават кураж на страдащия, неговият глас ги укорява нежно, когато стрешат, докато се научат да бъдат щастливи да вършат това, което ще го направи щастлив. ...

Мъжът, когото познавам, е безкористен, неоплакваш се, мил, загрижен, съчувстващ, вършеш всичко, което е по силите му, за да направи живота върховна радост за хората, които обича. Това е мъжът, когото познавам”.³

Децата на президент Смит споделят примери за усилията му да укрепи и запази семейството си и да направи „живота върховна радост” за тях. В една биография на Джозеф Фийлдинг Смит, съавторите Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт включват следния спомен: „За малките бе радостен ден, когато видеха, че тате си е сложил престилка и е започнал да прави огромно количество пайове. Пайовете със стафиди и портокалови корички му бяха едни от любимите. Той сам им правеше пълнежа. Но се осмеляваше да прави и други видове пайове: ябълков, черешов, прасковен и тиквен. Усилията му да прави пайове се превръщаха семеен проект, тъй като малките бяха изпращани при него, за да му помагат да събере необходимите пособия и съставки. Приятният, омаен аромат на печаци се пайове в голямата фурна създаваше щастлив час в очакване. Пайовете бяха внимателно наблюдавани, така че никой от тях да не бъде изваден твърде рано или твърде късно. В това време Етел забъркваше домашен сладолед и малките се редуваха да въртят ръчката на машината за сладолед”.⁴

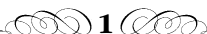
Дъглас А. Смит казва, че той и баща му са имали „страхотни отношения”. Той споделя примери за дейности, които са обичали да правят заедно: „От време на време се боксирахме, или поне се преструвахме, че се боксираме. Твърде много го уважавах, а той прекалено много ме обичаше, че да ме удари. ... Беше по-скоро като боксиране с въображаем противник. Играехме шах

и аз се радвах, когато успееш да го победи. Сега като си спомня, може би той се оставяше да го победи”.⁵

Амелия Смит Маконки си спомня: „Беше почти забавно да си болен, тъй като той ни обръщаше много специално внимание. ... Той ни забавляваше като ни пускаше хубава музика на стария едисонов фонограф. За наше удоволствие, той танцуваше под ритъма на музиката или маршируваше из стаята и дори се опитваше да пее. ... Той ни носеше красиви, големи, сладки портокали и сядаше на леглото, за да ги обели, след това ни ги подаваше парченце по парченце. Разказваше ни истории за детските си години или за това как баща му се е грижил за него, когато е бил болен. Ако ситуацията го изискваше, той ни даваше благословия”.⁶ Амелия също разкрива метода на баща ѝ при дисциплиниране на децата: „Ако някой от нас трябваше да бъде коригиран за някаква пакост, той просто слагаше ръце на раменете ни и гледайки ни в очите с наранен поглед казваше: „Бих искал дечицата ми да са добри”. Никое шамаросване или друго наказание не би могло да бъде по-ефективно”.⁷

Любовта и грижата на президент Смит към децата му се простира и до неговите внуци. Внукът му Хойт У. Брюстър-младши разказва за случай, когато, докато е мисионер в Холандия, той получава позволение да присъства на освещаването на храма Лондон Англия през 1958 г. Когато той и другите мисионери влизат в залата за събрания, дядо му го вижда. Хойт по-късно си спомня: „Без миг колебание, той скочи от стола и протегна ръцете си, показвайки ми с жест да отида при него. В този миг аз не виждах Джозеф Фийлдинг Смит, президента на Съвета на дванадесетте апостоли ... а един дядо, който вижда един от внуците си, когото много обича. Не се поколебах да напусна опашката и да се втурна към подиума, където той ме прегърна и ме целуна пред цялата конгрегация в залата за събрания. За мен това бе един от най-свещените и запомнящи се моменти от живота ми”.⁸

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



Семейството е най-важната организация във времето и вечността.

Бих искал да ви напомня за това колко е важна семейната единица в цялостния план на нашия Отец в небесата. Всъщност, църковната организация съществува, за да помогне на семейството и неговите членове да получат възвисяване.

Единството в семейството и семейната отдаденост към Евангелието са толкова важни, че противникът е обърнал голяма част от вниманието си към разрушаването на семействата в нашето общество. От всяка страна се атакува основната цялост на семейството като основата за това, което е добро и благородно в живота. ... Либерализацията на законите за аборта по целия свят говори за съществуващата липса на уважение към святостта на живота. Семействата са разкъсвани чрез нарастващата употреба с незаконни наркотици и злоупотребата със законни лекарства. Презрението към властта от страна на все повече и повече млади хора обикновено започва с неуважение и непослушание у дома. ...

Когато силите на злото атакуват отделния човек, като откъсват семейните корени, става критично важно за родителите, светии от последните дни, да запазят и укрепят семейството. Възможно е да има някои много силни хора, които да могат да оцелеят без подкрепата на семейство, но болшинството от нас имат нужда от любовта, наставленията и приемането, идващи от хора, които са дълбоко загрижени за нас.⁹

Има някои стари истини, които ще бъдат истини, докато свят светува, и които са неподвластни на какъвто и да е прогрес. Ето една от тях: семейството (организация, състояща се от баща, майка и деца) е основата на всички неща в Църквата; и още една: именно греховете срещу чистия и здравословен семеен живот със сигурност ще доведат до много сериозни последици за народите, в които те се случват. ...

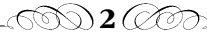
Много по-важно от професията или богатството на хората, е това как се води семейния им живот. Всички други неща са

по-маловажни, стига да има истински домове и стига хората в тези домове да изпълняват своите задължения един към друг.¹⁰

Няма заместител на праведния дом. Светът може да не мисли по този начин, но това е така и трябва да бъде така в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Семейството е основната единица в царството Божие.¹¹

Семейството е най-важната организация във времето и вечността. ... Волята Господна е семейната единица да бъде укрепвана и запазена. Умоляваме бащите да заемат полагащото им се място като глави на дома. Молим майките да подкрепят и поддържат своите съпрузи и да бъдат светлина за децата си.¹²

Евангелието е насочено към семейството, то трябва да бъде живяно в семейството. В него получаваме най-голямото и важно обучение, когато се стремим ние самите да създадем вечни семейни единици по образец на семейството на Бог, нашия Отец.¹³



Господ е постановил семейството да трае вечно.

Бракът, както научаваме, е вечен принцип, предопределен преди основаването на света и постановен на тази земя преди на нея да дойде смъртта. На първите ни родители е било заповядано да се множат и изпълват земята. Естествено следва семейната единица да се създаде с идеята да бъде вечна. В плана, създаден за тази земя, законите, валидни в селестиялния свят, стават основа. Великото дело и славата на Бог е „да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека”. (Моисей 1:39.) Единствения начин, по който това може да се осъществи, е чрез брак и семейство; всъщност, това е един вечен ред сред възвисените и е бил такъв в светове безчет.¹⁴

Планът, даден в Евангелието за управлението на човека на тази земя, съответства на закона, управляващ царството Божие. Възможно ли е да си представим по-голяма скръб от това да бъдем оставени във вечния свят без баща, майка или потомство? Мисълта за народ без семейната единица като нейна основа, където всички граждани са странници един към друг и където не



„Всъщност, църковната организация съществува, за да помогне на семейството и неговите членове да получат възвисяване”.

съществува естествена загриженост; където няма семейни връзки, които да свързват групите заедно, е ужасна. Такива условия биха довели само до едно—анархия и разпад. Не е ли разумно да вярваме, че това е истинно относно царството Божие? Ако в това царство няма семейни връзки и всички хора са „ангели” без естествени роднински връзки, както си мислят мнозина, тогава то ще бъде ли място на щастие—рай?¹⁵

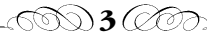
В храма Господен двойката отива, за да бъде запечатана или бракосъчетана за времето и за цялата вечност. Децата, които се родят в този съюз, ще бъдат децата на тези баща и майка не само в смъртния живот, но и в цялата вечност, и стават членове на Божието семейство в небесата и на земята, както казва Павел (вж. Ефесяните 3:14–15), и този семеен ред не трябва да бъде нарушаван. ...

... Децата, които им се родят, имат правото на баща и майка, а бащата и майката са задължени пред Вечния Отец да си бъдат верни и да отгледат тези деца в светлина и истина, за да може във вечността да бъдат едно—едно семейство във великото семейство Божие.¹⁶

Трябва да помним, като светии от последните дни, че извън селестиялното царство не съществува семейната организация (след смъртта). Тази организация е запазена за хората, които желаят да спазват всеки завет и всяко задължение, за което са призовани, докато сме тук в този смъртен живот.¹⁷

Царството Божие ще бъде едно голямо семейство. Наричаме се братя и сестри. Ние действително ставаме сънаследници с Исус Христос чрез Евангелието на Исус Христос (вж. Римляните 8:16–17), синове и дъщери Божии, и можем да получим пълнотата на благословиите на Неговото царство ако се покайваме и спазваме заповедите.¹⁸

Надеждата за вечен живот, включително събирането на членовете на семейството, когато дойде възкресението, носи в сърцето по-голяма любов и загриженост към всеки член на семейството. С тази надежда, съпрузите са склонни да обичат съпругите си с много по-силна и много по-свята любов, а съпругите по същия начин да обичат съпрузите си. Нежните чувства и загрижеността на родителите към децата им нарастат, защото децата им стават по-скъпи с връзки на любов и щастие, които не могат да бъдат разрушени.¹⁹



**Ние укрепваме и запазваме семействата си,
като прекарваме време заедно, обичаме се и
живеем заедно съгласно Евангелието.**

Основната функция на дома на светия от последните дни е да може всеки член на семейството да създава климата и условията, при които всички могат да израстват в посока съвършенство. За родителите това изисква отдаване на време и енергия много повече от простото осигуряване на физическите нужди на децата им. За децата това означава да контролират естествената си склонност към егоизъм.

Отделяте ли толкова време за постигане на успех в семейството и дома ви, колкото и в преследването на социален и професионален успех? Посвещавате ли най-добрата си творческа енергия на най-важната единица в обществото—семейството? Или взаимоотношенията със семейството ви са просто рутинна и невъзнаградена част от живота? Родителите и децата трябва да желаят да поставят семейните отговорности на първо място, за да постигнат семейно възвисяване.²⁰

Домът ... е работилницата, в която се изграждат човешките характери и начина, по който се оформят, зависи от връзката, съществуваща между родители и деца. Домът не може да бъде това, което трябва да бъде, ако тези връзки не са от подходящо естество. Дали са или не са, зависи и от родителите и от децата, но най-вече от родителите. Те трябва да дадат най-доброто от себе си.²¹

„О, махай се и ме остави на мира, нямам време за това”, казва забързана нетърпелива майка на тригодишната си дъщеричка, която се опитва да ѝ помогне с извършването на някаква задача в домакинството. ... Желанието да помага е вродено във всяко нормално дете и родителите нямат право да се оплакват. Няма домашен неблагодарен труд, ако всички помагат със задачите, чрез общуването при изпълнението на тези задължения идва най-сладката компания, която може да съществува.

Ако трябваше да предложи едно нещо, което мисля че като родители най-много ни липсва, това е съчувственото разбиране на децата ни. Живейте с децата, следвайте пътищата им. ... Знайте всичко, което интересува децата, бъдете задружни и честни с тях.²²

Опитваме се да кажем на родителите, че има нужда да се обръща повече внимание на децата, да имат малко повече от духа на Евангелието в домовете си, да имат малко повече единство и малко повече вяра, малко повече отговорности, религиозни и духовни, както бащите, така и майките, да има повече преподаване на Евангелието у дома.²³

Казваме на родителите в Църквата: обичайте се с цялото си сърце. Спазвайте моралния закон и живейте според

Евангелието. Отглеждат децата си в светлина и истина, учете ги на спасителните истини на Евангелието и направете домовете си рай на земята, място, където Духът Господен може да обитава и където праведността ще царува в сърцата на всеки член.²⁴

Моля се Небесният ни Отец да ни даде силата да достигнем пълния си потенциал. Призовавам Неговия Дух в домовете на Църквата, за да може в тях да цари любов и хармония. Нека Отца ни запази и възвиси нашите семейства.²⁵

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Като четете историите в „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“, помислете за това как примерът на президент Смит може да бъде напътствие в живота ви. Помислете за начини, по които можете да укрепвате семейните връзки по-добре.
- Помислете колко важно е семейството съгласно описаното в точка 1. Какво правите, за да укрепите семейството си срещу отрицателните влияния на света?
- Президент Смит говори за „надеждата за вечен живот, включително събирането на членовете на семейството, когато дойде възкресението“ (точка 2). Как тази надежда влияе на общуването ви с членовете на вашето семейство?
- В точка 3 президент Смит задава три задълбочени въпроса. Отговорете мислено на тези въпроси. Като четете тази точка, помислете за промени, които бихте могли да направите в живота си, за да подобрите чувствата в дома си.

Свързани с темата стихове:

Притчи 22:6; 1 Нефи 8:37; У. и З. 88:119; 93:40–50; вж. също „Семейството: прокламация към света“

Помощ в преподаването

„Помолете участниците да изберат една точка (в главата) и да я прочетат наум. Поканете ги да се съберат на групи от по двама или трима души, избрали една и съща част, и да обсъдят какво са научили“ (от стр. vii на тази книга).

Бележки

1. "Counsel to the Saints and to the World," *Ensign*, юли 1972 г., стр. 27.
2. Джозеф Фийлдинг Смит млади и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 г.), стр. 14.
3. Етел Смит в статията на Брайънт С. Хинкли, "Joseph Fielding Smith," *Improvement Era*, юни 1932 г., стр. 459.
4. Джозеф Фийлдинг Смит млади и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 228.
5. Дъглас А. Смит, в D. Arthur Haycock, *Exemplary Manhood Award*, Brigham Young University Speeches of the Year (18 апр. 1972 г.), стр. 5.
6. Амелия Смит Маконки, "Joseph Fielding Smith," *Church News*, 30 окт. 1993 г., стр. 10.
7. Амелия Смит Маконки, "Joseph Fielding Smith," стр. 10.
8. Франсис М. Гибънс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992 г.), стр. 254.
9. В "Message from the First Presidency," *Ensign*, ян. 1971 г., вътрешна страна на корицата и стр. 1.
10. "Our Children—"The Loveliest Flowers from God's Own Garden," *Relief Society Magazine*, ян. 1969 г., стр. 4.
11. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 152.
12. "Counsel to the Saints and to the World," стр. 27.
13. "Mothers in Israel," *Relief Society Magazine*, дек. 1970 г., стр. 886.
14. *The Way to Perfection* (1931 г.), стр. 251.
15. "A Peculiar People," *Deseret News*, раздел за Църквата, 2 апр. 1932 г., стр. 6; вж. също *Doctrines of Salvation*, редакция на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 2:65–66.
16. В Conference Report, апр. 1961 г., стр. 49.
17. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 153.
18. В Conference Report, апр. 1959 г., стр. 24.
19. *The Way to Perfection*, стр. 258.
20. В "Message from the First Presidency," *Ensign*, ян. 1971 г., стр. 1.
21. "Our Children—"The Loveliest Flowers from God's Own Garden," стр. 6.
22. "Our Children—"The Loveliest Flowers from God's Own Garden," стр. 6–7.
23. *Take Heed to Yourselves!* (1966), 354.
24. "Counsel to the Saints and to the World," стр. 27.
25. В "Message from the First Presidency," *Ensign*, ян. 1971 г., стр. 1.



Вяра и покаяние

„Това, което ни трябва в Църквата, а също и извън нея, е покаяние. Нуждаем се от повече вяра и повече решителност да служим на Господ”.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

Президент Джозеф Фийлдинг Смит учи: „Опрощението на греховете идва чрез вяра и искрено покаяние”.¹ Той казва: „необходимо е не само да вярваме, но и да се покаяваме”, и също учи, че когато извършваме добри дела с вяра до края, ще „получим наградата на верните и място в селестиалното царство Божие”.² С желанието всички хора да получат тази награда, той свидетелства за Исус Христос и проповядва покаяние по време на служението си.

В началото на службата си като апостол той казва: „Мисля, че това е моята мисия; тъй като така съм го почувствал, мисля, чрез Духа Господен, по време на пътуванията ми в коловете на Сион, да казвам на хората, че *сега* е денят за покаяние, и да призовавам светиите от последните дни да не забравят заветите си, обещанията, които са направили на Господ, да спазват заповедите Му и да следват ученията и наставленията на старейшините в Израил—пророците Божии—според както са записани в светите Писания. Във всички неща трябва да ходим смирено и внимателно пред Господ, за да може да бъдем благословени и напътствани от Неговия Свят Дух. Мисля, че днес е денят за предупреждение. Време за предупреждение е от деня, в който Пророкът за пръв път получил проявление от небесата, че Евангелието ще бъде възстановено”.³



Президент Джозеф Фийлдинг Смит споделя своята причина да призовава светиите от последните дни към покаяние: „Обичам членовете на Църквата“.

Една неделя в събрание за причастие президент Смит казва на конгрегацията защо е говорил с предупреждаващ глас. Синът му Джозеф, който присъства на това събрание, пише по-късно: „Ясно си спомням някои от коментарите, които баща ми направи тогава. „Кой ви е приятел и кой ви обича най-много?“ попита той конгрегацията. „Човекът, който ви казва, че всичко е наред в Сион, че успехът ей сега ще дойде, или човекът, който ви предупреждава за бедствията и трудностите, които са обещани ако не живеем съгласно принципите на Евангелието? Искам да знаете, че обичам членовете на Църквата и не искам някой от тях да посочи обвиняващо пръст към мен, когато преминам завесата на смъртното съществуване и да каже: „Ако ме беше предупредил, нямаше да съм в това положение сега“. Затова аз издигам глас на предупреждение с надеждата, че моите братя и сестри ще бъдат подготвени за едно царство на слава”.⁴

Хората, които работят заедно с президент Смит, виждат, че зад сериозните му предупреждения стои един мъж, който храни нежна загриженост към хората, които се борят с греха. Старейшина Франсис М. Гибънс, който служи като секретар на Първото Президентство, често присъства, когато президент Смит обмисля дисциплинарни действия. Старейшина Гибънс си спомня: „Решенията му винаги бяха вземани с доброта и любов и с възможно най-голямата милост, която можеше да се използва за съответната ситуация. Не беше рядко да каже след като е научил обстоятелствата за някой тежък случай: „Защо хората не се държат както трябва?“ Това не беше казвано с обвинителен тон или с цел да ги заклейми, а с тъга и съжаление”.⁵ Президент Спенсър У. Кимбъл, който служи с президент Смит като член на Кворума на дванадесетте апостоли, казва: „Много пъти сме казвали, че тъй като Дванадесетте ще бъдат съдии на Израил, мнозина от нас биха се радвали да попаднат в неговите ръце, защото неговото съдене ще е добронамрено, милостиво, справедливо и свято”.⁶ Когато президент Смит ръкополага епископи, той често дава съвета: „Помнете, всеки има слабости и всяка история има поне две страни. Ако ще грешите в преценката си, направете го на страната на любовта и милостта”.⁷

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит

1

Първият принцип на Евангелието е вяра в Господ Исус Христос.

Вярата ни е съсредоточена в Господ Исус Христос и чрез Него в Отца. Ние вярваме в Христа, приемаме Го като Сина Божий и сме взели върху си името Му във водите на кръщението.⁸

Нека поставим като най-важно в умовете си сега и винаги, че Исус е Христос, Синът на живия Бог, Който дойде на този свят, за да положи живота Си, за да можем да живеем ние. Това е истината и тя е основополагаща. Върху това е изградена вярата ни. Тя не може да бъде разрушена. Трябва да се придържаме към това учение, въпреки ученията на света и идеите човешки, защото това е първостепенно, това е съществено за нашето спасение. Господ ни е изкупил с кръвта Си, дал ни е спасение при условие—и това е условието, което не трябва да забравяме—че спазваме заповедите Му и винаги си спомняме за Него. Ако правим това, ще бъдем спасени, а идеите и глупостта на хората ще изчезнат от земята.⁹

Чрез вяра се приближаваме към Бог. Ако не вярваме в Господ Исус Христос, ако нямаме вярата в Него или в Неговото Единение, няма да желаем да обръщаме внимание на Неговите заповеди. Поради това че имаме тази вяра, ние сме в хармония с Неговата истина и имаме желание в сърцето си да Му служим. ...

... Първият принцип на Евангелието е вяра в Господ Исус Христос и разбира се няма да имаме вяра в Господ Исус Христос без да имаме вяра в Неговия Отец. Тогава, ако имаме вяра в Бог Отец и в Сина и сме водени, както и трябва, от Светия Дух, ще имаме вяра на Господните служители, чрез които Той е говорил.¹⁰

2

Вярата означава действие.

„Вярата е движещата причина за всяко действие”. (Lectures on Faith, lecture 1.) Ако за момент спрете, за да обмислите това, мисля ще се съгласите, че е абсолютно вярно както за светските

неща, така и за духовните неща. Вярно е при нас, при нашите действия, а също и при Божиите действия. ...

„Вярата отделена от дела е мъртва” (Яковово 2:26)—с други думи, не съществува. Мисля, че значението, което Яков влага е следното: „Покажи ми вярата си без дела и нищо няма да стане, но аз ще ти покажа вярата ми чрез делата ми и нещо ще бъде осъществено”. (вж. Яковово 2:18.) Вярата означава действие. ... Следователно вярата е по-силна от убеждението. ...

Вярата е дар от Бог. Всяко добро нещо е дар от Бог. Това е учение в Писанията, намиращо се в 11-а глава на Евреите—която глава един много добър текст за вярата—(и) в откровенията, които Господ ни е дал в Учение и Завети и останалите Писания. Вярата не може да се придобие чрез бездействие или чрез безразличие или пасивно вярване. Само желанието да се придобие вяра няма да донесе повече вяра; това може да стане точно колкото желанието да бъдем умели в музиката или рисуването може да доведе до професионализъм в тези неща, без да е имало интелигентно действие. Ето оттам започват проблемите. Получаваме свидетелство за Евангелието, вярваме в Джозеф Смит, вярваме в Исус Христос, вярваме в принципите на Евангелието, но колко усърдно работим по тях?

... Ако искаме да имаме жива и трайна вяра, ние трябва да бъдем активни в изпълнението на всяко задължение като членове на тази Църква. ...

О, да имаме вярата, изразена от Нефи! Прочетете в 17-а глава на 1 Нефи, където неговите братя му се противопоставят и подиграват, защото щял да строи кораб, като му казват:

„Брат ни е безумец, понеже той мисли, че може да построи кораб; да, и той мисли също, че може да прекоси тези огромни води”. (1 Нефи 17:17.)

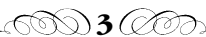
Нефи им отговаря:

„Ако Бог ми беше заповядал да направя всички неща, аз щях да мога да ги направя. Ако Той ми заповядаше да кажа на тази вода да стане на земя, тя щеше да стане на земя; и ако аз го кажех, то щеше да стане”. (1 Нефи 17:50.)

Такава е била вярата му.¹¹

Ние не ходим сега само чрез виждане, както сме го правили, когато сме дошли на този свят, а Господ очаква да ходим с вяроване (вж. 2 Коринтяните 5:7); а ходейки с вяра ние ще получим наградата на праведните, ако се придържаме към заповедите, дадени за нашето спасение.¹²

Ако човек не се придържа към ученията и не върви с вяра, не приема истината и не спазва заповедите така както са дадени, ще е невъзможно за него да получи вечен живот, независимо колко много изразява с устните си, че Исус е Христос, или вярва, че Отца Го е пратил на света за изкуплението на хората. Така че Яков е прав, когато казва, че и дяволите „вярват и треперят“, но не се покаяват (вж. Яковово 2:19).¹³



**Покаянието е вторият принцип на
Евангелието и е изключително важно за
нашето спасение и възвисяване.**

Покаянието е вторият основен принцип на Евангелието и идва в резултат от вярата.¹⁴

Това, което ни трябва в Църквата, а също и извън нея, е покаяние. Нуждаем се от повече вяра и повече решителност да служим на Господа.¹⁵

Вярно ли е, че някои сред нас поддържат схващането, че няма значение дали грешим, стига да не е много тежък грях, смъртен грях, че въпреки това ще бъдем спасени в царството Божие? Нефи е видял нашето време. Той казва, че хората ще казват това (вж. 2 Нефи 28:7–9). Но аз ви казвам, не можем да се отвърнем от пътеката на истината и праведността и да запазим напътствието на Духа Господен.¹⁶

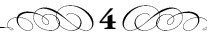
Няма място в Сион за извършващия преднамерени грехове. Има място за покаяващия се грешник, за човека, който се отвръща от нечестието и се стреми към вечен живот и светлината на Евангелието. Не трябва да гледаме на греха и с най-малката степен на позволение, нито пък Господ може да прави това, а трябва да вървим праведно и свършено пред Него.¹⁷



„Покаянието е един от най-успокояващите и величествени принципи, изложени в Евангелието”.

Хората могат да бъдат спасени и възвисени в царството Божие само в праведност, затова трябва да се покаем за греховете си и да ходим в светлината, както и Христос е в светлината (вж. 1 Иоаново 1:7), за да може кръвта Му да ни прочисти от всички грехове и да бъдем в общение с Господ и да получим Неговата слава и възвисяване.¹⁸

Нуждаем се от покаяние и не трябва да ни се казва, за да се покаем.¹⁹



В принципа на покаянието се проявява милостта на Небесния Отец и на Исус Христос.

Покаянието е един от най-успокояващите и величествени принципи, изложени в Евангелието. В този принцип милостта на нашия Небесен Отец и Неговия Единороден Син, Исус Христос, се проявява може би най-силно в сравнение с който и да е друг

принцип. Колко ужасно нещо би било да нямаше прошка за греха и средство за опрощение на греховете на хората, които се покаяват смирено! Можем само да си представим отчасти ужаса, който ще ни обземе, ако трябваше да търпим завинаги наказанието за нашите прегрешения без надеждата за каквото и да е освобождение. Как се получава освобождението? От кого се получава?

Господ казва:

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.

Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него”. (Иоана 3:16–17; вж. също стихове 18–21.)

Ако Отец не бе изпратил Исус Христос на земята, тогава нямаше да има опрощение за греховете и нямаше да има освобождение от греха чрез покаяние.²⁰

Ако наистина разбирахме и можехме поне в малка степен да почувстваме любовта и милостивото желание, които Исус Христос изпитвал, за да изстрада за греховете ни, тогава щяхме да желаем да се покаем за всичките си прегрешения и да Му служим.²¹



Покаянието включва искрена скръб за греха и цялостно отвръщане от него.

Светите писания казват:

„Принеси жертва на Господа, твоя Бог, в праведност, тъкмо тази на едно съкрушено сърце и каещ се дух”. (У. и З. 59:8.)

Това означава покаяние.

... Покаянието, съгласно определението дадено в речника, представлява искрена скръб за греха със самоукоряване и цялостно отвръщане от греха. ... Не може да има истинско покаяние без скръб и желанието да бъдем освободени от греха.

Разкаянието е изява на смирен и каещ дух поради греха и искрено чувство за позора на греха и осъзнаване на милостта и

благодатта Божии, достъпни за каещия се грешник. ... Поради тази причина Господ казва, както вече цитирах, че ние трябва да предложим жертва „в праведност, тъкмо тази на едно съкрушено сърце и каещ се дух”. ...

Покаянието е дар от Бог. ... Не е лесно за някои хора да се покаят, но дарът на покаяние и вяра ще бъде даден на всеки човек, който го търси.²²

Научих от собствен опит, че когато искате да се промените, наистина искате да се промените, можете да го направите. Нашата съвест и Писанията показват как да живеем—показват ни кои навици трябва да променим за нашето вечно благополучие и напредък.²³



Сега е времето да се покаем.

Бог няма да спаси всеки мъж и всяка жена в селестиалното царство. Ако искате да отидете там и имате недостатъци, ако извършвате грехове, ако нарушавате Господните заповеди и го знаете, сега е моментът да се покаете и промените и да не си мислите, че това е дребно нещо и Господ ще ви прости, само няколко камшика, само малко наказание и ще ви бъде простено, защото можете да бъдете отхвърлени, ако настоявате и упорствате в този си път.²⁴

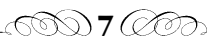
Отлагането, приложено към евангелските принципи, е кражба на вечен живот, който е живот в присъствието на Отца и Сина. Има мнозина сред нас, дори членове на Църквата, които смятат, че не е нужно да се бърза в съблюдаването на евангелските принципи и спазването на заповедите. ...

Нека не забравяме думите на Амулик: „Защото ето, този живот е времето човеците да се приготвят да срещнат Бога; да, ето, денят на този живот е денят, през който човеците да изпълнят трудовете си.

И сега, както ви казах преди, тъй като сте получили толкова много свидетелства, ето защо аз ви умолявам да не отлагате деня на вашето покаяние за края, защото след този ден на живота, който ни е даден, за да се подготвим за вечността, ето,

ако ние не подобрим времето си, докато сме в този живот, след това идва нощта от мрак, в която никакъв труд не може да бъде изпълнен.

И когато бъдете доведени до тази страшна беда, вие няма да можете да кажете: Аз ще се покая и ще се върна при моя Бог. Не, вие няма да можете да кажете това, защото същият този дух, който ще притежава телата ви по времето, когато излизате от този живот, същият този дух ще има власт да притежава тялото ви в онзи вечен свят". (Алма 34:32–34.)²⁵



Наше задължение към света е да издигнем глас на предупреждение.

Господ желае всички хора да бъдат щастливи—това е целта Му—но хората отказват да бъдат щастливи и правят себе си нещастни, защото си мислят, че техните пътища са по-добри от Божиите, а също и поради егоизъм, алчност и порочността в сърцата им—това е нашия проблем днес.²⁶

От наблюденията, които правим, докато пътуваме от едно място до друго и от това, което четем в пресата, сме принудени да заключим, че покаянieto за греха е изключително важно из целия свят днес.²⁷

Не си мислете, че сме стигнали състояние, в което нещата не биха могли да бъдат по-лоши. Ако няма покаяние, ще станат по-зле. И така аз призовавам за покаяние тези хора, светиите от последните дни, ... и народите по света навсякъде.²⁸

Ние сме длъжни на света да издигнем глас на предупреждение и особено към членовете на Църквата (вж. У. и З. 88:81).²⁹

Наше задължение е да се грижим един за друг, да се защитаваме един друг, да се предупреждаваме за опасностите, да се учим един друг на принципите на Евангелието на царството и да застанем заедно, обединени срещу греховете на света.³⁰

Не знам за нищо по-важно или необходимо сега от това да призова към покаяние, дори измежду светиите от последните дни и аз ги призовавам, а също и онези, които не са членове на Църквата, да се вслушат в тези думи на нашия Изкупител. Той е

казал ясно, че нищо нечисто не може да влезе в присъствието Му. Само онези, които докажат, че са верни и са измили одеянията си в кръвта Му чрез своята вяра и покаяние—никой друг няма да намери царството Божие.³¹

„Но ето, всички народи, племена, езици и люде, ще живеят в безопасност със Светия Израилев, ако бъде тъй, че се покаят”. (1 Нефи 22:28.) И аз се моля те да се покаят. Искам да живеят в безопасност. Искам да вярват в Светия Израилев, Който дойде на света и изкупи греховете ни, греховете на цялото човечество, Който ни даде изкупление от смъртта, Който ни обеща спасение и опрощение на греховете ни, при условие че се покаем.

О, бих искал цялото човечество да повярва в Него, да почита Него и Отца Му и да служи на Господа, нашия Бог в името на Сина, тогава ще дойде мир, тогава праведността ще надделее, тогава Господ ще установи царството Си на земята.³²

Умолявам всички по света да се покаят и да повярват в истината, да позволят на светлината на Христа да свети в живота им, да спазват всички добри и истинни принципи, които имат и да добавят към тях допълнителната светлина и знание, които са дошли чрез откровение в тази епоха. Умолявам ги да се присъединят към Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и да жънат благословиите на Евангелието.

Умолявам членовете на Църквата да вършат дела на праведност, да спазват заповедите, да търсят Духа, да обичат Господ, да поставят на първо място в живота си нещата от Божието царство и така да изработят спасението си със страх и трепет пред Господ (вж. Филипянците 2:12).³³

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- В „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит” разгледайте коментарите на президент Смит относно това защо той е искал да „издигне глас на предупреждение”. По какъв начин този призив за покаяние е израз на любов?
- Какво означава за вас да съсредоточите вярата си в Небесния Отец и Исус Христос? (вж. точка 1.)

- Защо истинската вяра винаги води до действие? (За някои примери вж. точка 2.) Кои са някои от начините, по които можем да покажем вярата си чрез делата си?
- Как покаянието е „резултат на вярата“? (Вж. точка 3.)
- Мислено си припомнете за случай, когато сте се покаяли и сте почувствали милостта и любовта на Небесния Отец и Исус Христос (вж. точка 4). Какво бихте могли да споделите относно благодарността ви за Единението на Спасителя?
- Защо покаянието е невъзможно „без скръб и желанието да се освободим от греха“? (Вж. точка 5.) Как последните два абзаца в точка 5 биха могли да дадат надежда на човек, който чувства скръб поради греха?
- По какви начини отлагането е „крадецът на вечен живот“? (вж. точка 6.) Кои са някои от опасностите от отлагането на нашето покаяние?
- Като разглеждате точка 7, помислете какво означава да се „издигне глас на предупреждение“. Как можем да бъдем мили и любящи в усилията ни да предупредим другите?

Свързани с темата стихове:

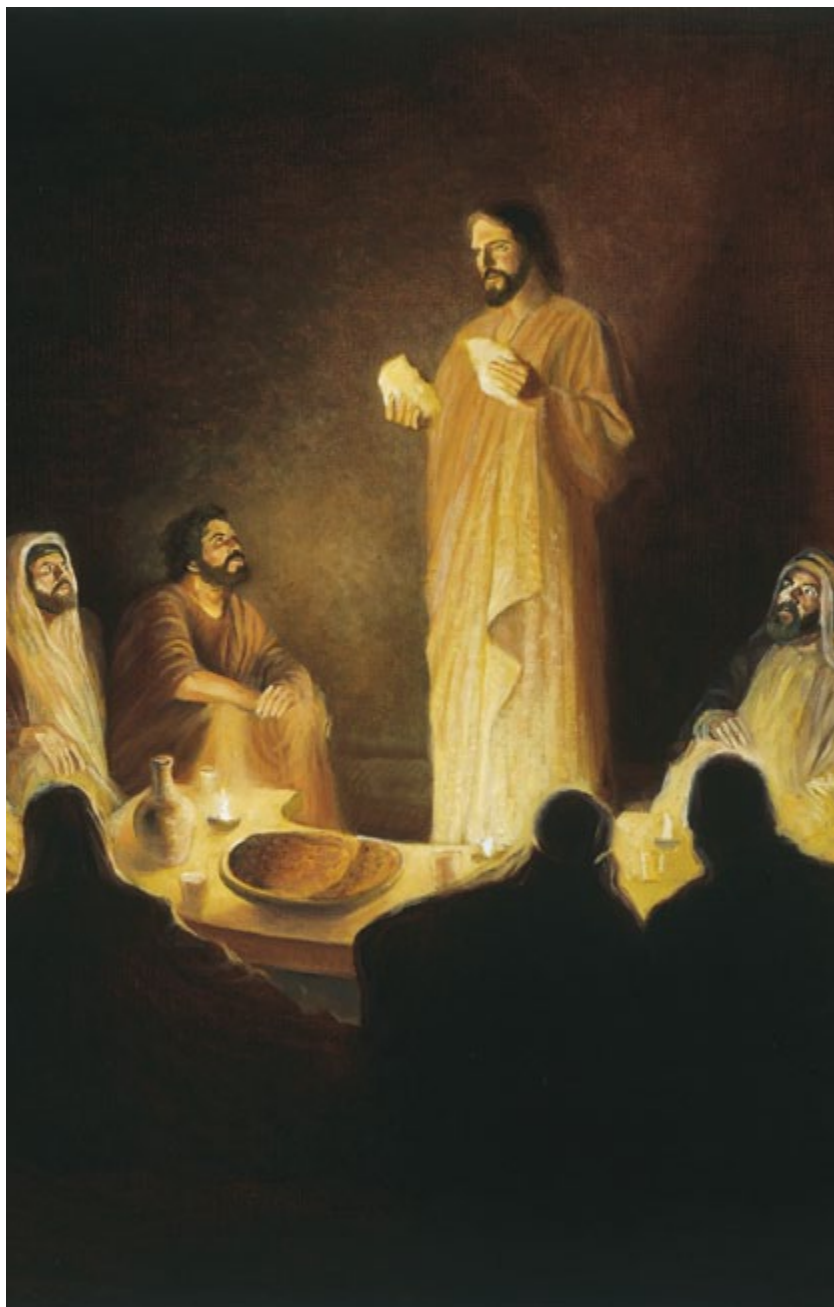
Евреите 11:1–6; Мосия 4:1–3; Алма 34:17; Етер 12:4; Мороний 7:33–34; У. и З. 18:10–16; Символът на Вярата 1:4

Помощ в преподаването

„Ученикът е този, който трябва да бъде активен. Когато учителят привлече вниманието, превърне се в звездата на шоуто, говори през цялото време или, с други думи, иззема цялото действие, почти сигурно е, че той пречи на обучението на членовете на класа” (Азаел Д. Уудръф, *Teaching the Gospel*, 1962 г., стр. 37; в статията на Вирджиния Х. Пиърс, “The Ordinary Classroom—A Powerful Place for Steady and Continued Growth,” *Ensign*, ноем. 1996 г., стр. 12).

Бележки

1. *Answers to Gospel Questions*, събрани от Джозеф Фийлдинг Смит младши, 5 тома (1957–1966 г.), 1:84.
2. “Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict,” *Improvement Era*, окт. 1924 г., стр. 1151; вж. също *Doctrines of Salvation*, събрани от Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 2:311.
3. В Conference Report, окт. 1919 г., стр. 88; курсивът запазен.
4. Джозеф Фийлдинг Смит младши, в *Take Heed to Yourselves!* (1966 г.), стр. v–vi.
5. Франсис М. Гибънс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992 г.), стр. viii.
6. Спенсър У. Кимбъл, цитиран от Брус Р. Маконки в “Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel,” *Ensign*, авг. 1972 г., стр. 28.
7. В Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 г.), стр. 10.
8. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 113.
9. В Conference Report, окт. 1921 г., стр. 186; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:302.
10. “Redemption of Little Children,” *Deseret News*, 29 апр. 1939 г., раздел за Църквата, стр. 3; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:302–303.
11. “Faith,” *Deseret News*, 16 март 1935 г., раздел за Църквата, стр. 3, 7.
12. В Conference Report, апр. 1923 г., стр. 139.
13. “Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict,” 1151; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:311.
14. *The Restoration of All Things* (1945 г.), стр. 196.
15. “The Pearl of Great Price,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, юли 1930 г., стр. 104; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:48.
16. В Conference Report, окт. 1950 г., стр. 13.
17. В Conference Report, апр. 1915 г., стр. 120.
18. В Conference Report, окт. 1969 г., стр. 109.
19. “A Warning Cry for Repentance,” *Deseret News*, 4 май 1935 г., раздел за Църквата, стр. 6; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:44.
20. *The Restoration of All Things*, стр. 196–197.
21. *The Restoration of All Things*, стр. 199.
22. “Repentance and Baptism,” *Deseret News*, 30 март 1935 г., раздел за Църквата, стр. 6.
23. “My Dear Young Fellow Workers,” *New Era*, ян. 1971 г., стр. 5.
24. “Relief Society Conference Minutes,” *Relief Society Magazine*, авг. 1919 г., стр. 473; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:17.
25. В Conference Report, апр. 1969 г., стр. 121, 123.
26. “A Warning Cry for Repentance,” стр. 6; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:35.
27. В Conference Report, окт. 1966 г., стр. 58.
28. В Conference Report, окт. 1932 г., стр. 91–92; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:31–32.
29. В Conference Report, апр. 1937 г., стр. 59; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:49.
30. В Conference Report, апр. 1915 г., стр. 120.
31. В Conference Report, окт. 1960, 51.
32. В Conference Report, окт. 1919 г., стр. 92.
33. В Conference Report, окт. 1970 г., стр. 7–8.



„Това правете за Мое възпоменание” (Лука 22:19).



Значимостта на причастието

„Вземането на тези символи представлява един от най-святите и свещени обреди в Църквата”.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

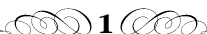
На 5 октомври 1929 г., след 19 годишна служба като апостол, старейшина Джозеф Фийлдинг Смит се изправя в Табернакъла в Солт Лейк, за да изнесе своята 39та реч на обща конференция. Той казва: „Бих желал да споделя няколко мисли във връзка с темата за причастието и по-точно по отношение на събранията, които са отделени от Църквата чрез откровение, по заповед на Господ, за вземането на тези символи, представляващи тялото и кръвта на Исус Христос”. Като въведение към тази тема, той споделя чувствата си относно причастието:

„По моя преценка, събранието за причастието е най-свещеното, най-святото от всички събрания в Църквата. Когато размишлявам за събранието на Спасителя и Неговите апостоли в онази паметна нощ, когато Той въвел причастието, когато мисля за този тържествен случай, сърцето ми е изпълнено с удивление и аз съм трогнат. Считаю това за едно от най-тържествените и чудни събрания от началото на времената.

На него Спасителят ги учи за предстоящата Си жертва, която те в озадачението си не могат да разберат. Той ясно им казва за смъртта Си, че кръвта Му ще бъде пролята и това Той казва само няколко часа преди да агонизира за греховете на света. Това е много тържествено събитие, при него се въвежда причастието, а на учениците бива заповядано да се събират заедно често и да отбелязват смъртта и страданията на Исус Христос, защото жертвата Му е за изкуплението на света.

Той Се готви да поеме върху Си отговорността за плащането на дълга, дошъл на света поради падението, за да може хората да бъдат изкупени от смъртта и от ада. Той учи хората, че ще бъде вдигнат, за да може да привлече всички хора при Себе Си и всички, които се покаят и повярват в Него, спазвайки заповедите Му, не трябва да страдат, защото Той ще поеме върху Си греховете им”¹.

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



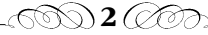
Господ ни заповядва да се събираме често, за да вземаме от причастието.

Вземането на тези символи (хляба и водата) представлява един от най-светите и свещени обреди в Църквата, обред, който замества коленето и яденето на пасхалното агне, което символизира жертвата на кръста на нашия Спасител. ... От времето на изхода от Египет до разпъването на нашия Изкупител, на израилтяните е заповядано да спазват Пасхата в определено време всяка година. На тържествената вечер преди Своего разпъване, Господ променя този обред и дава на негово място причастието. Заповядано ни е да се събираме често, не само веднъж в годината, и да ходим в молитвения дом и там да си спомняне за нашия Изкупител и да сключваме завет с Него като участваме често в този свят обред.²

Човек, който не присъства на събрание за причастие седмица след седмица и месец след месец и няма нещо, което да го спре да идва, не е предан на истината. Той не я обича. Ако я обичаше, щеше да присъства, за да вземе от тези символи—само малко парченце хляб, малка чашка вода. Той ще иска да го направи, за да покаже любовта си към истината и преданата си служба на Сина Божий.³

Помолени сме да отбелязваме това велико събитие (Единението на Исус Христос) и да не го забравяме никога. С тази цел се събираме веднъж в седмицата, за да вземем от тези символи, като така свидетелстваме, че си спомняме за нашия Господ, че желаем да вземем върху Си името Му и че ще спазваме заповедите

Му. От нас се иска да подновяваме този завет веднъж седмично и не можем да запазим Духа Господен, ако не спазваме постоянно тази заповед. Ако обичаме Господ, ще присъстваме на тези събрания в дух на преклонение и молитва, спомняйки си за Господ и за завета, който трябва да подновяваме всяка седмица чрез това причастие, тъй като Той изисква това от нас.⁴



Вземаме от причастиято, за да си припомним за Единението на Исус Христос.

Задължението на членовете на Църквата е да ходят смиренно и вярно в знанието и разбирането на Единението на Исус Христос. ... Имам чувството, надявам се да греша, но не мисля, че греша, че един много, много голям процент от членовете на Църквата не разбират какво означава да изядеш едно малко късче хляб и да изпиеш една малка чашка вода в памет на проливането на кръвта на нашия Спасител, Исус Христос и Неговата жертва на кръста.

Искам да обърна вниманието ви към молитвата за хляба. Ще я прочета смиренно, за да разберем какво се казва в нея:

„О, Боже, Вечний Отче, ние Те молим в името на Твоя Син Исус Христос да благословиш и осветиш този хляб за душите на всички онези, които вземат от него, за да може да ядат във възпоменание на тялото на Твоя Син и Ти свидетелстват, о, Боже, Вечний Отче, че те желаят да вземат върху си името на Твоя Син и си спомнят винаги за Него, и спазват Неговите заповеди, които Той им е дал, за да може винаги да имат Неговия Дух да бъде с тях. Амин”. (У. и З. 20:77.) ...

Да ядем в Негово възпоменание. Това означава ли, че просто ще си спомняме, че преди около 2000 години зли хора са Го хванали, сложили са Го на кръста, забили са гвоздеи в ръцете и краката му и са Го оставили да умре? За мен това има много по-дълбоко значение. Да Го помним—защо е бил Той на кръста? Каква (ми) е ползата от това, че е бил на кръста? Какво страдание е трябвало да изпита на кръста, за да мога аз да бъда изкупен или освободен от греховете си?

Ами, естествено някой може да си помисли: Гвоздеи са били забити в ръцете и краката Му и е стоял там, докато е умрял. ... Какво повече да е страдал? Това е нещото, което мисля повечето от нас пренебрегват. Убеден съм, че най-голямото му страдание не е поради забиването на гвоздеите в ръцете Му и в краката Му и висенето на кръста, колкото и мъчително и ужасно да е било това. Той понася един друг товар, който е много по-значим и важен. Как? Не го разбираме ясно, но идеята е ясна.⁵

Няма нито един от нас, който да не е направил нещо погрешно и да не е съжалявал и желал да не го е правил. Тогава сме изпитвали съжаление и сме се чувствали много, много нещастни. Някога чувствали ли сте се така? Аз да. ... Но ето, Синът Божий, Който понася бремето на моите и вашите прегрешения. ... Най-голямото Му мъчение не били гвоздеите в ръцете му или в краката Му, колкото и ужасно да е било това, а мъчението на ума по начин, който не разбирам напълно. Но Той понесъл бремето—нашето време. Аз съм прибавил малко към него; вие също. Заедно с всички останали. Той поел върху Си да заплати цената, за да може аз да избегна—за да може вие да избегнете—наказанието, при условие, че приемем Евангелието и му бъдем верни.

Ето за това се опитвам да мисля. Това е нещото, което си припомням—мъчителната агония, когато Той извиква в молитва към Отца Си да Го отмине чашата. Той не се моли просто за облекчение от забиването на гвоздеи в ръцете или краката Му, а изпитва много по-силно мъчение от това, по начин, който не разбирам.⁶

Невъзможно е за слабите смъртни, а ние всички сме слаби, напълно да разберат какво точно е било страданието на Сина Божий. Не можем да осъзнаем цената, която Той трябвало да заплати. Той казва на пророка Джозеф Смит:

„Защото ето, Аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат, ако се покаят. Но ако те не се покаят, трябва да страдат, тъкмо като Мен, Коего страдание накара Мен самият, тъкмо Бог, най-великият от всички, да потреперя от болка и да кървя от всяка пора, и да страдам и тялом, и духом; и Аз исках да можеше да не пия от горчивата чаша и да се отдръпна—при все



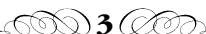
„Бих искал членовете на Църквата да разбират по-ясно заветите, които сключват, когато вземат от причастието по време на нашите събрания за причастието”.

това, нека бъде слава на Отца, Аз отпих и завърших приготовленията Си за чедата човешки”. (У. и З. 19:16–19.)

Възможно е обаче да знаем и осъзнаем, че тази мъчителна агония на Неговата жертва ни е донесла най-голямата благословия, която може да ни бъде дадена. Нещо повече, ние сме способни да осъзнаем, че това изключително страдание—което било отвъд силите на смъртен човек да извърши или изтърпи—било извършено поради великата любов, която Отец и Сина изпитват към човечеството. ...

... Ако оценяваме напълно многото благословии, които са наши чрез направеното за нас изкупление, няма нищо, което Господ да изиска от нас, което да не можем да извършим с грижа и желание.⁷

Сигурен съм, че ако си представим—както съм се опитвал много пъти—случая, когато Спасителят събира апостолите Си; ако можехме да си ги представим събрани там, тъжният Господ, скърбящ за греховете на света, скърбящ за един от апостолите Си, който щял да го предаде, и независимо от това учейки тези единадесет мъже, които Го обичат, и сключвайки завет с тях, сигурен съм, че бихме почувствали в сърцата си, че никога няма да Го изоставим. Ако можем да ги видим събрани там и да осъзнаем тежестта на бремето, понесено от нашия Господ, а след вечерята им и пеенето на химн, тяхното отиване, предаването на Господа, подиграването и оплюването Му, изоставянето Му от учениците Му в най-трудния момент на изпитанието Му—ако можехме да разберем всичко това, макар и непълно, колкото и непълно да е, сигурен съм, мои братя и сестри, че ще желаем завинаги да вървим в светлината на истината. Ако можем да видим Спасителя на човеците как страда в градината и на кръста и да осъзнаем напълно какво означава това за нас, ще имаме желанието да спазваме заповедите Му и ще обичаме Господа, нашия Бог, с цялото си сърце, с целия си ум, мощ и сила и в името на Исуса Христа ще желаем да Му служим.⁸



Наш дълг е дълбоко да обмислим завета, който сключваме, когато вземаме от причастието.

Бих искал да убедим членовете на Църквата да разбират по-ясно заветите, които сключват, когато вземат от причастието по време на нашите събрания за причастието.⁹

Виждал съм как двама членове на Църквата, седящи един до друг (в събрание за причастието), започват разговор, прекъсват го по време на казването на благословията за водата или за хляба и след това продължават разговора си. ... За мен това е шокиращо, а сигурен съм, че е така и за Господ.¹⁰

Наше задължение е внимателно и дълбоко да обмислим естеството на (причастните) молитви, когато чуем да се произнасят в нашите събрания. Всеки път, когато вземаме от тези символи, ние сключваме завет за четири много важни неща, а като ги вземаме, това показва, че сме напълно съгласни със



„Наше задължение е внимателно и дълбоко да обмислим естеството на (причастните) молитви, когато чуем да се произнасят в нашите събрания“.

задълженията, затова и те стават обвързващи за нас. Тези неща са следните:

1. Ядем във възпоменание на тялото на Исус Христос, като обещаваме, че винаги ще помним раненото Му тяло, убито на кръста.
2. Прием във възпоменание на кръвта, която е пролял за греховете на света, което изкупва прегрешението на Адам и което ни освобождава от нашите собствени грехове при условие, че наистина се покаем.
3. Сключваме завет, че ще желаем да вземем върху си *името* на Сина и винаги да Го помним. При спазването на този завет, ние обещаваме, че ще бъдем наречени с Неговото име и никога няма да направим нещо, което да донесе срам или порицание върху това име.

4. Сключваме завет, че ще спазваме заповедите, които Той ни е дал; не една заповед, а че ще желаем да „живее(м) чрез всяко слово, което излиза от Божиите уста”. (У. и З. 84:44.)

Ако вършим тези неща, тогава ни е обещано да се радваме на постоянното напътствие на Светия Дух, а ако не вършим тези неща, няма да имаме това напътствие.¹¹

Искам да ви задам няколко въпроса и се обръщам, разбира се, към всички членове на Църквата. Мислите ли, че ако някой дойде на събрание за причастие в дух на молитва, смирение и почит и взема от тези символи, представляващи тялото и кръвта на Исус Христос, той съзнателно ще наруши заповедите на Господа? Ако някой напълно осъзнава какво означава да взема от причастията, че сключва завет да вземе върху си името на Исус Христос и винаги да Го помни и да спазва заповедите Му и подновява този обет всяка седмица—мислите ли, че този човек ще спре да плаща десятъка си? Мислите ли, че този човек ще нарушава светостта на неделния ден или няма да спазва Словото на мъдростта? Мислите ли, че ще спре да казва молитви и не ще изпълнява задълженията си в кворума си и другите си задължения в Църквата? Струва ми се, че нарушението на тези свещени принципи и задължения е невъзможно, ако човек знае какво означава да сключва такива обети всяка седмица пред Господ и пред светиите.¹²

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- В „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит” президент Смит споделя мислите си за времето, когато Спасителят въвежда причастията. Защо това събитие е важно за вас?
- Като изучавате точка 1, обмислете колко важно е посещаването на събранието за причастие всяка седмица. Как можете да се подготвите за събранието за причастие? Какво могат да правят родителите, за да помогнат на децата си да се подготвят?

- Какво ви впечатлява в мислите на президент Смит, когато взема от причастието? (вж. точка 2.) Какво можем да правим, за да помним Спасителя и Единението Му, когато вземаме причастието?
- Обърнете внимание на заветите, изредени в точка 3. Помислете за това какви са чувствата ви относно тези завети. Как тези завети влияят на живота ви?

Свързани с темата стихове:

Матей 26:26–29; 1 Коринтяните 11:23–29; 3 Нефи 18:1–13; Мормон 9:29; Мороний 4–5; У. и З. 20:75–79; 59:9–12

Помощ в преподаването

„Възложете на участници да прочетат избрани въпроси в края на главата (поотделно или на малки групи). Помолете ги да търсят в главата учения, свързани с въпросите. После ги помолете да споделят своите мисли и прозрения с останалите от групата” (от стр. vii в тази книга).

Бележки

1. В Conference Report, окт. 1929 г., стр. 60–61; вж. също *Doctrines of Salvation*, редакция на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 2:340–341.
2. “Importance of the Sacrament Meeting,” *Relief Society Magazine*, окт. 1943 г., стр. 590; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:339–340.
3. *Seek Ye Earnestly*, събрано от Джозеф Фийлдинг Смит младши (1972 г.), стр. 99.
4. В Conference Report, окт. 1929 г., стр. 61; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:341.
5. “Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament,” реч, изнесена в Института по религия „Солт Лейк Сити Юта Юнивърсити”, 14 ян. 1961 г., стр. 7–8.
6. “Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament,” стр. 8.
7. “Importance of the Sacrament Meeting,” стр. 591–592.
8. В Conference Report, окт. 1929 г., стр. 63; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:347.
9. “Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament,” стр. 7.
10. *Seek Ye Earnestly*, стр. 122.
11. “Importance of the Sacrament Meeting,” стр. 591.
12. В Conference Report, окт. 1929 г., стр. 62–63; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:346.



*Джозеф и Хайръм Смит: „През живота си не се разделяха,
и в смъртта си бяха неразделни!” (У. и З. 135:3).*



Джозеф и Хайръм Смит, свидетели за Христа

„Извисяваме гласовете си в благодарност за живота и служението на пророка Джозеф Смит, за Хайръм Смит, патриарха, и за пророците и апостолите и праведните мъже и жени, които са строили върху положената от тях основа”.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

От най-ранна възраст Джозеф Фийлдинг Смит знае, че семейството му има специална връзка с пророка Джозеф Смит. Той е вдъхновен от примера на дядо си Хайръм Смит, по-голям брат и верен приятел на пророка Джозеф. Хайръм служи вярно до брат си като ръководител в Църквата. Той помага и с публикуването на Книгата на Мормон и е призван да бъде един от осемте свидетели на книгата. На 27 юни 1844 г. Джозеф и Хайръм са убити мъченически в Картидж, Илинойс, запечатвайки свидетелствата си за Спасителя и за Неговото Евангелие. „През живота си не се разделиха, и в смъртта си бяха неразделни!” (У. и З. 135:3).

Джозеф Фийлдинг Смит никога не е познавал приживе своите баба и дядо Смит. Дълго време преди да се роди той, дядо му Хайръм е убит мъченически. Съпругата на Хайръм, Мери Фийлдинг Смит, също умира млада. Джозеф Фийлдинг Смит казва: „Никога не съм виждал баба Смит. Винаги съм съжалявал за това, защото тя бе една от най-благородните жени, които някога са живели, обаче аз познавах добрата ѝ сестра, моята леля Мърси Томпсън и като момче ходех да я посещавам в дома ѝ и да седя на коленете ѝ, докато тя ми разказваше истории за пророка Джозеф Смит и съм наистина благодарен за това преживяване”.¹

Джозеф Фийлдинг Смит се учи също и от примера на баща си, Джозеф Ф. Смит, който познава лично пророка Джозеф Смит. Джозеф Фийлдинг Смит казва за баща си: „Нямаше и най-малкото съмнение или несигурност в неговото свидетелство. Особено, когато говореше за божествеността на Спасителя или за мисията на пророка Джозеф Смит”.²

Тези примери и учения помагат на Джозеф Фийлдинг Смит да придобие свидетелство за възстановеното Евангелие, докато е дете. „Не си спомням някога да не съм вярвал в мисията на нашия Господ и Спасител Исус Христос, или в мисията на пророка Джозеф Смит”,³ по-късно казва той. Когато преподава Евангелието, понякога той изразява своето свидетелство като споменава семейството си: „Дали обичам пророка Джозеф Смит? Да, също както и баща ми преди мен. Обичам го, защото е служител Божий и поради възстановяването на Евангелието, поради благословиите и ползите, дадени на мен, на семейството ми, на вас и вашите семейства, поради благословиите, дадени на този мъж и на хората, свързани с него”.⁴

Въпреки че президент Смит е благодарен за ученията и наследството от семейството си, свидетелството му е лично негово. Той казва: „Винаги съм бил много благодарен за свидетелството, което имам чрез Духа Господен, за това, че Джозеф Смит, Божият пророк, е бил призван да застане начело на диспенсацията на пълнотата на времената”.⁵ В друг случай той свидетелства: „Знам, чрез дара Божий, че през 1820 г. Джозеф Смит действително видял Отца и Сина, че Отца представил пред него Сина Си, че Синът му говорил, попитал го какво желаел да узнае и му дал напътствие, казал му какво да направи, с обещанието, че в крайна сметка ще дойде друга светлина и пълнотата на Евангелието, което по това време го нямало на лицето на земята, щяла да бъде възстановена”. След това той споделя увереността, че всички хора могат да получат същото свидетелство: „Всяка душа по лицето на земята, която има желанието да го узнае, има тази привилегия, защото всяка душа, която се смири и в дълбината на смирението и вярата и с разкаян дух се обърне към Господ, със сигурност ще получи това знание”.⁶

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит

1

Две теми се отличават най-много: че Исус Христос е Синът Божий и че Джозеф Смит бе пророк.

Ние свързваме имената на Исус Христос и това на Джозеф Смит. Христос е Господ, Той извърши единителната жертва, Той е възкресението и живота, чрез Него всички хора получават безсмъртие, а онези, които вярват и се подчиняват на законите Му, ще получат и вечен живот.

Джозеф Смит бе пророк, призван в тези последни дни да получи чрез откровение спасителните истини на Евангелието и да действа като упълномощен ръководител, имащ сила от небесата да изпълнява обредите на Евангелието.

Тъй като разкритите чрез него истини ще стигнат до всеки народ преди Второто пришествие, не е учудващо, че Мороний казва на Джозеф Смит, че неговото „име (ще) бъде познато измежду всички нации, племена и езици за добро и за зло“. (Джозеф Смит—История 1:33.)

Нито пък е учудващо, че Господ по-късно казва на пророка: „Краищата на земята ще разпитват за името ти и безумци ще ти се присмиват, и пъкълът ще се бори против теб,

докато чистите по сърце и мъдрите, и благородните, и добродетелните ще търсят постоянно съвет и власт и благословии от ръцете ти“. (У. и З. 122:1–2.)

Краищата на земята сега започват да се интересуват за името на Джозеф Смит и много хора в много страни се радват на възстановяването на Евангелието посредством него.

От началото на тази диспенсация, свидетелството за Исус, според както е разкрито на Джозеф Смит, се проповядва в САЩ, Канада, Великобритания, по-голямата част от Европа и Тихоокеанските острови.

През последните години виждаме невероятно нарастване на делото в Мексико, в страните в Централна и Южна Америка.

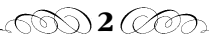
И Азия сега (през 1971 г.) е отворена за посланието на Евангелието по начин, който надминава всеки друг от миналото.

Църквата се установява в Япония и Корея, в Тайван и Хонг Конг, отваря врати в Тайланд, Сингапур и Индонезия.

Ще дойде денят, според волята на Господ, когато други страни, които сега са затворени за посланието на истината, ще отворят вратите си за нас и старейшините на Израил ще отидат, за да кажат на честните по сърце в тези страни за Христос и за Евангелието на Неговото царство, което е дошло на земята в днешно време чрез пророка Джозеф Смит.⁷

Джозеф Смит е откровителят на знанието за Христос и за спасението на света за днешното време и днешното поколение.⁸

Две теми винаги се открояват като най-важни в ума ми. Че Исус Христос е Синът Божий, който бе разпънат за греховете на света, и че Джозеф Смит бе пророк, призван и назначен да въведе диспенсацията на пълнотата на времената. Това е моето послание към света.⁹



Господ призова Джозеф Смит да застане начело на тази величествена диспенсация.

Джозеф Смит ... дойде и под напътствието на свети посланици положи основите на царството Божие и на едно чудно и странно дело, за да може светът да бъде подготвен за пришествието на Господ.¹⁰

Аз знам, че (Джозеф Смит) бе призван и назначен от нашия Небесен Отец, че той получи откровение и напътствие от Сина Божий, което да бъде за полза и благословия за всички хора, ако приемат това напътствие.¹¹

За мен няма съмнение, че Господ е издигнал пророка Джозеф Смит и му е давал откровения, заповеди, отворил е небесата за него и го е призовал да застане начело на тази величествена диспенсация. Напълно съм убеден, че в младежките си години, когато отишъл да се помоли, той видял и стоял в действителното присъствие на Бог Отец и Неговия Син Исус Христос; няма съмнение в ума ми—знам, че това е истина. Знам, че той по-късно бил посетен от Мороний, получил Аароновото свещеничество под ръцете на Йоан Кръстител, Мелхиседековото

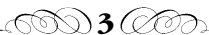


„Джозеф Смит бе пророк, призван и назначен да въведе диспенсацията на пълнотата на времената“.

свещеничество под ръцете на Петър, Яков и Иоан и че Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни била организирана на шести април 1830 г. съгласно божествена заповед.¹²

При избора на представител, който да застане начело на това „чудно дело (което) е на път да се появи сред чедата човешки“ (вж. У. и З. 4:1), Господ не избира човек, който е добре изучен и запознат с традициите на света. Неговите пътища не са като човешките пътища, нито пък помислите Му са като помислите човешки (вж. Исаия 55:8). Човек, който е със светско образование, би трябвало да се откаже от знанията си за традициите и философиите човешки. С великата Си мъдрост, Господ избра необразовано дете—момче на четиринадесет години. На това момче Господ разкрива пълнотата на Евангелието, която иначе

светът не би приел, поради неверието си. След няколко години на небесни напътствия—защото той бива напътстван от посланици, дошли от присъствието Господне—това младо момче, Джозеф Смит, е подготвено да ръководи делото по възстановяването на Евангелието и изграждането на Царството Божие.¹³



Господ казва, че това поколение ще има словото Му чрез пророка Джозеф Смит.

Във всяка епоха, когато Евангелието е било на земята, то трябвало да бъде откривано на Господните пророци, и те трябвало да бъдат призовавани като упълномощени служители, които да изпълняват и ръководят изпълнението на спасителните обреди за техните ближни.

Джозеф Смит е пророкът, който Господ е призовал в наши дни, за да възстанови спасителните истини и да получи ключовете и силите да извършва тези спасителни истини.

Господ му казва: „... това поколение ще има словото Ми чрез теб”. (У. и З. 5:10). А след това, говорейки за Евангелието, възстановено чрез Джозеф Смит, Господ казва: „Това Евангелие на царството ще се проповядва по цял свят за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът или унищожението на нечестивите.” (Джозеф Смит—Матей 1:31.)¹⁴

Сега казвам следното:

Джозеф Смит е този, в когото всички хора трябва да се вгледат днес, за да научат истината за Христос и Неговото Евангелие,

като му дойде времето, името на този пророк ще бъде знайно по всеки ъгъл на земята и сред всички народи,

честните по сърце ще го приемат като пророк и ще славят Господа, Когото той разкри,

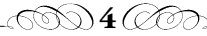
Църквата, която той организира по божествена заповед, преуспява, защото следва откровенията, които дойдоха чрез него,

всички, които повярват на ученията на Джозеф Смит и се трудят в пътя, показан от него, ще дойдат до знанието, че Исус

Христос е Синът Божий, който бе разпънат за греховете на света.

По същия начин, по който знам, че Исус е Христос—а знам това чрез откровение от Светия Дух—аз знам, че Джозеф Смит е, бил е и винаги ще бъде пророк Божий. ...

В дух на свидетелство и благодарност споделям следните вдъхновени слова от Учение и Завети: „Джозеф Смит, Пророкът и Гледачът на Господа, направи за спасението на хората на този свят повече от всеки друг човек, живял някога на него, с изключение само на Исус”. (У. и З. 135:3.)¹⁵



Джозеф Смит и брат му Хайръм са обединени и в живота и в смъртта.

Благодарен съм за възстановяването на вечната истина в тази последна евангелска диспенсация, за мисията и служението на Джозеф Смит, Пророка, и за дядо ми, Хайръм Смит, патриарха, и за това че ключовете на царството Божие са връчени отново на хора на земята.¹⁶

„И отново, истина ти казвам, благословен е Моят служител Хайръм Смит, защото Аз, Господ, го обичам заради почтеността на сърцето му и понеже той обича това, което е праведно пред Мен, казва Господ”. (У. и З. 124:15.)

Кой не би бил щастлив да се говори за него с такава увереност и възхвала, особено ако идва от устата на Господ? Хайръм Смит бил сред първите кръстени в тази диспенсация. През живота си той стоял до брат си Джозеф и го укрепвал с насърчение, вяра и отдадена обич. Хайръм бил мъж с изключително мило сърце. Той притежавал дълбоко смирение и обичал брат си повече отколкото собствения си живот. Това е видно от смъртта му, чрез която той получил короната на мъченик. Той бил безстрашен в защитата на истината. Наистина, той „обичаше това, което е праведно”.

Хайръм Смит е роден на деветия ден на февруари, 1800 г. и е почти шест години по-голям от Пророка. Никоя почест не отишла при Джозеф Смит, без да бъде споделена с Хайръм,



*Джозеф и Хайръм Смит заедно запечатаха
своите свидетелства с кръвта си.*

който се радвал с брат си на всички благословии, които Господ му дал. Същата тази братска любов била изявена от пророка Джозеф към брат му Хайръм. Те преминали заедно през едни и същи скърби и радости. Едни и същи преследвания сполетели и двамата им. Те споделяли едни и същи тъмници заради Евангелието и когато дошло времето да запечатат свидетелството си, те споделили короната на мъченичеството. „През живота си не се разделиха, и в смъртта си бяха неразделни!” (У. и З. 135:3.) ...

Ето една възхвала от Пророка, за която той е достоен: „Аз си мислех, братко Хайръм, какво вярно сърце имаш ти! О, нека вечният Иехова положи корона от вечни благословии върху главата ти като награда за грижата, която си проявил за моята душа! О, колко много са скърбите, които сме споделяли заедно; и отново се намираме заедно оковани от безпощадната ръка на подтисничеството. Хайръм, името ти ще бъде записано в книгата на Господния закон, за онези, които идват след теб, да могат да гледат за пример от твоите дела”.

И отново пророкът казва: „Мога да се моля в сърцето си всички мои братя да са като обичния ми брат Хайръм, който притежава нежността на агне, почтеността на Иов и накратко, кротостта и смирението на Спасителя; обичам го с любов, по-силна от смъртта, защото никога не се е случвало да го упрекна, нито той мен“¹⁷.

5

Джозеф и Хайръм Смит запечатват своите свидетелства с кръвта си.

Дядо ми, патриарх Хайръм Смит, бе призван да държи ключовете на тази диспенсация заедно с пророка Джозеф, неговия по-малък брат. Господ казва, че от устата на двама свидетели ще се потвърдят всички неща (вж. 2 Коринтяните 13:1). ...

Джозеф Смит не би могъл да стои сам, иначе делото му би се провалило, също както и делото на Спасителя е изисквало потвърдението от друг свидетел, а кой би могъл да свидетелства за Христа, освен Отца Му? (вж. Иоана 8:12–18.) И така Господ призвал още един мъж, който да стои с Джозеф Смит и да държи ключовете за спасение в тази диспенсация като свидетел с него. ...

... Не само, че (Хайръм) бе призван да стане патриарх на Църквата, което бе първородното му право, но и Господ му каза:

„Отсега насетне Аз му определям, че той може да бъде пророк и гледач, и откровител на Моята църква, също както служителят Ми Джозеф,

за да може да действа единно с Моя служител Джозеф и за да може да приема съвет от Моя служител Джозеф, който ще му покаже ключовете, чрез които може да иска и да получава, и да бъде увенчан със същата благословия и слава, и чест, и свещеничество, и дарове на свещеничеството, които някога бяха дадени на оногова, който беше Моят служител Оливър Каудъри,

та Моят служител Хайръм да може да даде свидетелство за нещата, които Аз ще му покажа, за да може името му да се

запомни с почит от поколение на поколение, во веки веков”. (У. и З. 124:94–96.)

Съгласно това призвание и заповед, пророкът Джозеф Смит предава на Хайръм Смит всички ключове, власт и дарове на свещеничеството, които той, Пророкът, държи и които преди това са били държани от Оливър Каудъри. Господ разкрива на Хайръм Смит всичко, което е необходимо, за да може да го направи напълно и изцяло свидетел с брат си Джозеф, като пророк, гледач, откровител и президент на Църквата и да стои през времето и цялата вечност начело на тази диспенсация заедно с брат си Джозеф, един свидетел за Исус Христос.¹⁸

Със своя брат, моят дядо, патриарх Хайръм Смит, той (Джозеф) запечатва свидетелството си със собствената си кръв в затвора Картидж. Аз искам да бъда оръдие в ръцете Господни, което да накара краищата на земята да узнаят, че спасението отново е на разположение, защото Господ е въздигнал един могъщ гледач, който днес да възстанови царството Му на земята.¹⁹

Извисяваме гласовете си в благодарност за живота и служението на пророка Джозеф Смит, за Хайръм Смит, патриарха, и за пророците и апостолите и праведните мъже и жени, които са строили върху положената от тях основа.²⁰

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Смит говори за членове на неговото семейство, които са му помогнали да подхранва детското си свидетелство за мисията на Джозеф Смит (вж. „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит”). Какво можем да направим, за да помогнем на децата да придобият свидетелство за мисията на пророка Джозеф Смит?
- По какви начини са свързани имената на Исус Христос и на Джозеф Смит? (вж. точка 1.) По какъв начин служението на пророка Джозеф Смит е повлияло на свидетелството ви за Спасителя и Неговото Евангелие?

- Размислете по наблюденията на президент Смит за това, че Господ е призвал Джозеф Смит, а не „някой, който е добре изучен и запознат с традициите на света” (точка 2). Как това разбиране може да ни помогне, когато се чувстваме неспособни да изпълним задълженията си?
- В точка 3 президент Смит цитира Учение и Завети 5:10 и 135:3. Как можете да обясните тези стихове на някой, който не е запознат с мисията на Джозеф Смит?
- Какво можете да научите от взаимоотношенията между Джозеф Смит и брат му Хайръм? (Вж. точка 4.)
- Какво чувствате, докато мислите за това как Джозеф и Хайръм Смит запечатват своите свидетелства с кръвта си? (Вж. точка 5.) По какви начини можем да почетем жертвата им?

Свързани с темата стихове:

Превода на Джозеф Смит, Битие 50:30–31; 2 Нефи 3:5–15; У. и З. 11:11–26; 76:22–24; 135

Помощ в преподаването

Един начин да насърчите усърдното изучаване е внимателно да слушате, когато някой задава въпрос или прави коментар. „Слушането е израз на обич. Често то изисква жертва. Когато наистина слушаме другите, ние често се отказваме от онова, което искаме да кажем, за да могат те да се изкажат” (*Преподаването — няма по-велико призвание, 66*).

Бележки

1. В Conference Report, апр. 1962 г., стр. 44.
2. Брайънт С. Хинкли, “Joseph Fielding Smith,” *Improvement Era*, юни 1932 г., стр. 459.
3. В Conference Report, апр. 1962 г., стр. 44.
4. В Conference Report, апр. 1960 г., стр. 73.
5. В Conference Report, апр. 1962 г., стр. 45.
6. В Conference Report, окт. 1949 г., стр. 88–89.
7. В Conference Report, окт. 1970 г., стр. 6.
8. “The First Prophet of the Last Dispensation,” *Ensign*, авг. 1971 г., стр. 7.
9. В Conference Report, апр. 1920 г., стр. 108–109.
10. В Conference Report, апр. 1920 г., стр. 107.
11. В Conference Report, окт. 1949 г., стр. 88.
12. “To Know for Ourselves,” *Improvement Era*, март 1970 г., стр. 3.
13. *Essentials in Church History* (1950 г.), стр. 20–21.
14. В Conference Report, окт. 1970 г., стр. 6.

15. "The First Prophet of the Last Dispensation," стр. 7.
16. "A Prophet's Blessing," *Ensign*, юли 1972 г., стр. 130.
17. "Hyrum Smith: A Tribute by Joseph Fielding Smith," *Improvement Era*, фев. 1933 г., стр. 201; курсив премахнат от оригинала; вж. също *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, (2007 г.), стр. 461.
18. В Conference Report, апр. 1930 г., стр. 91–93; вж. също *Doctrines of Salvation*, редакция на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 1:216–219.
19. "The First Prophet of the Last Dispensation," стр. 7.
20. "Ogden Temple Dedicatory Prayer," *Ensign*, март 1972 г., стр. 9.



Църквата и Царството Божие

„Нека всички хора знаят със сигурност, че това е Господната Църква и че Той ръководи делата ѝ. Каква привилегия е да бъдем членове на такава божествена институция!“

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

Службата на Джозеф Фийлдинг Смит като президент на Църквата от 2 януари 1970 г. до 2 юли 1972 г. е кулминацията на един живот на отдаденост в Господното царство. Той се шегува, че за първи път получава задача от Църквата като бебе. Когато е на девет месеца, той и баща му, президент Джозеф Ф. Смит, придружават президент Бригъм Йънг до Сейнт Джордж, Юта, за да присъстват на освещаването на храма Сейнт Джордж.¹

Като млад мъж, Джозеф Фийлдинг Смит отслужва пълновременна мисия и по-късно е призован да бъде президент в свещенически кворум и член на Общия съвет на Обществото за взаимно усъвършенстване на Младите мъже (предшественик на днешната организация на Младите мъже). Той също така работи като чиновник в офиса на Църковния историк и помага на баща си като неофициален секретар, когато той е президент на Църквата. Чрез тези възможности за служба Джозеф Фийлдинг Смит се научава да оценява вдъхновената организация на Църквата и ролята ѝ при воденето на хората и семействата към вечен живот.

Джозеф Фийлдинг Смит е ръкоположен за апостол на Господ Исус Христос на 7 април 1910 г. Той служи като член на Кворума на дванадесетте апостоли в продължение на почти 60 години, включително почти 20 години като президент на този кворум. Като апостол той помага за ръководенето на Църквата



*Президент Джозеф Фийлдинг Смит, отдаден
служител в Господното царство*

по света. Участва в много аспекти на мисията на Църквата като служи като Църковен историк, президент на храма Солт Лейк, президент на генеалогичното общество в Юта и съветник в Първото Президентство.

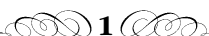
Бидейки обикновен и скромен човек, Джозеф Фийлдинг Смит никога не се стреми към тези позиции. Но, когато Господ го призовава да служи, той с желание и ентузиазъм се подчинява. Той тихо показва тази си отдаденост един ден, когато на 89-годишна възраст отива на едно събрание. Докато върви от дома си, той се подхлъзва и пада по няколко стъпала. Въпреки че наранява крака си, той върви почти четвърт миля— „куцайки като старец“, казва той—за да може да изпълни задълженията си. След събранието той се прибира пеша в дома си, където най-накрая позволява на доктор да го прегледа. Докторът открива, че кракът на президент Смит е счупен на много места. Президент Смит коментира по-късно за това преживяване. „Събранието продължи малко повече“, казва той. „Но обикновено така става с повечето събрания”.²

В едно послание към младежи светии от последните дни президент Смит споделя причината да е толкова отдаден на делото на Църквата:

„Знам, че Бог е жив. Знам, че Исус Христос е Единородният Син на Отца в плътта. Имам съвършена вяра в мисията на пророка Джозеф Смит и онези, които са били след него.

Знам, че имаме истината на вечното Евангелие на Исус Христос, също така добре, както знам, че съм жив. Ако не го знаех, нямаше да искам да бъда тук или да върша каквото и било нещо, свързано с това дело. Но аз го знам с цялото си същество. Бог ми го е открил”.³

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



След векове на духовен мрак и вероотстъпничество Господ възстановява Евангелието и организира Църквата Си на земята.

Господ възстановява Евангелието и организира отново Църквата Си на земята. Причината за тази организация и възстановяване е следната: в продължение на векове светът е в духовен мрак, без властта и без това знание, хората не знаят как да се покланят живия Бог. ...

Вечният завет е нарушен, правилното разбиране на евангелските принципи изчезва чрез вероотстъпничеството, правото да се извършват обредите на Евангелието се преустановява сред хората. Става необходимо всичко това да бъде възстановено, а също и вярата да може да нарастне сред хората чрез отваряне на небесата и възстановяване на Евангелието.

И така Господ изпраща Свои посланици от присъствието Си, с пълнотата на Евангелието и със силата и властта да предават свещеническото на хората и им дава заповеди ... защото Господ знае за бедствията, които ще дойдат на света и според Неговата воля хората трябва да бъдат надлежно предупредени и да имат възможността да приемат Евангелието, за да могат да се покаят и се отвърнат от злите си пътища и да служат на Господ (вж. У. и З. 1:17–23).⁴

Обявяваме, че Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е царството Божие на земята, единственото място, където хората могат да дойдат, за да научат истинните учения за спасение и да открият властта на святото свещеничество.⁵

Мои скъпи братя и сестри, изключително съм благодарен за благословиите, които Господ ми е дал, и за верните членове на Църквата Му в различните народи на земята и за всичките Му чеда навсякъде.

Благодаря Му всеки ден от живота си за това, че възстанови в тези последни дни вечното Си Евангелие за спасението на всички, които повярват и се подчиняват на законите му.⁶

2

Сам Господ ръководи работата на Църквата и за нас е привилегията да бъдем нейни членове.

Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е в буквален смисъл царството Божие на земята.⁷

Бих искал да кажа, че никой човек от себе си не може да ръководи тази Църква. Тя е Църквата на Господ Исус Христос; Той е начело. Църквата носи Неговото име, има Неговото свещеничество, отслужва Неговото Евангелие, проповядва Неговото учение и върши Неговото дело.

Той избира хората и ги призовава да бъдат средство в ръцете Му за изпълнение на Неговите цели, Той ги води и напътства в работата им. Но хората са само оръдия в Господните ръце, и честта и славата за всичко, което Неговите служители изпълняват, е и следва да бъде приписвана завинаги на Него.

Ако бе дело на хората, щеше да се провали, но това е дело на Господа, а Той не се проваля. И ние имаме обещанието, че ако спазваме заповедите и сме смели в свидетелството за Исус и изпълняваме всяка дадена ни задача, Господ ще ни ръководи и напътства, а също и Църквата Си, в пътеките на праведността, за да се изпълнят всичките Му цели.⁸

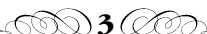
Бих желал да кажа на всички членове на Църквата по целия свят, че тази Църква има да извършва божествено определена мисия под ръководството и наставлението на Исус Христос, нашия Спасител, и нищо не може да спре плановете Му за нея. Това ще изпълни целите на нашия Небесен Отец. Надявам се, че светиите по целия свят ежедневно благодарят на Господа за това, че са членове на Църквата Му и за мисията на пророка Джозеф Смит при възстановяването на Евангелието, за да имаме радост и щастие.⁹

На искрените по сърце във всички народи ние казваме: Господ ви обича. Той желае да получите пълните благословии на Евангелието. Той ви кани сега да повярвате в Книгата на Мормон, да приемете Джозеф Смит като пророк и да влезете в Неговото земно царство и така да станете наследници на вечен живот в небесното Му царство.¹⁰

Никога не е имало време откак е организирана Църквата, когато човек да е ръководил Църквата. Не е било така по времето на Джозеф Смит, нито на Бригъм Йънг, не е било така и оттогава насам. Това е Господното дело и да не забравяме, че Той, а не човек, е Всевишният, който върши делото Си.¹¹

Знам, че Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е царството Божие на земята и че начинът, по който е установена и ръководена, е одобрен от Господ; тя напредва в посоката, в която Той наставлява.

Нека всички хора знаят със сигурност, че това е Господната Църква и че Той ръководи делата ѝ. Каква привилегия е да бъдем членове на такава божествена институция!¹²



**Църквата е организирана, за да помогне
на членовете да открият радост и щастие
в този живот и вечен живот в идния.**

Господ е установил всички неща в ред и ни е дал съвършена организация. Хората не могат да я подобрят. Ако извършваме това, което Господ ни е разкрил, според както Го е разкрил, тогава всички неща ще са съвършени, защото организацията е съвършена; теорията ѝ—планът ѝ—са съвършени.¹³

Господ е установил в Църквата Си свещеническа организация, ръководена от апостоли и пророци. Той е дал и други организации ... за да помогне на свещеничеството.

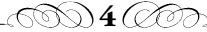
Във всяка евангелска диспенсация има специални нужди, на които трябва да се отговори, проблеми да се разрешат и помощ, която трябва да се окаже, за да се помогне на членовете на Църквата да изработят спасението си „със страх и трепет“ пред Господа. (Вж. Филипяните 2:12.) Поради тази причина имаме спомагателни организации (Обществото за взаимопомощ, Младите мъже, Младите жени, Неделното училище за деца и Неделното училище), за да се помага на свещеничеството. Те са организирани така, че да посрещат нуждите на хората в каквото и обществено състояние да се намират. Те са част от управлението на Бог и са създадени, за да помагат на членовете на Църквата да усъвършенстват живота си и вършат тези неща,

които да им осигурят радост и щастие в този живот и вечен живот в идния. ...

Църквата и нейните организации реално представляват организация, която служи да помогне на семейството и на отделните хора. Домашните учители, свещеническите ръководители и епископите са назначени да водят хората, с които служат, към вечен живот в царството на Отца, а спомагателните организации са предназначени да помагат в това велико дело за спасение.

Не можем достатъчно силно да подчертаем голямата нужда да се използват всички тези програми в полза и за благословия на всички чеда на Отца ни. ...

Ако всички ние вършим всички неща, които трябва, за да изпълняваме програмите на Църквата, Господ ще ни благославя и ще ни направи да преуспяваме дотолкова, че ще имаме успех във всичките си дела, а от това ще получим мир и радост тук и вечна слава след това.¹⁴



Службата ни в Църквата изразява любовта ни към другите и нашата благодарност за Господната безкрайна служба.

Господ е с Църквата. Той ни ръководи. Духът Му е с тези хора. Това, което Той изисква от нас е да Му служим смирено и с единство в сърцето и душата.¹⁵

Спасителят дойде на света, за да ни научи да се обичаме и тъй като този велик урок ни бе изявен чрез великото Му страдание и смърт, за да можем да живеем, не трябва ли да изразяваме своята любов към ближните си чрез служба, отдадена в тяхна полза? Не трябва ли да изразяваме нашата благодарност за безкрайната служба, която ни е дал, като служим в делото Му?

Човек, който върши само тези неща в Църквата, които засягат само него, никога няма да стигне до възвисяване. Например, човек, който желае да се моли, да плаща десетъците си и даренията си и да извършва обикновените задължения, които



„Вашата умела служба не остава незабелязана от този Бог, Когато служите и в чие то дело се трудите“.

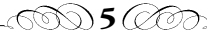
засягат личния му живот и нищо повече, никога няма да достигне съвършенство.¹⁶

Никога не отказвайте да служите. Когато ръководител в Църквата ви помоли за помощ, с радост приемайте и дайте най-доброто от себе си за това дело. Господ очаква това от нас и сме скъпи завет да го спазваме. Този път ни носи радост и мир, а същевременно хората, които служат, получават най-големите благословии. Учителят получава повече от този, когото учи, благословията, която ни се връща, когато приемем призование да служим в Църквата, е по-голяма от благословията, която даваме на другите. Онзи, който откаже да извършва какъвто и да е труд или бяга от отговорност, когато му е възложена такава в Църквата, е в голяма опасност от загубване на напътствието на

Духа. Накрая той става безразличен към всичките си задължения и подобно на растението, което не е култивирано и напоявано, той изсъхва и умира от духовна смърт.¹⁷

Вашата умела служба не остава незабелязана от този Бог, Комуто служите и в чието дело се трудите.¹⁸

Моля се всички ние, работейки заедно като истински братя и сестри в Господното царство, да работим така, че да изпълним великото дело, което е пред нас.¹⁹



В тази диспенсация царството Божие и делото Господне ще се разпростре из света.

Евангелската диспенсация се определя като възлагане на божествено избрани служители, чрез поръчение от Бог, на сила и власт да разгласяват словото Божие и да отслужват всичките Му обреди. ...

Имало е времена, когато Евангелието е било отнемано от хората поради прегрешенията им. Точно такъв е бил случаят в дните на Ной. Израил се отвърнал от Господа и бил оставен в мрак в продължение на много поколения преди идването на Исус Христос, а когато дошъл сред хората, Той възстановил пълнотата на Евангелието. Изпратил учениците Си да провъзгласяват посланието Му из целия свят, но след няколко века хората отново изпаднали в заблуда и загубили властта да действат в името Господне. Така станало необходимо да се отворят небесата и да се въведе нова диспенсация, за подготовка за второто пришествие на Господ сред небесните облаци, за да царува на земята в слава в продължение на хиляда години, което събитие е близо, дори на вратата.²⁰

Самото Евангелие е едно и също през всичките диспенсации, планът на спасение е един и същ за всички чедра на Отца във всички времена. От време на време то бива загубено чрез вероотстъпничество, но винаги, когато Господ е имал хора на земята, на тях са били предлагани същите закони и истини за спасение, които е разкрил на нас.

Но има едно велико допълнително нещо, което сме получили сега, което никога не го е имало преди. В тази диспансация Господ е постановил, че Църквата никога повече няма да бъде отклонена, този път Евангелието ще остане. Този път разкритата истина е определена да подготви хората за второто пришествие на Сина човешки и Църквата ще бъде установена по всички части на земята, когато Господ дойде, за да въведе хилядолетната ера на мир и праведност.²¹

Ние сме членове на една световна Църква, Църква, която има плана на живот и спасение, Църква, която е установена от самият Господ в тези последни дни, за да отнесе посланието Му за спасение до всички Негови деца по цялата земя. ...

Достигнали сме ръста и силата, които ни помагат да изпълним задачата, дадена ни от Господ чрез пророка Джозеф Смит, да отнесем добрите вести на Възстановяването до всеки народ и до всички хора.

И не само ще проповядваме Евангелието сред всеки народ преди второто пришествие на Сина Човешки, но ще имаме обърнати във вратата и ще установим конгрегации от светии сред тях.²²

Царството Божие и делото Господне ще се разпростира все повече, ще напредва все по-бързо по света в бъдеще, отколкото го е правило досега. Господ го е казал, а Духът свидетелства и аз свидетелствам за това, защото знам, че е истина. Царството Божие е тук, за да расте, да се разпростира, да пусне корени в земята и да остане там, където Господ го е посял чрез силата Си и чрез словото Си, никога повече да не бъде разрушено, докато не се осъществят целите на Всевишния—всеки принцип, за който е говорено от пророците, откак свят светува. Това е Божието дело, което Той самият, чрез Собствената Си мъдрост, а не мъдростта човешка, възстанови на земята в последните дни.²³

Евангелието е за всички хора и Църквата ще бъде установена навсякъде, сред всички народи, дори до краищата на земята, преди второто пришествие на Сина Човешки”.⁶

Знам и свидетелствам, че Господните цели на земята ще пребъдат. Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е тук, за да остане. Господното дело ще тържествува. Никоя сила на земята не може да спре разпространяването на истината и проповядването на Евангелието сред всеки народ.²⁵

Оставям ви благословията и обещанието, че Бог е с народа Си и че делото, в което сме заети, ще тържествува и ще напредне, докато вечните цели на Господа не се изпълнят.²⁶

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Как можем да следваме примера на президент Смит в службата си в Църквата? (Вж. „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“).
- Обмислете ученията на президент Смит за Възстановяването на Евангелието (вж. точка 1). Какви са чувствата ви, когато мислите за това, че живеете по време, когато Господната Църква е възстановена на земята?
- Президент Смит свидетелства, че Исус Христос е начело на Църквата (вж. точка 2). Как бихте могли да споделите свидетелството си за тази истина с някой, който не е член на Църквата?
- Как организациите и програмите на Църквата са ви помогнали да получите благословиите, споменати в точка 3? Как са помогнали на семейството ви?
- Президент Смит казва: „Спасителят ни дойде на света, за да ни учи да се обичаме един друг“ (точка 4). По какви начини можем да следваме примера на Спасителя, когато служим като домашни учители или посещаващи учителки?
- Като разглеждате точка 5, обърнете внимание как тази диспенсация е по-различна от другите. Как това разбиране може да повлияе на службата ни в Църквата? Какви са чувствата ви, като размишлявате за подготвянето на света за Второто пришествие на Спасителя?

Свързани с темата стихове:

Мосия 18:17–29; У. и З. 1:30; 65:1–6; 115:4; 128:19–22

Помощ в преподаването

„Когато използвате разнообразни образователни дейности, учениците са склонни да разбират по-добре евангелските принципи и да запомнят повече. Внимателно подбратият метод може да направи даден принцип по-ясен, по-интересен и по-запомнящ се” (*Преподаването — няма по-велико призвание*, (1999 г.), стр. 89).

Бележки

1. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 г.), стр. 16.
2. В *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 4.
3. “My Dear Young Fellow Workers,” *New Era*, ян. 1971 г., стр. 5.
4. В Conference Report, окт. 1944 г., стр. 140–141.
5. “Out of the Darkness,” *Ensign*, юни 1971 г., стр. 4.
6. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 4.
7. “Use the Programs of the Church,” *Improvement Era*, окт. 1970 г., стр. 3.
8. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 3.
9. “For Thus Shall My Church Be Called,” *Improvement Era*, апр. 1970 г., стр. 3.
10. “Counsel to the Saints and to the World,” *Ensign*, юли 1972 г., стр. 27.
11. В Conference Report, окт. 1968 г., стр. 123.
12. В Conference Report, окт. 1970 г., стр. 8.
13. “The One Fundamental Teaching,” *Improvement Era*, май 1970 г., стр. 3.
14. “Use the Programs of the Church,” стр. 2–3.
15. “The One Fundamental Teaching,” стр. 3.
16. В Conference Report, апр. 1968 г., стр. 12.
17. В Conference Report, апр. 1966 г., стр. 102.
18. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 59.
19. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 114.
20. “A Peculiar People: Gospel Dispensations,” *Deseret News*, 5 дек. 1931 г., раздел за Църквата, стр. 6.
21. “A Call to Serve,” *New Era*, ноем. 1971 г., стр. 5.
22. Вж. Conference Report, Обща конференция на Британската област през 1971 г., стр. 5.
23. В Conference Report, окт. 1968 г., стр. 123.
24. Вж. Conference Report, Обща конференция на Британската област през 1971 г., стр. 176.
25. “Counsel to the Saints and to the World,” стр. 28.
26. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 148–149.



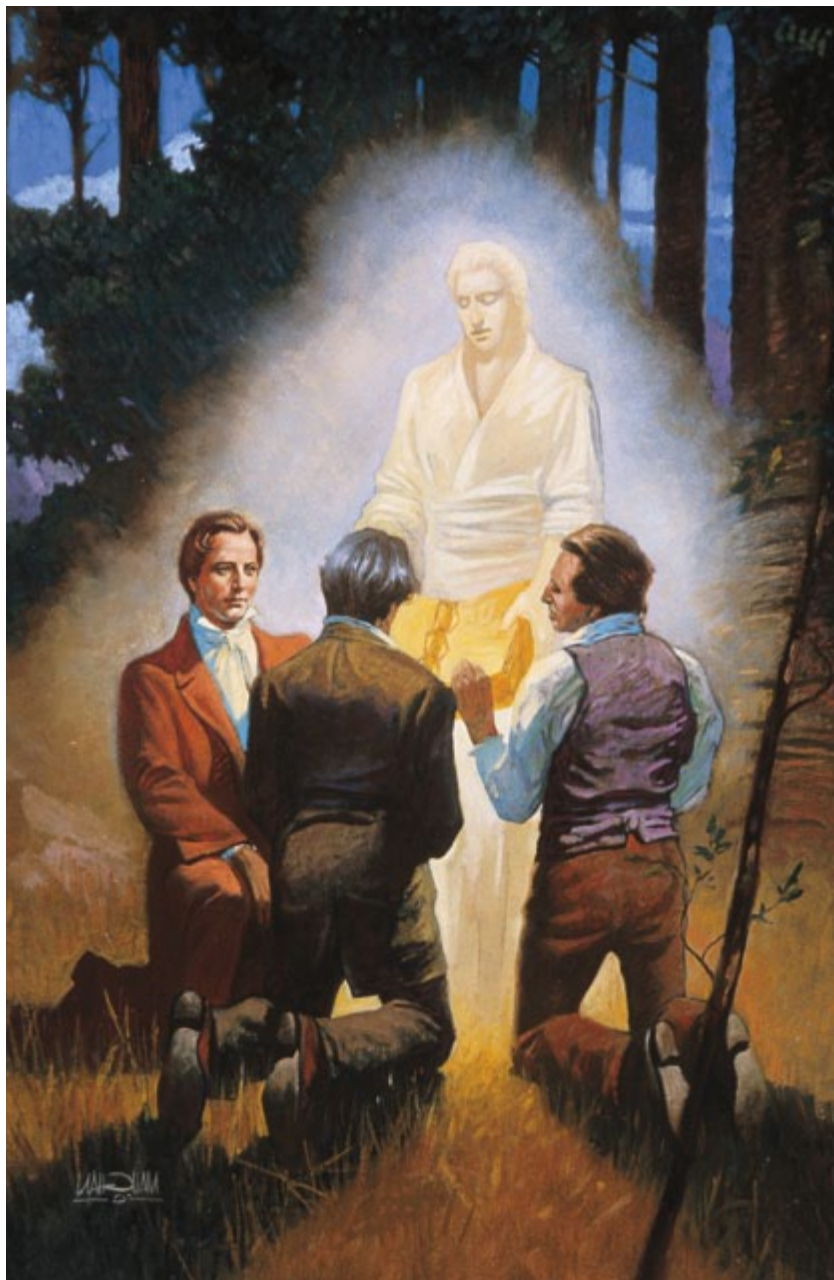
Свидетели за Книгата на Мормон

„Струва ми се, че никой член на тази Църква никога няма да почувства удовлетворение, докато не започне да чете Книгата на Мормон отново и отново и грижливо я обмисля, та да може да даде свидетелство, че това във всяко отношение е летопис, вдъхновен от Всемогъщия, и че историята в него е истинна”.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

Президент Джозеф Фийлдинг Смит служи като Църковен историк и архивар от март 1921 г. до февруари 1970 г. В тази си позиция той спомага за осигуряването на оригинални документи от историческо значение за Църквата. Един от тези документи е ръкописното свидетелство, подписано от Дейвид Уитмър, един от тримата специални свидетели за Книгата на Мормон. Президент Смит също така има привилегията да се докосне до ръкописното свидетелство на Оливър Каудъри, още един от тримата свидетели за Книгата на Мормон. След като преписва ръчно тези документи, президент Смит ги прочита на поне две публични изяви—веднъж през март 1939 г. и отново на общата конференция на Църквата през октомври 1956 г.

Въпреки че президент Смит е почувствал, че тези писмени свидетелства са достатъчно важни, за да бъдат споделяни, той говори по-често за едно друго свидетелство за Книгата на Мормон: неговото собствено, което получава доста преди да започне да работи в офиса на Църковния историк. Той казва: „Започнах да чета Книгата на Мормон преди да навърша

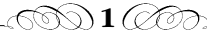


Един ангел показва златните плочи на Оливър Каудъри и Дейвид Уитмър, двама от тримата свидетели, в присъствието на Джозеф Смит. Ангелът по-късно показва плочите на Мартин Харис, третия свидетел.

възрастта за дякон, и оттогава продължавам да я чета, като знам, че тя е истинна”.¹ „Чел съм я много, много пъти”, казва той на светиите от последните дни. „Не съм я чел достатъчно. Тя съдържа истини, които които тепърва ще търся и намеря, защото не съм я усвоил напълно, но знам, че е истинна”.²

При споделянето на тези свидетелства за Книгата на Мормон, целта на президент Смит е да насърчи другите да получат собствено свидетелство. Той заявява: „Свидетелствам ви, че Господ ми е изявил съвсем ясно чрез откровение, което съм получил, и мнозина от вас, които сте тук, могат да свидетелстват, че тези неща са истинни и че всеки искрен човек, който се старае да я чете с дух на молитва и желание, има привилегията да знае дали книгата е истинна или не; той ще получи това свидетелство съгласно обещанието, направено от Мороний, който запечата летописа, за да се появи този летопис в диспенсацията на пълнотата на времената”.³

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



Книгата на Мормон е свещен летопис, който съдържа вечното Евангелие и дава свидетелство за Исус Христос.

Книгата на Мормон е свещената история на древните обитатели на американския континент и съдържа пророкуванията на пророците им, заповедите на Господ към тях и историята и съдбата на тези древни народи. Това е един американски том Писания и е също толкова свещен и вдъхновен като Библията, която съдържа свещените летописи на юдеите от източното полукълбо.⁴

Нефитските пророци се стремят искрено и с молитва техните писания да бъдат запазени, за да излязат и заговорят като от мъртвите, да свидетелстват на остатъка от потомците на Лехий и също на юдеите и езичниците, че Бог им е разкрил пълнотата на Евангелието. Тяхното силно желание е било в тези последни дни хората да бъдат доведени до покаяние и вяра в Бог чрез даденото преди много векове свидетелство на тези нефитски

пророци. Всъщност ние научаваме от Книгата на Мормон, че това е основната цел на Книгата на Мормон, както е споменато на много места в нея. ...

... Господ показва много ясно на нефитските пророци, че тяхната история и пророчества ще бъдат запазени, за да излязат в последните дни като свидетел за Исус Христос и за да установят Евангелието Му сред хората. Нефи пророкува на езичниците и на юдеите днес и им оставя свидетелството си по много категоричен и убедителен начин. (2 Нефи 33.) Мороний прави същото. (Мороний 10:24–34.)⁵

Нефи, един от най-ранните пророци на юдейската колония, предсказва близо шестотин години преди Христа, че когато летописите, съдържащи историята на неговия народ, бъдат разкрити от пръстта, това ще стане в ден, когато хората ще „отричат силата Божия, на Светия Израилев” и ще казват: „В нас вслушайте се и чуйте нашите учения; защото днес няма повече Бог, тъй като Господът и Изкупителят е изгълнил делото Си и е предал властта Си на хората”. (2 Нефи 28:5.) И отново, мнозина сред тях ще казват, когато им се представи новия том Писание, съдържащо историята на хората на този свят на запад: „Библия! Библия! Ние имаме Библия и не може да има друга Библия”. (2 Нефи 29:3.)

... Този нов том свято Писание е трябвало да бъде свидетелство не само за Христа и да съдържа вечното Евангелие, но и да бъде свидетел за юдейските писания—Библията; и тези два летописа—съгласно пророкуването на Нефи, летописите на баща му и летописите на Йосиф, синът на Израил—щели да станат едно и да свидетелстват за вечното Евангелие (вж. 2 Нефи 3:11–13; 29:10–14). Днес тези летописи са точно такива свидетели, които свидетелстват за истинността на проклятието върху всички, които отрекат ученията им.⁶

Знам, че Джозеф Смит преведе Книгата на Мормон чрез дара и силата Божии и че тя се е явила „за убеждаването на юдеин и езичник, че Исус е Христос, Вечният Бог, Който Се показва на всички народи”. (Заглавна страница на Книгата на Мормон.)⁷

2

**Съгласно закона за свидетелите, Господ е
призовал специални свидетели, които да
свидетелстват за Книгата на Мормон.**

Има ясно упоменат закон в Писанията, който направлява свидетелството и определянето на свидетели. Господ винаги е следвал този закон при даване на ново откровение на хората.⁸

През всички векове този закон (законът за свидетелите) е бил постоянен и неотклонен. Ако имахме съвършени летописи за всички времена, щяхме да открием, че всеки път когато Господ установява диспенсация, има повече от един свидетел да свидетелства за Него. Пишейки до коринтяните, Павел казва: „От устата на двама или трима свидетели ще се потвърди всяка работа”. (2 Коринтяните 13:1.)⁹

Относно явяването на Книгата на Мормон, Господ е казал, че Той ще избере свидетелите. Той казва, че трябва да има трима специални свидетели, които да свидетелстват пред света:

„И никой друг няма да я види, с изключение на няколко, според волята Божия, за да свидетелстват на чедата човешки за Неговото слово; защото Господ Бог е казал, че словата на верните ще заговорят като че ли от мъртвите.

Затова Господ Бог ще продължи да известява словата Си от книгата; и Той ще потвърди словото Си чрез устата на толкова свидетели, колкото Му бъде угодно; и горко на оногова, който отрича словото Божие!” (2 Нефи 27:13–14.)¹⁰

Тримата мъже, които са призовани да служат като специални очевидци за явяването на Книгата на Мормон чрез силата Божия са Оливър Каудъри, Дейвид Уитмър и Мартин Харис. ... Те са свързани с Джозеф Смит при установяването на това чудно дело в тази диспенсация. ...

Според тяхното свидетелство те са били посетени от ангел, дошъл от присъствието Господне, който им е показал златния летопис, от който Книгата на Мормон е преведена, и той им е дал инструкции. Те виждат текста по плочите, когато листите са прелистени един по един пред тях и чуват гласа Божий, който заявява от небесата, че преводът е направен чрез дарбата



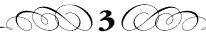
Джозеф Смит показва златните плочи на осемте очевидци.

и силата Божии и им заповядва да свидетелстват за това пред света. Въпреки трудностите, преследването и всички повратности на живота, тези трима свидетели завинаги остават верни на своето свидетелство, че са видели плочите в присъствието на ангел и са чули гласа Божий да им говори от небесата.

Има и осем други очевидци, които също виждат плочите, докосват ги, разглеждат внимателно написаното по тях, когато Джозеф Смит им ги показва. Тяхното свидетелство също е дадено на света и го има във всеки екземпляр на Книгата на Мормон. Всичките тези осем мъже остават верни на свидетелството си до своята смърт.

Тези дванадесет очевидци (включително Джозеф Смит), четирима от които виждат ангели и имат небесни видения, и осмина, които виждат летописа, показан им от Джозеф Смит, са хората, които Господ изглежда е сметнал за необходимо да видят плочите с цел установяване на истинността на Книгата на Мормон, както е обещал на Нефи, че ще направи. „И горко на оногова, който отрича словото Божие!” Свидетелствата на тези мъже напълно задоволява закона.¹¹

Джозеф Смит ... е сам по време на първото видение, сам, когато Мороний го посещава, сам, когато получава плочите, но след това не е сам. Господ призовава други свидетели. Баба Смит (майката на Джозеф Смит, Луси Мак Смит) в историята си казва, че пророкът се прибрал вкъщи плачейки от радост след като свидетелите виждат плочите под напътствието на един ангел Господен, защото казва: „Теглото се махна и вече не съм сам”.¹²



Тримата свидетели остават верни на свидетелствата си за Книгата на Мормон.

И тримата (специални) свидетели се отклоняват и напускат Църквата. Оливър Каудъри и Мартин Харис се връщат смирено, желаейки да бъдат членове на Църквата и двамата умират като пълноправни членове. Дейвид Уитмър остава извън Църквата, но и тримата остават верни на свидетелството, което са дали на света, написано във всеки екземпляр на Книгата на Мормон.¹³

Това е едно свидетелство на Дейвид Уитмър, дадено в Ричмънд, Мисури на 19 март 1881 г.—преписано от оригиналния документ, публикуван в ричмъндския вестник *Conservator* на тази дата.

„Нека бъде известно на всички народи, племена, езици и люде, до които ще дойде този текст—

Джон Мърфи от Поло (окръг Калдуел), Мисури, твърди, че аз, в разговор с него миналото лято, съм отрекъл свидетелството си като един от тримата свидетели за Книгата на Мормон—

с тази цел, за да може той да ме разбере сега, ако не го е направил преди, а също и за да може светът да знае истината, бих

желал сега, в залеза на живота си и в страх от Господа, веднъж завинаги да направя следното публично изявление:

Аз никога и по никое време не съм отричал това свидетелство или която и да е част от него, което свидетелство от толкова време вече е публикувано в тази книга, като аз съм един от тримата свидетели за нея.

Хората, които ме познават най-добре, знаят, че аз винаги съм се придържал към това свидетелство—и за да не може никой да бъде подведен или да се усъмни в настоящата ми позиция, сега аз отново потвърждавам истиността на моите заявления, направени и публикувани тогава”.¹⁴

Сега нека спомена нещо за Мартин Харис. ... Макар и да продължава да е верен на свидетелството си за Книгата на Мормон, той дълги години е отрицателно настроен към Църквата. Но известно време след като светиите пристигат в Юта, някои от нашите добри братя го търсят, намират и му помагат да се завърне. Той дойде тук (в Юта), бе повторно кръстен и живя тук дълги години, давайки потвърждение за свидетелството си из поселенията. Той почина тук и бе погребан (в Кларкстън, Юта).

Сега нека кажа за Оливър Каудъри. Какво да кажа за Оливър Каудъри, най-изявеният от тримата, който е бил с Джозеф Смит толкова много пъти при явяването на ангели и възстановяването на ключове? Какво да кажа за него? Той напуснал Църквата и се огорчил изключително много, но никога не се отрекъл от свидетелството си. Някои хора са казвали, че го е направил, но не е така. Останал завинаги верен на това свидетелство. ...

... След като светиите били изгонени от Наву и пътували из равнините и всичко изглеждало най-мрачно (Сидни Ригдън казва, че те са тръгнали към собственото си унищожение и няма надежда за тях, а вестниците твърдят, че те не биха могли да оцелеят!) при тези условия, Оливър Каудъри ... поискал да бъде приет отново в Църквата. ... Той бил приет и се готвел за заминаване на мисия до Великобритания, когато се разболял и починал. Той починал в дома на Дейвид Уитмър, давайки свидетелство за истината.¹⁵



„Вдъхновение и чувството на спокойна радост и удовлетворение съпътстват искреното и придружено от молитва четене на тази книга”.

4

Всеки член на Църквата може да бъде свидетел за Книгата на Мормон.

Това не са всички свидетели, които могат да говорят за божествената мисия на Джозеф Смит или за истинността на Книгата на Мормон. В Книгата на Мормон е обещано, че всички, които пожелаят да разберат дали тя е истинна и съдържа словото Господне, могат да узнаят, ако попитат с искрено сърце и истинско намерение, с вяра в Христа, защото Той ще им разкрие това чрез силата на Светия Дух (вж. Мороний 10:3–5). Има стотици хиляди, които са изпитали това обещание и могат искрено да кажат, че са получили това познание.¹⁶

Аз съм толкова твърдо убеден, че Книгата на Мормон, която съм чел, е словото Господне и е разкрита както Джозеф Смит е заявил, че е разкрита, колкото съм сигурен, че стоя тук и гледам лицата ви. Всяка душа по лицето на земята, която има достатъчно разум да разбере, може да узнае тази истина. Но как? Достатъчно е да се спази формулата, дадена от самият Господ,

когато е заявил на юдеите, че онези, които вършат волята на Отца, ще узнаят за учението, дали е от Бог или от себе си говори (вж. Йоана 7:17). Свидетелството ми пред света е следното: тази книга е истинна. ...

Знам, че свидетелството на тези (трима) очевидци, записано във всеки един екземпляр на Книгата на Мормон, е истинно, че те са стоели в присъствието на ангел Божий, който им е заявил, че летописът е преведен правилно, знам, че Бог им е говорил от небесата, призовавайки ги да свидетелстват за този факт, и че няма нито една душа, която да не може да получи това свидетелство, ако пожелае да го получи, като четете книгата с молитва и вяност, с желанието да узнае истината според както Мороний е заявил чрез откровение. Този човек ще узнае истината относно възстановяването на това Писание, дадено на древните обитатели на този континент.¹⁷

Струва ми се, че никой член на тази Църква никога няма да почувства удовлетворение, докато не започне да четете Книгата на Мормон отново и отново и грижливо я обмисля, та да може да даде свидетелство, че това във всяко отношение е летопис, вдъхновен от Всемогъщия, и че историята в него е истинна. ...

... Никой член на тази Църква, който не е прочел сериозно и внимателно Книгата на Мормон, не може да бъде одобрен в присъствието Божие.¹⁸

Когато четете Книгата на Мормон, вие знаете, че четете истината. Защо? Защото Бог е упътил хора да записват събитията, които се случвали, и им дал мъдростта и вдъхновението да го направят. Този летопис е написан от хора, които вярват в Бог. Тези летописи никога не са попадали в ръцете на вероотстъпници, а историците са писали и говорили според както са били подтикнати от Светия Дух и знаем, че написаното от тях е истина, защото Господ е сложил своя печат на одобрение върху него (вж. У. и З. 17:6).¹⁹

5

Като продължаваме да четем Книгата на Мормон искрено и с молитва, тя ни става все по-скъпа.

Всички, които искрено четат Книгата на Мормон, са били впечатлени от вдъхновеното съдържание на страниците ѝ. ... Вдъхновение и чувството за спокойна радост и удовлетворение съпътстват искреното придружено от молитва четене на тази книга.²⁰

Като чета (Книгата на Мормон) се впечатлявам все повече от нейната святост, от нейното послание, което съдържа защита на мисията на Господ Исус Христос и Евангелието, възстановено в диспенсацията на пълнотата на времената за спасението на душите. Този летопис ми става все по-скъп с всеки изминал ден като виждам продължаващото изпълнение на пророчествата, изречени от тези пророци, които сега говорят като че от мъртвите и от прахта към народите по земята, призовавайки ги към покаяние и да повярват в Христа.²¹

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Смит казва, че не е чел Книгата на Мормон достатъчно (вж. „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“). Какво можем да научим от това?
- В тази глава точка 1 включва някои от ученията на президент Смит за целите на Книгата на Мормон. Как тези цели са изпълнени във вашия живот?
- Въпреки че Оливър Каудъри, Мартин Харис и Дейвид Уитмър напуснали Църквата, нито един от тях не отрекъл свидетелството си за Книгата на Мормон (вж. точки 2 и 3). Защо този факт е важен, когато мислим за свидетелствата им?
- Президент Смит казва, че всички хора могат да бъдат свидетели за Книгата на Мормон (вж. точка 4). Как сте получили свидетелство за книгата? Какво бихте могли да направите, за да споделяте това свидетелство?

- Президент Смит казва за Книгата на Мормон: „Този летопис ми става все по-скъп с всеки изминал ден” (точка 5). По какъв начин това е валидно и за вас? Какво би могъл да направи човек, за да укрепи свидетелството си за Книгата на Мормон?

Свързани с темата стихове:

1 Нефи 6:3–5; 2 Нефи 29:7–8; Яков 4:1–4; Енос 1:13; У. и З. 20:8–12

Помощ в преподаването

„Свидетелствайте всеки път, когато Духът ви подтикне да го направите, а не само в края на всеки урок. Давайте възможност на тези, на които преподавате, да дадат своите свидетелства” (*Преподаването — няма по-велико призвание*, (1999 г.), стр. 45).

Бележки

1. В Conference Report, окт. 1961 г., стр. 18.
2. В Conference Report, окт. 1949 г., стр. 89; вж. също *Doctrines of Salvation*, редакция на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 3:231.
3. В Conference Report, окт. 1956 г., стр. 20; вж. също Мороний 10:3–5.
4. “Origin of the First Vision,” *Improvement Era*, апр. 1920 г., стр. 503; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:209.
5. *Church History and Modern Revelation* (1953 г.), 1:31–32.
6. “Predictions in the Bible Concerning the Book of Mormon,” *Improvement Era*, септ. 1923 г., стр. 958–959; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:228–229.
7. В Conference Report, окт. 1970 г., стр. 8.
8. “Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon,” *Improvement Era*, септ. 1927 г., стр. 950; вж. също *Doctrines of Salvation*, преработено издание, 1:203.
9. *Doctrines of Salvation*, преработено издание, 1:203; курсив премахнат от оригинала.
10. В Conference Report, окт. 1956 г., стр. 19–20.
11. “Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon,” стр. 952–953; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:229–230.
12. *Doctrines of Salvation*, преработено издание, 1:210–211.
13. “Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon,” стр. 952; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:229–230.
14. В Conference Report, окт. 1956 г., стр. 20.
15. *Doctrines of Salvation*, преработено издание, 1:226–128.
16. “Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon,” стр. 953; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:231.
17. В Conference Report, окт. 1949 г., стр. 89; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:231–232.
18. В Conference Report, окт. 1961 г., стр. 18.
19. “History and History Recorders,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, апр. 1925 г., стр. 55; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:202.
20. “Origin of the First Vision,” стр. 503.
21. В Conference Report, апр. 1925 г., стр. 73.



Нашето търсене на истината

„От всички нас като членове на Църквата се изисква да се запознаем с всичко, което Господ е разкрил, за да не бъдем заблудени. ... Как да вървим в истината, ако не я знаем?“

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

Когато Джозеф Фийлдинг Смит е на осем годишна възраст, неговият баща му подарява екземпляр на Книгата на Мормон и го моли да го прочете. „Приех този нефитски летопис с благодарност“, по-късно си спомня той, „и се заех със задачата, която ми беше възложена“. Любовта му към книгата го мотивира да върши по-бързо задачите си и понякога дори да си тръгне рано от баскетболен мач, за да може да намери тихи места за четене. За по-малко от две години, след като получава подаръка от баща си, той прочита книгата два пъти. За това си ранно изучаване той по-късно казва: „Има някои пасажки, които се бяха запечатали в съзнанието ми и никога не ги забравих”.¹ Той чете и други книги. „Четях книгите, които бяха подготвени за децата в Неделното училище за деца в онези ранни дни“, казва той, „и обикновено държах книга в ръката си, когато бях вкъщи. ... По-късно прочетох Историята на Църквата, както е записана в *Millennial Star*. Прочетох и Библията, Книгата на Мормон, Скъпоценен Бисер, Учение и Завети и друга литература, която попадеше в ръцете ми”.²

Президент Смит поддържа тази жажда за опознаване на Евангелието през целия си живот. Като научава истините за Евангелието, той ги споделя и, когато е необходимо, ги защитава. Три години след като е ръкоположен за апостол, той получава свещеническа благословия, която включва следния съвет: „Благословен си със способността да разбираш, анализираш и



Президент Джозеф Фийлдинг Смит от Кворума на дванадесетте апостоли и президент Джозеф Ф. Смит, 1914 г.

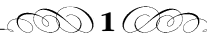
защитаваш принципите на истината повече от много твои събратя и ще дойде времето, когато всички доказателства, които си събрал, ще застанат като стена на защита срещу всички, които се стремят да унищожат доказателствата за божествеността на мисията на пророка Джозеф Смит; и в тази защита ти никога няма да бъдеш объркан, а светлината на Духа ще пръска лъчите си върху сърцето ти нежно както росата, която пада от небесата, и ще разкрие пред теб много истини относно това дело”.³ Той живее верен на тези пророчески думи. Като евангелски учен, учител и писател, той работи усърдно, за да обясни и защити спасителните учения. Президент Хибър Дж. Грант веднъж го нарича „най-информираният относно Писанията” сред всички висши ръководители.⁴

Към края на живота си президент Смит често размишлява върху благословиите, които е получил чрез изучаването на Евангелието.

„През целия си живот изучавах и размишлявах над принципите на Евангелието и се стремях да живея съгласно законите Господни. В резултат на това в сърцето ми се появи голяма любов към Него и делото Му и всички онези, които се стремят да подкрепят целите Му на земята”.⁵

„През целия си живот изучавах Писанията и търсех напътствието на Духа Господен, за да получа разбиране за тяхното истинско значение. Господ бе добър към мен и се възрадвам в знанието, което Той ми е дал, и на привилегията да преподавам Неговите спасителни принципи”.⁶

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



Трябва да търсим истината в много области, но най-важното знание е знанието за Евангелието.

Ние вярваме в образованието. Като членове винаги сме се стремили към познание във всяка област и като Църква сме харчили големи суми и сме направили значителна жертва, за да осигурим образователни възможности за членовете на Църквата. Особено в днешното време на научни изследвания и

развитие. Мислим, че нашите млади хора трябва да получат толкова образование и техническо обучение, колкото е разумно.

Но ние мислим, че този стремеж към светско знание трябва да бъде балансиран с подобен стремеж към духовно разбиране. По-важно е, хиляди пъти по-важно е, да имаме знание за Бог и Неговите закони, за да можем да вършим нещата, които ни дават спасение, отколкото да имаме всичкото светско познание, което може да се придобие.⁷

Всеки трябва да научава нещо ново всеки ден. Всички вие имате любознателни умове и търсите истина в много области. Искрено се надявам, че най-голямото ви търсене е в областта на духовните неща, защото там можем да получим спасение и да имаме напредък, който води до вечен живот в царството на Отца ни.

Най-важното знание в света е знанието за Евангелието. Това е познание за Бог и Неговите закони, за онези неща, които хората трябва да правят, за да изработят спасението си със страх и трепет пред Господа (вж. Филипяните 2:12; Мормон 9:27).⁸

Не всичката истина е с една и съща стойност или важност. Някои истини са по-важни от други. Най-великата истина, най-важните истини, намираме в основните учения на Евангелието на Исус Христос. Първо: Исус Христос е Синът Божий, Изкупителят на света, който дойде в този свят, за да умре, за да може хората да живеят. Трябва да знаем тази истина. Много по-важно е да знаем, че Исус Христос е нашият Изкупител, че ни е дал принципите на вечен живот, отколкото да знаем всичко, което може да бъде придобито в светското образование.⁹

Що се отнася до философията и мъдростта на света, те не означават нищо, освен ако не отговарят на даденото чрез откровение слово Божие. Всяко учение, независимо дали е в областта на религията, науката или философията или каквато и да е друга сфера, ако противоречи на даденото чрез откровение слово Господно, ще се провали. Може да изглежда правдоподобно. Може да ви бъде изложено така, че да е привлекателно, и така, че да не можете да отговорите на него. Може да изглежда да е установено чрез доказателство, което не можете да оборите,



„И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни” (Иоана 8:32).

но всичко, което вие трябва да направите, е да бъдете търпеливи. Времето ще се справи с всички тези неща. Ще откриете, че всяко учение, всеки принцип, независимо колко всеобщо е приет, ако не съответства на божественото слово Господне към Неговите служители, ще погине. Нито пък е необходимо да се опитваме да изкривяваме словото Господно в суетен опит да го направим да съответства на тези теории и учения. Словото Господно няма да отmine неизпълнено, а тези лъжливи учения и теории ще отпаднат. Истината и само истината ще остане, когато всичко друго загине.¹⁰

2

Господ ни е заповядал да изследваме Писанията.

Господ е заповядал на членовете на Църквата в днешно време да Го търсят чрез молитва, чрез вяра и чрез изучаване. Заповядано ни е да изучаваме заповедите, които ни е дал в Учение и Завети, в Книгата на Мормон и във всички Писания, с

обещанието, че „всяко едно качество на мъдростта, което придобием в този живот, ще възкръсне с нас при възкресението. И ако в този живот човек се сдобие чрез старание и подчинение с повече познание и мъдрост, отколкото друг, в идния свят той ще има преимущество в същата степен”. (У. и З. 130:18–19.) ... Спасителят казва на юдеите: „Вие изследвате писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене”. (Иоана 5:39.) Колко членове на Църквата *мислят* така, но не се подготвят чрез учение и чрез вяра?¹¹

Струва ми се, че никои член на тази Църква няма да може да се радва на мир и утеха и да има ясно съзнание, ако няма знание чрез изучаване и молитва над стандартните произведения на Църквата. Тези летописи са безценни. Светът ги подиграва, но чрез техните учения ни е позволено да се доближим повече до Бог, да придобием по-добро разбиране за нашия Небесен Отец и Неговия Син Исус Христос, да се запознаем повече с тях и да знаем повече относно прекрасния план на спасение, който са дали на нас и на света.¹²

Древните пророци, видели нашето време, са говорили не толкова на хората от тяхното време, колкото в полза на хората, живещи в дните, за които се говори в техните пророчества.¹³

Казвам ви, мои братя и сестри, не можете да спазвате заповедите Господни и да вървите в праведност, ако не ги познавате. Господ ни е заповядал да изследваме Писанията, защото нещата, които те съдържат, са истинни и ще бъдат изпълнени (вж. У. и З. 1:37). ... Изследвайте писанията, запознайте се с това, което Господ е разкрил за вашето спасение, за спасението на дома ви и на света.¹⁴

3

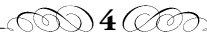
Имаме голяма отговорност да се вслушваме в истинното послание, което Господ ни разкрива чрез служителите Си.

Ако се вслушаме в словата Господни и търсим за себе си да получим знание от Книгата на Мормон, от Библията, от Учение и Завети, от Скъпоценен Бисер и от напътствията, които редовно ни се дават от ръководителите на Църквата, и се стремим

да вършим волята Господна, като не забравяме да се молим и не изоставяме заветите си с Него, ние няма да се отклоним.¹⁵

Деветата точка от Символа на вярата гласи: „Ние вярваме във всичко, което Бог е разкрил, във всичко, което понастоящем разкрива, и вярваме също, че Той все още ще разкрива много велики и важни неща, принадлежащи на Царството Божие”. Тъй като това е истина, необходимо е да разбираме всичко, което Той е разкрил, и това, което понастоящем ни разкрива; иначе не сме в досег с делото Му и не можем да знаем волята му за нас, защото не я разбираме.¹⁶

Светиите от последните дни трябва да имат доверие на ръководителите си и да следват ученията на висшите ръководители на Църквата, защото те им ги предават с глас на пророчество и вдъхновение. Господ заявява в първи раздел на Учение и Завети, че няма значение дали говори чрез Неговия собствен глас или чрез гласа на служителите Си (вж. У. и З. 1:38). Затова имаме също толкова голяма отговорност и задължение да се вслушаме в гласа на този, който стои начело, за да учи хората, и да се вслушаме в гласа на старейшините на Израил, когато заявяват пред хората посланието на истината, колкото ако Господ изпрати от присъствието Си някой ангел или лично дойде, за да ни заяви тези неща.¹⁷



Можем да опознаваме Евангелието чрез изучаване, вяра и послушание и чрез напътствието на Светия Дух.

Ще е добре да следваме дадения от Господ съвет, който гласи: „Който цени словото Ми, не ще бъде измамен”. (Джозеф Смит—Матей 1:37.) Оценяването на словото Му е много повече от това само да го четем. Ако го оценяваме, трябва не само да го четем и изучаваме, но и да следваме в смирение и послушание дадените заповеди и да получаваме вдъхновението, което Светият Дух дава.¹⁸

Понякога чуваме оплакването „нямам време”. Но ние всички имаме време да четем и изучаваме и това е наше сериозно задължение. Можем ли да намерим поне петнадесет минути всеки

ден, които да отделим на системно четене и размишление? Това изглежда като съвсем малко време, но то се превръща в един час и четиридесет и пет минути на седмица, седем и половина часа на месец от тридесет дни и деветдесет и един часа и петнадесет минути на година. ...

... Малцина от нас четат твърде много, повечето четат твърде малко. Господ казва: „И тъй като никой няма вяра, търсете усърдно и се поучавайте един друг със слова на мъдрост, да, търсете слова на мъдрост от най-добрите книги; търсете познание тъкмо чрез учение, също и чрез вяра”. (У. и З. 88:118; 109:7.)¹⁹

От нас се очаква да изучаваме и научим всичко възможно чрез изследване и анализ. Но нашите способности да учим само с разум и изучаване имат своите ограничения. Нещата Божии могат да бъдат опознати само чрез Духа Божий. Трябва да придобием познание чрез вяра.²⁰

Разбира се, хората могат да търсят, могат да изучат, могат да научат страшно много неща, могат да натрупат огромно количество информация, но никога няма да могат да стигнат до пълнотата на истината ... освен ако не са водени от Духа на истината, Светия Дух, и не спазват заповедите Божии.²¹

Истинската вяра, съпътствана от духа на смирение, води хората към познание на истината. Няма добро обяснение за това хората навсякъде да не могат да знаят истината, която ги прави свободни. Няма добро обяснение за това всички хора не могат да открият светлината на истината и да разберат дали Господ е говорил отново в тези последни дни. Павел заявява, че хората трябва да „да търсят Бога, та дано биха го поне напипали и намерили, ако и Той да не е далеч от всеки един от нас”. (Деяния 17:27.) Дори и сред духовния мрак и липса на вяра, които покриват земята, ръката на Господ не е скъсена. Той чува искрената молба на искрено търсещия истината; никой не трябва да живее без знание за божествената истина и за това къде да намери Църквата на Исус Христос. Всичко, от което човек се нуждае, е смирена вяра и каещ се дух с решимостта да върви в светлината и Господ ще му я разкрие.²²



„Нека изследваме Писанията, нека знаем какво Господ е разкрил, нека подредим живота си в хармония с истината Му“.

Всички можем да узнаем истината, не сме безпомощни. Господ е направил възможно хората да знаят чрез спазване на Неговите закони и чрез напътствието на Неговия Свят Дух, който е изпратен именно да ни учи, когато спазваме закона, така че да опознаем истината, която ни прави свободни (вж. Иоана 8:32).²³

5

Когато водим живота си в хармония с истината, Господ увеличава нашата светлина и нашето разбиране.

От всички нас, като членове на Църквата, се изисква да се запознаем с всичко, което Господ е разкрил, за да не бъдем заблудени. ... Как да вървим в истината, ако не я знаем?²⁴

Единствената ни цел, що се отнася до истините за спасение, трябва да е да открием какво ни е разкрил Господ и след това да вярваме и действаме съобразно това.²⁵

Ако следваме духа на светлината, духа на истината, духа, който е изложен в откровенията Господни, ако чрез дух на молитва и смирение търсим напътствието на Светия Дух, Господ ще увеличава нашата светлина и нашето разбиране, така че да имаме духа на проникновение, да разбираме истината, да знаем кое е грешно, когато го видим, и да не бъдем заблуждавани.

Кой се заблуждава в тази Църква? Не е човекът, верен в изпълнението на задълженията си, не е човекът, който познава словото Господне, не е човекът, който спазва заповедите, дадени в тези откровения, а човекът, който не е запознат с истината, човекът, който живее в духовен мрак, човекът, който не разбира и не познава принципите на Евангелието. Този човек ще се заблуди и когато тези лъжливи духове дойдат сред нас, той няма да може да се ориентира и да разграничи между светлината и мрака.

Но ако той върви в светлината на откровенията Господни, ако се вслуша в съветите, които се дават от онези, които седят в съветите на Църквата, имащи властта да дават такива наставления, той няма да се отклони.²⁶

Нека изследваме Писанията, нека знаем какво Господ е разкрил, нека подредим живота си в хармония с истината Му. Тогава няма да бъдем заблудени, а ще имаме силата да устоим на злото и изкушението. Умовете ни ще бъдат оживотворявани и ще можем да разбираме истината и да я отделяме от грешното.²⁷

Ако има някои учения или принципи, преподавани в Църквата, които не разбираме, нека паднем на колене. Нека застанем пред Господа в дух на молитва и смирение, като Го помолим умовете ни да бъдат просвещавани, за да можем да разбираме.²⁸

„Това, което е от Бога, е светлина; и този, който приема светлината и постоянства в Бога”—което е ключът към успеха— „приема повече светлина; и тази светлина става все по-ярка и по-ярка до свършения ден”. (У. и З. 50:24.)

От това разбираме, че човекът, който търси Бог и е воден от Духа на истината, наречен също Утешителя, и продължава в Бога, ще израства в знание, светлина, истина, докато накрая за него настъпи свършеният ден на светлина и истина.

Няма да получим всичко това в този живот. Невъзможно е за човек да постигне тази цел за малкото години смъртно съществуване. Но всичко вечно, което научаваме тук, вдъхновено от Духа на истината, ще продължи с нас отвъд гроба и тогава ние ще продължим, ако сме постоянали в Бога, да получаваме светлина и истина, докато накрая настъпи този съвършен ден.²⁹

Дадено е обещание на всички, които приемат светлината на истината и чрез търсенето и поведението си на послушание се опитват да опознаят с Евангелието, че те ще получават ред по ред и правило след правило, тук малко и там малко, докато пълнотата на истината не стане тяхна, дори скритите тайни на царството ще им бъдат разкрити, „защото всеки, който иска, получава; и на оновова, който хлопа, ще се отвори“. (Матей 7:8; 3 Нефи 14:8; вж. също Исаия 28:10; У. и З. 76:1–10; 98:11–12.) Всички те са наследници на спасение и ще получат венец на слава, безсмъртие и вечен живот като синове и дъщери Божии, с възвисяване в Неговото селестиално царство.³⁰

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Като четете за усилията на президент Смит да изучава Евангелието (вж. „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“), помислете за собствените си усилия. Какви благословии сте получили като сте изучавали Писанията и другите евангелски учения?
- Какво можем да научим от точка 1 за равновесието между духовното учене и светското учене? Как можем да помогнем на членове на семейството и нашите околни да поставят на първо място духовното знание, докато се стремят да постигат образователни цели?
- По какъв начин Писанията са ви помогнали да „опознаете по-добре“ Небесния Отец и Исус Христос? (вж. точка 2.) Помислете какво може да подобрите при вашето изучаване на Писанията.
- След като прочетете точка 3, помислете за благословиите, които сте получили като сте спазвали напътствията на

църковните ръководители. Как можем да споделим ученията на живите пророци с нашите семейства и околните?

- Какво означава да оценим словото Господно? (за някои идеи вж. точка 4). По какъв начин „поне петнадесет минути всеки ден да се посветим на системно четене и размишление” може да повлияе на живота ни?
- Помислете как съветът в точка 5 е приложим в живота ви. Когато лъжливата информация става все по-натрапчива и достъпна, как можем да „различаваме между светлината и тъмнината”? Какво можем да направим, за да помогнем на децата и младежите?

Свързани с темата стихове:

Псалми 119:105; Иоана 7:17; 2 Тимотея 3:15–17; 2 Нефи 4:15; 32:3; Еламан 3:29–30; У. и З. 19:23; 84:85; 88:77–80

Помощ в преподаването

„Дори когато преподавате на много хора едновременно, можете да обърнете внимание на всеки. Например, вие обръщате внимание на всеки, когато топло поздравите, в началото на часа. ... Вие също така обръщате внимание, когато направите участието им желано и спокойно” (*Преподаването — няма по-велико призвание*, (1999 г.), стр. 35).

Бележки

1. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 г.), стр. 57.
2. *The Life of Joseph Fielding Smith*, v.
3. В *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 195.
4. Хибър Дж. Грант в книгата на Ричърд О. Кауън, “Advice from a Prophet: Take Time Out,” *Brigham Young University Studies*, пролет 1976 г., стр. 416.
5. “I Know That My Redeemer Liveth,” *Ensign*, дек. 1971 г., стр. 27.
6. В Conference Report, окт. 1970 г., стр. 5.
7. Реч, изнесена в Института по религия в Логан, Юта на 10 ян. 1971 г., стр. 1–2, Библиотека за църковна история; непубликуван ръкопис.
8. “The Most Important Knowledge,” *Ensign*, май 1971, стр. 2.
9. В Conference Report, април 1955 г., стр. 51.
10. В Conference Report, окт. 1952 г., стр. 60.
11. *Answers to Gospel Questions*, събрано от Джозеф Фийлдинг Смит младши, 5 тома (1957–66), 1:xiv; курсив като в оригинала.
12. В Conference Report, окт. 1961 г., стр. 18.
13. В Conference Report, окт. 1927 г., стр. 142.
14. В Conference Report, окт. 1920 г., стр. 58–59.
15. В Conference Report, окт. 1918 г., стр. 56–57.

16. "Search the Scriptures," *Young Woman's Journal*, ноем. 1917 г., стр. 592.
17. В Conference Report, окт. 1916 г., стр. 73.
18. "The Resurrection," *Improvement Era*, дек. 1942 г., стр. 780; вж. също *Doctrines of Salvation*, редакция на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 1:305.
19. "How and What to Read," *Improvement Era*, авг. 1913 г., стр. 1004–1005; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:207.
20. "Pres. Smith Stresses Value of Education," *Church News*, 12 юни 1971 г., стр. 3.
21. "And the Truth Shall Make You Free," *Deseret News*, 30 март 1940 г., раздел за Църквата, стр. 4; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:299.
22. *The Restoration of All Things* (1945 г.), стр. 195.
23. "Evidences of Eternal Life," *Deseret News*, 3 юни 1933 г., раздел за Църквата, стр. 5; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:295–296.
24. В Conference Report, окт. 1934 г., стр. 65; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:302.
25. "Out of the Darkness," *Ensign*, юни 1971 г., стр. 2.
26. В Conference Report, апр. 1931 г., стр. 71; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:285–286.
27. "The New and Everlasting Covenant," *Deseret News*, 6 май 1939 г., раздел за Църквата, стр. 8; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:301.
28. В Conference Report, окт. 1959 г., стр. 20.
29. "And the Truth Shall Make You Free," стр. 4; пунктуацията и главните букви са стандартизирани.
30. "Search the Scriptures," стр. 591–592; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:303.



Когато Петър, Яков и Иоан предават Мелхиседековото свещеничество на Джозеф Смит и Оливър Каудъри, те също така им предават свещенически ключове.



Почитане на свещеническите ключове, възстановени чрез Джозеф Смит

*„Позволете ми сега да кажа—много ясно
и категорично—че ние имаме свящото
свещеничество и че ключовете от царството
Божие са тук. Те се намират само в Църквата на
Исус Христос на светиите от последните дни”.*

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

Президент Джозеф Фийлдинг Смит заявява: „Имам съвършено знание за божествената мисия на пророка Джозеф Смит. За мен няма съмнение, че Господ го е издигнал и му е давал откровения и заповеди, отворил е небесата за него и го е призовал да застане начело на тази величествена диспенсация”.¹ Президент Смит свързва това „съвършено знание” с почитателно благоговение към свещеническите ключове, възстановени чрез пророка Джозеф. Той винаги е почитал и подкрепял хората, които държат ключовете и е съветвал всички членове на Църквата да имат същото уважение. Той казва: „Всеки човек, който е правилно избран да председателства на която и да е позиция в Църквата, трябва да бъде почитан в това му призование”.²

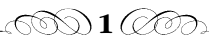
Веднъж по време на службата на Джозеф Фийлдинг Смит като апостол, Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли провеждат едно продължително обсъждане на труден въпрос. Старейшина Смит изразява категоричното си мнение по въпроса. Един ден президент Хибър Дж. Грант, който по това време е президент на Църквата, влиза в офиса на старейшина Смит. Президент Грант му обяснява, че след като с молитва е разгледал въпроса, той е почувствал, че трябва да препоръча

действие, което се различава от възгледа на старейшина Смит. Старейшина Смит незабавно изразява подкрепата си за решението на президент Грант. По-късно заявява: „Що се отнася до мен, когато президентът на Църквата каже, че Господ му е показал или го е вдъхновил да направи нещо, аз го подкрепям напълно за това действие”.³

Джозеф Фийлдинг Смит изразява такава подкрепа на всичките си свещенически ръководители, не само на президента на Църквата. Например, Нейтън Елдън Танер е призван да служи като член на Кворума на дванадесетте през октомври 1962 г. Една година по-късно той е призван за съветник в Първото президентство, като това го поставя в по-висша позиция над президент Смит, който тогава е президент на Кворума на дванадесетте. Президент Танер по-късно изразява благодарността си за подкрепата на президент Смит: „Когато ме призоваха в Първото президентство, въпреки че той бе най-старшият член на Дванадесетте и бе служил като апостол над петдесет години, той показва голямо уважение към мен на тази позиция и ми оказва пълната си подкрепа и увереност”.⁴

Президент Смит почита и свещеническите ръководители в района си. Когато служи като член на Кворума на дванадесетте апостоли, той казва: „Нямам правото ... да кръстя нито едно от децата ми без първо да отида при епископа на района, в който живея и да получа съгласието му, защото той държи ключовете за своя район, на който аз съм член. Никога не съм пристъпвал към кръщение на което и да е от децата ми ... преди да съм отишъл при епископа и да съм поискал неговото позволение да извърша този обред и да ги потвърдя като членове на Църквата”.⁵

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



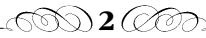
Свещеническите ключове са силата и властта да се управлява Господното дело на земята

Има разлика между това да се получи сан в свещеничеството и да се получат ключовете на свещеничеството. Това трябва да го разберем съвсем ясно. ...

... Всички мъже, ръкоположени в някой сан, имат свещеничеството, но има и специална или упътваща власт, която е дадена на мъжете, които са призвани да председателстват. Това овластяване се дава като ключове.⁶

Тези (свещенически) ключове са правото на президентство; те са силата и властта да управляваме и ръководим всички Господни дела на земята. Който ги държи, има силата да управлява и ръководи начина, по който всички други могат да служат в свещеничеството.⁷

Когато някои хора са упълномощени от някой, който държи тези ключове, техните действия са валидни. Онова, което вършат е запечатано и потвърдено в Църквата на земята и на небесата.⁸



**Господ е изпратил свети посланици от
присъствието Си, които да възстановят
ключовете на свещеничеството.**

Ние вярваме, че след една дълга нощ на мрак, неверие и отклоняване от истините на чистото и съвършено християнство, Господ, в Своята безкрайна мъдрост, отново е възстановил на земята пълнотата на вечното Евангелие.

Ние знаем, че Джозеф Смит е пророк, че Отец и Синът са му се явили през пролетта на 1820 г., за да въведат тази последна евангелска диспенсация; че е превел Книгата на Мормон чрез дарбата и властта от Господ, че е получил ключовете и властта от ангели, които са били изпратени с тази цел, и че Господ му е разкрил спасителните учения.⁹

Господ не признава никоя обряд или церемония, дори и да са извършени в Негово име, освен ако не са в съгласие с Неговата воля и са извършени от човек, който е Негов упълномощен служител. Поради тази причина Той изпрати от присъствието Си свети посланици до Джозеф Смит и други, за да възстанови това, което е било отнето от земята, именно пълнотата на Евангелието и пълнотата и ключовете на свещеничеството.¹⁰

Ключовете на свещеничеството трябваше да се възстановят. Не бе достатъчно Иоан Кръстител да дойде с ключовете на Аароновото свещеничество, а Петър, Яков и Иоан с ключовете на Мелхиседековото свещеничество, благодарение на които Църквата бе организирана; трябваше да се разтворят небесата и да се възстановят ключовете, държани от пророците, които са оглавявали диспенсациите от дните на Адам до дните на Петър, Яков и Иоан. Тези пророци дойдоха един след друг и всеки връчи властта, която притежаваше.¹¹

Всички ключове на всички диспенсации трябваше да бъдат донесени, за да може да се изпълнят словата на пророците и целите на Господ при осъществяването на пълното възстановяване на всички неща. Затова бащата на човешкото семейство, първият човек на земята, Адам, трябваше да дойде и той дойде с неговата сила. Моисей дойде, също и другите. Всички, които имаха ключове, дойдоха и връчиха тяхната власт. ... Нямаме датите на даването на някои от тези ключове, но пророкът Джозеф Смит в писмо до светиите в Наву заявява във връзка със спасението на мъртвите, както е записано в раздел 128 на Учение и Завети (стихове 17–21), че всички тези пророци са дошли с техните ключове в диспенсацията, в която живеем.¹²

След организирането на Църквата, Господ заповядва на Своите свети да построят дом в Негово име. Светиите не осъзнават напълно колко важен е този дом и не започват веднага работа по строежа му, за което Господ ги укорява (вж. У. и З. 95:1–4). След като са укорени, те се захващат с всичката си сила и в бедността си изграждат храма Къртлънд. За какво е построен той? За да бъде свят храм, където Исус Христос може да дойде, където Той може да изпрати служителите Си, пророците, с техните ключове и власт. ... Знаем, че трима от великите древни пророци, които държали важни ключове, са дошли на 3 април 1836 г.

Първо дошъл Моисей (вж. У. и З. 110:11). Той дал на Джозеф Смит и Оливър Каудъри ключовете за събирането на Израил. ... Той събрал Израил и макар да нямал привилегията да ги заведе до земята, която ще притежават, ключовете за събирането били в ръцете му. Той отишъл при Петър, Яков и Иоан на планината на преображението и там им връчил същите ключове



В храма Къртлънд Илия се явява на Джозеф Смит и Оливър Каудъри и им връчва ключовете на запечатването.

за събирането на Израил в тяхното време. Той бил изпратен на пророка Джозеф Смит и Оливър Каудъри, за да им връчи ключовете за събирането на Израил в диспенсацията на пълнотата на времената. ...

Илияс дошъл след като Моисей връчил ключовете и дал Евангелието на диспенсацията, в която живял Авраам (вж. У. и З. 110:12). Всичко, отнасящо се до тази диспенсация, благословиите, дадени на Авраам, обещанията, дадени за потомството

му, трябвало да бъдат възстановени и така дошъл Илияс, който държал ключовете на тази диспенсация.

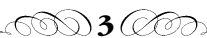
След това Илия, последният от пророците, държал ключовете за запечатващата сила в древен Израил, дошъл и връчил тази сила, силата за запечатването (вж. У. и З. 110:13–16). Някои членове на Църквата погрешно считат, че Илия дошъл с ключовете за кръщението за мъртвите или за спасението на мъртвите. Ключовете на Илия са по-обхватни от това. Това са ключовете за запечатване, а тези ключове за запечатване се отнасят за живите и обхващат и мъртвите, които желаят да се покаят.¹³

Пророк Илия ... връчи на тях (Джозеф Смит и Оливър Каудъри) запечатващата сила, силата да се използва свещеничеството, за да се завърже на земята и да се запечата в небесата.¹⁴

Запечатващата сила поставя печат на одобрение върху всички обреди, които се извършват в Църквата и особено онези, които се извършват в храмовете Господни.¹⁵

Братя и сестри, това е славна диспенсация. Всички други диспенсации се вливат в нея. Всички власти, всички сили, са съсредоточени в диспенсацията, в която живеем. Имаме привилегията да черпим от тези благословии чрез своята вяроност.¹⁶

Позволете ми сега да кажа—много ясно и категорично—че ние имаме свящото свещеничество и че ключовете от царството Божие са тук. Те се намират само в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.¹⁷



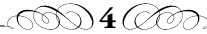
Президентът на Църквата държи ключовете, необходими за ръководенето на цялата Църква.

Малко преди мъченичеството си, пророкът (Джозеф Смит) връчва на дванадесетте апостоли—които представляват втория кворум на Църквата—всички ключове и всички обреди и свещеничество, необходими им, за да извършват това велико и славно дело на всеобщо спасение.¹⁸

Това свещеничество и тези ключове ... са били давани на всеки мъж, отделян като член на Съвета на Дванадесетте. Но тъй като те са правото на президентството, те могат да бъдат

упражнявани в пълнота само от най-старшият Божий апостол на земята, който е президентът на Църквата.¹⁹

Президентът на Църквата държи ключовете, необходими за ръководенето на цялата Църква. ... В него е съсредоточена силата на свещеничеството. Той държи всички ключове от всеки вид, отнасящи се до диспенсацията на пълнотата на времената. Всички разкрити ключове от предишни диспенсации са му дадени.²⁰



Трябва да почитаме хората, които президентът на Църквата е овластил с ключове.

(Президентът на Църквата) има правото да възлага власт и да отнема власт според както намери за уместно, според полученото за тази цел вдъхновение.²¹

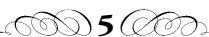
Помнете, че има само един човек на лицето на земята, който притежава запечатващата сила на свещеничеството; той може да възлага тази сила на други, за да могат те да действат и да запечатват на земята, и това, с неговото позволение, да е валидно и обвързващо; а ако отнеме тази сила, никой друг не може да я използва.²²

Никой не може да служи в храма и да дава благословиите му без власт за това, дадена от президента на Църквата. Никой не може да действа на която и да е позиция в Църквата без да има силата за това действие, тъй като тя се получава чрез властта и ключовете, държани от президента на Църквата. ... Ако посредством властта на ключовете си той каже, че някои привилегии трябва да бъдат отнети от хората, тогава никой човек няма властта да действа при даването на тези определени привилегии. Ако някой се опита да направи това, това действие ще е невалидно, а този, който се опита да го извърши, ще трябва да отговаря пред съда Господен, ако не пред Църквата, и ще бъде намерен за виновен. ...

... Когато апостолите или други братя посещават коловете на Сион и са определени да коригират нещо, на което трябва да се обърне внимание, те го правят с властта, която им е дадена от

президента на Църквата. Същият принцип е валиден в по-малък мащаб в коловите и в районите.²³

Всеки човек, който е правилно избран да председателства на която и да е позиция в Църквата, трябва да бъде почитан в това му призование. Когато някой е ръкоположен в сан епископ, на него са връчени ключовете за президентство над района, в който живее, и той трябва да бъде почитан в призованието му от всички членове на района, независимо какви призования имат те. Същото важи и за президента на кол, президента на кворум или на каквото и да е. За да илюстрирам какво означава това, ние сме учени, че никой баща няма правото, дори и да притежава Мелхиседековото свещеничество, да кръсти което и да е от децата си без първо да получи разрешение от епископа си. Когато е получено разрешението, бащата е упълномощен да извърши този обряд за детето си. Ако някой баща реши на своя глава да извърши кръщение или да ръкоположи сина си, без първо да е получил разрешение от председателстващия служител в района или кола, който притежава ключовете на властта, той извършва прегрешение. Това важи както за апостолиите, така и за старейшините в даден район. Дори президентът на Църквата никога не би си помислил да извърши подобно действие без първо да се обърне към епископа на района си или президента на неговия кол и властта, която е дадена на епископа или президента на кол.²⁴



**Единният глас на хората, които държат
ключовете на царството, винаги ще ни
напътства да ходим там, където Бог иска.**

Мисля, че тук има нещо, което следва да изясним напълно в нашите умове. Нито президентът на Църквата, нито Първото Президентство, нито общият глас на Първото Президентство и Дванадесетте някога ще поведат светиите по грешен път, нито ще отправят към света съвет, противоречащ на промисъла и волята Господни.

Отделен човек може да се отклони от пътя, да има възгледи или да дава съвет, несъответстващ на Господните намерения. Но гласът на Първото Президентство и обединеният глас на останалите, които държат ключовете на царството, винаги ще води светиите и света по пътеките, по които Господ желае да вървят те. ...

Свидетелствам, че ако уважаваме и следваме съветите и напътствията на Първото Президентство, никоя сила на света не може да застане на пътя ни или да промени посоката ни като църква, а като отделни хора ще получим мир в този живот и ще наследим вечна слава в идния (вж. У. и З. 59:23).²⁵

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- По какви начини можем да следваме примера на президент Смит като подкрепяме хората, които държат свещенически ключове? (Вж. „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“)
- Как точка 1 ви помага да разберете разликата между това да се притежава свещенически сан и да се държат свещенически ключове? Защо мислите, че това е важно разграничение?
- По какъв начин сте били благословени поради това, че свещеническите ключове са възстановени на земята? (вж. точка 2.)
- Как според вас Църквата е укрепена от организацията, описана в точки 3 и 4? Как се укрепват отделните членове на Църквата?
- Какви са чувствата ви относно думите на президент Смит за единството в Първото президентство и Кворума на дванадесетте апостоли? Кога сте получавали напътствия чрез техния „обединен глас“? (вж. точка 5.)

Свързани с темата стихове:

Матей 16:13–19; Деяния 3:21; У. и З. 21:4–6; 27:5–13; 65:2; 128:8–21; 132:7

Помощ в преподаването

„Възможно е да настъпи момент, когато не знаете отговора на даден въпрос. Ако това се случи, просто кажете, че не знаете. Можете и да кажете, че ще се опитате да намерите отговора. Или да приканите учениците да намерят отговор, като им предоставите време от друг урок, за да съобщят какво са научили” (Преподаването — няма по-велико призвание, стр. 64).

Бележки

1. В Conference Report, апр. 1951 г., стр. 58.
2. *Answers to Gospel Questions*, събрани от Джозеф Фийлдинг Смит младши, 5 тома (1957–1966 г.), 2:40.
3. Франсис М. Гибънс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992 г.), стр. 342.
4. Н. Елдън Танер, “A Man without Guile,” *Ensign*, авг. 1972 г., стр. 33.
5. “Principles of the Gospel: The New and Everlasting Covenant,” *Deseret News*, 6 май 1939 г., раздел за Църквата, стр. 5; вж. също *Doctrines of Salvation*, редакция на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 3:136–37.
6. В Conference Report, апр. 1967 г., стр. 98.
7. “Eternal Keys and the Right to Preside,” *Ensign*, юли 1972 г., стр. 87.
8. В Conference Report, апр. 1967 г., стр. 99.
9. “Out of the Darkness,” *Ensign*, юни 1971 г., стр. 4.
10. “The Coming of Elijah,” *Ensign*, ян. 1972 г., стр. 5.
11. “The Keys of the Priesthood Restored,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, юли 1936 г., стр. 98–99.
12. “The Keys of the Priesthood Restored,” стр. 101.
13. “The Keys of the Priesthood Restored,” стр. 99–100.
14. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 58.
15. В Conference Report, апр. 1948 г., стр. 135; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:129.
16. “The Keys of the Priesthood Restored,” стр. 101.
17. “Eternal Keys and the Right to Preside,” стр. 87–88.
18. *Doctrines of Salvation*, 3:154.
19. “Eternal Keys and the Right to Preside,” стр. 87.
20. “Priesthood—Restoration of Keys,” *Deseret News*, 16 септ. 1933 г.; раздел за Църквата, стр. 4; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:135.
21. “The Keys of the Priesthood Restored,” стр. 101; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:135.
22. *Elijah the Prophet and His Mission in Salvation Universal* (1957 г.), стр. 50; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:136.
23. В Conference Report, апр. 1967 г., стр. 98–99.
24. *Answers to Gospel Questions*, 2:40–41.
25. “Eternal Keys and the Right to Preside,” стр. 88.



Клетвата и заветът на свещеничеството

„Господните благословии биват предлагани на членовете на Църквата и на света чрез служението на братята, носители на свящото свещеничество, които Го представляват”.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

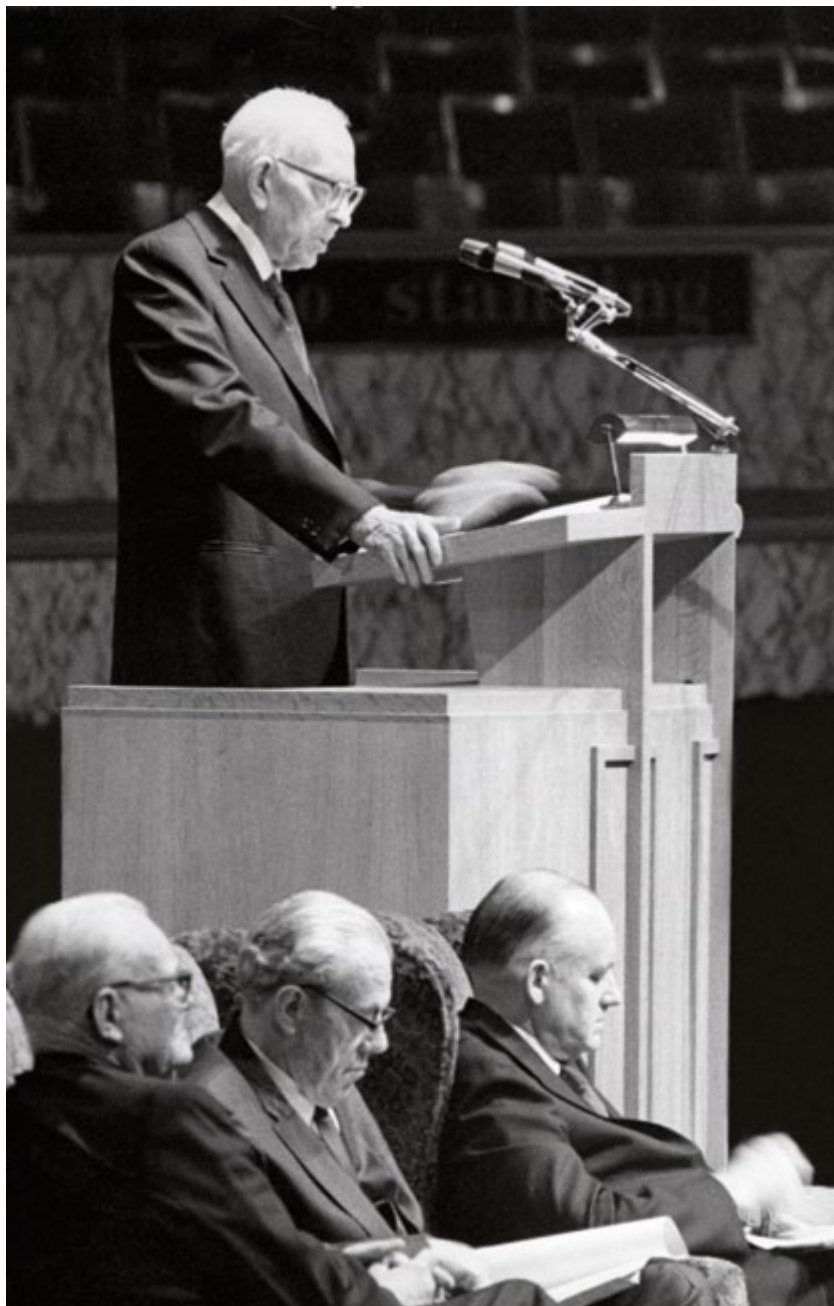
На 9 април 1951 г., след 41-годишна служба като апостол, Джозеф Фийлдинг Смит е подкрепен като президент на Кворума на дванадесетте. Скоро след вота на подкрепа президент Смит се обръща към конгрегацията. Той накратко споделя чувствата си за това призвание:

„Осъзнавам, че позицията, която съм призван да заема, е много отговорна. Това ме смирява. ...

Благодаря на Господ за Евангелието на Исус Христос, за моето членство в Църквата, за дадената ми възможност да служа. Имам само едно желание, колкото и да съм слаб, и то е да увеличавам колкото мога призованието си”.¹

Президент Смит често увещава носителите на свещеничеството да увеличават призованията си. Въпреки че публично споделя желанието си да увеличава призованията си в свещеничеството,² той рядко говори какви усилия полага за това. Обаче веднъж той споменава за свещеническата служба, която е отдал с приятеля си Джордж Ф. Ричардс, който го предшества като президент на Кворума на дванадесетте:

„Четиридесет години съм бил на съвети, посещавал конференции и служил по най-различни начини с президент Джордж Ф. Ричардс. ...



Президент Джозеф Фийлдинг Смит на конференцията на Британската област, август 1971 г. Седнали от ляво на дясно: Старейшини Марион Дж. Ромни, Ричърд Л. Евънс и Хауърд У. Хънтър.

Пътували сме заедно от единия край на коловете на Сион до другия. В ранните дни ние, братята висши ръководители, ходехме двама по двама на посещенията в коловете на Сион. Там, където не можехме да стигнем с влак, а тези места бяха многобройни, обикновено пътувахме с т. нар. whitetops, които са като олекотени открити файтони. Далечните пътувания обикновено означаваха пътувания до два кола, често до три или четири.

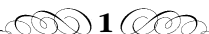
На такива пътувания се провеждаха събрания всеки ден между коловите конференции в различните населени места, или райони на коловете. Тези пътувания обикновено бяха по неравни пътища, понякога просто пътеки, през гъст прахоляк през лятото и лют студ през зимата, често през тежка кал или дълбоки снегове”.³

Старейшина Франсис М. Гибънс, който служи като секретар на Първото Президентство, споделя впечатление за начина, по който президент Смит увеличава призованията си в свещеничеството: „Макар и да бе съвсем наясно с дадената му власт, той винаги бе мил и любезен при използването ѝ. Той никога не се държеше с арогантност, позъорство или самоизтъкване. Той никога не се правеше на важен, никога не се перчеше с привилегиите на позицията си”.⁴

Като президент на Църквата, Джозеф Фийлдинг Смит говори на пет свещенически сесии на общи конференции, в които насърчава братята да увеличават призованията си в свещеничеството. Ученията в тази глава са взети от четири от тези речи, като се обръща специално внимание на речта, която президент Смит изнася на 3 октомври 1970 г. Тъй като речите са произнесени на свещенически сесии, написаното в тази глава е адресирано към мъжете. Обаче в написаното е включено разбирането, че силата на свещеничеството е огромна благословия за всички членове на Църквата. В една от тези речи президент Смит казва: „Мисля, че всички знаем, че благословиите на свещеничеството не се ограничават само до мъжете. Тези благословии се изливат върху нашите съпруги и дъщери и върху всички верни жени в Църквата. Тези добри сестри могат да се подготвят, като спазват заповедите и като служат в Църквата, за благословиите на дома Господен. Господ предлага на дъщерите Си всеки духовен дар

и благословия, които може да бъде получен от синовете Му, защото нито мъжът без жената, нито жената без мъжа е в Господа” (вж. 1 Коринтяните 11:11).⁵

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



Мъжете трябва да имат ясно разбиране за завета, който сключват, когато получат санове в свещеничеството.

Бих желал да обърна вниманието ви на клетвата и завета на Мелхиседековото свещеничество. Мисля, че ако ние имаме ясно разбиране за завета, който сключваме, когато получаваме санове в свещеничеството, и на обещанието, което Господ ни дава ако увеличаваме призованията си, тогава ще имаме по-голяма мотивация да вършим всички неща, които трябва да вършим, за да получим вечен живот.

Бих искал да добавя и че всичко, което е свързано с това по-висше свещеничество, е предназначено да ни подготви да получим вечен живот в царството Божие.

В откровението за свещеничеството, дадено на Джозеф Смит през септември 1832 г., Господ казва, че Мелхиседековото свещеничество е вечно, че отслужва Евангелието, че го има във истинната Църква през всички поколения и държи ключовете на познанието за Бога. Той казва, че то дава възможност на Господния народ да бъде осветен, да види лицето на Бог и да влезе в покоя на Господ, „който покой е пълнотата на славата Му”. (Вж. У. и З. 84:17–24).

След това, говорейки и за Аароновото и за Мелхиседековото свещеничество, Господ казва: „защото всички, които са верни, тъй че да придобият тези две свещеничества, за които Аз говорих, и да увеличават призованията, са осветени от Духа за обновяване на своите тела.

Те стават синовете Моисееви и Ааронови, и потомството Авраамово, и Църквата и царството, и Божиите избрани.

И също, всички онези, които получават това свещеничество, приемат Мен, казва Господ,

защото всеки, който приема служителите Ми, приема Мен, а всеки, който приема Мен, приема Моя Отец.

И този, който приема Отца Ми, получава царството на Отца Ми, ето защо всичко, което Моят Отец има, ще му бъде дадено.

И това е според клетвата и завета, които принадлежат на свещеничеството.

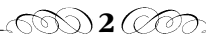
Ето защо, всички онези, които получават свещеничеството, приемат тази клетва и завет на Моя Отец, които Той не може да наруши, нито могат да бъдат разтрогнати.

Наказанието при нарушаването на завета и при пълно отвърщане от него се дава заедно с тази заповед: ... да внимавате относно вас самите и усърдно да се вслушвате в словото на вечния живот.

Защото вие трябва да живеете чрез всяко слово, което излиза от Божиите уста". (У. и З. 84:33–44.)⁶

Онези от вас, които са носители на Аароновото свещеничество, все още не сте получили тази клетва и този завет, който принадлежи на по-висшето свещеничество, но вие имате велика сила и власт, дадени ви от Господ. Аароновото свещеничество е подготвително свещеничество, което ни обучава и подготвя да бъдем достойни за великите благословии, които идват по-късно.

Ако служите вярно като дякон, като учител и като свещеник, придобивате опит и получавате уменията и качествата, които ви дават възможност да получите Мелхиседековото свещеничество и да увеличавате призованието си в него.⁷



**Носителите на свещеничеството обещават
да увеличават призованията си в
свещеничеството и да живеят чрез всяко
слово, което излиза от Божиите уста.**

Както всички знаете, заветът е договор и споразумение между поне две страни. В случая на евангелските завети, страните са Господ в небесата и хората на земята. Хората обещават да спазват заповедите, а Господ обещава да ги награди за това. Самото Евангелие е новият и вечен завет и обхваща всички

споразумения, обещания и награди, които Господ предлага на народа Си.

Когато получаваме Мелхиседековото свещеничество, правим това чрез завет. Ние тържествено обещаваме да получим свещениството, да увеличаваме призованията си в него и да живеем чрез всяко слово, което излиза от Божиите уста. Господ от Негова страна ни обещава, че ако спазваме завета, ще получим всичко, което има Отца, а именно вечен живот. Може ли някой от нас да си представи по-велико и по-славно споразумение от това?

Понякога говорим неопределено за увеличаването на нашето свещеничество, но това, за което откровенията говорят, е увеличаване на призованията ни в свещениството като старейшини, седемдесетници, висши свещеници, патриарси и апостоли.

Свещениството, на което мъжете са носители, е силата и властта на Бог, дадена на хората на земята, за да действат във всички неща за спасението на човечеството. Сановите в свещениството или призованията са свещенически назначения да се извършват конкретно зададени служби в свещениството. И начинът за увеличаване на тези призования е да се извършва работата, определена за извършване от мъжете, носители на съответния сан.

Няма значение на кой сан сме носители, стига да сме истинни и верни на задълженията си. Никой сан не е по-голям от другия, въпреки че за ръководните дела един носител на свещениството може да бъде призован да председателства над и да ръководи работата на друг.

Баща ми, президент Джозеф Ф. Смит казва: „Няма сан над този на това свещеничество, който е или може да бъде по-голям от самото свещеничество. Санът получава своята власт и сила от свещениството. Никой сан не дава власт на свещениството. Никой сан не добавя към силата на свещениството. По-скоро всички санове в Църквата получават своята сила, добродетел и власт *от* свещениството”.

Призовани сме да увеличаваме призованията си в свещениството и да вършим работата, която е свързана със сана,



„Свещеничеството ... е силата и властта на Бог, дадена на хората на земята, за да действат във всички неща за спасението на човечеството”.

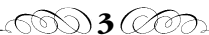
който получаваме. Така и казва Господ в откровение за свещеничеството: „Затова нека всеки човек да застане в собствената си служба и се труди според собственото си призвание; ... тъй че организмът да се запази съвършен”. (У. и З. 84:109–110.)

Това е една от великите цели, към която се стремим в програмата на свещеничеството в Църквата, старейшините да вършат работата на старейшините, седемдесетниците да вършат работата на седемдесетниците, висшите свещеници да вършат работата на висшите свещеници и т.н., за да може всички носители на свещеничеството да увеличават призованията си и

да пожънат богатите благословии, обещани за този начин на действие.⁸

Ние сме посланици на Господ Исус Христос. Нашата задача е да Го представяваме. Наредено ни е да проповядваме Неговото Евангелие, да извършваме спасителните обреди, да благославяме човечеството, да изцеляваме болните и, ако е необходимо, да вършим чудеса, да вършим всичко, което Той би вършил, ако лично присъстваше—и всичко това, защото сме носители на свящото свещеничество.

Като Господни служители, ние сме обвързани с Неговия закон да вършим това, което Той желае, независимо от личните ни чувства или светски изкушения. Нямаме сами за себе си послание за спасение, нито едно учение, което да трябва да бъде прието, нито сила да кръщаваме или да бракосъчетаваме за вечността. Всички тези неща идват от Господа и всичко, което вършим във връзка с тях, е резултат от делегирана власт.⁹



Обещанието за възвисяване е предложено на всеки носител на Мелхиседековото свещеничество, който е истинен на клетвата и завета на свещеничеството.

Сега бих искал да кажа няколко думи за клетвата, която съпътства приемането на Мелхиседековото свещеничество.

Заклеването с клетва е най-тържествената и обвързваща форма на речта, позната на човешкия език; и това е вида език, който Отец избра да се използва във великото пророчество за Христа и за свещеничеството. За него той казва: „Господ се закле, (и не ще се разкае), като каза: Ти си свещеник до века според чина Мелхиседеков”. (Псалми 110:4.)

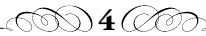
В обяснението на това пророчество за Спасителя, Павел казва, че Исус има „свещеничество, което не преминава на другия” и че чрез него идва „силата на един безконечен живот”. (Вж. Евреите 7:24, 16.) Джозеф Смит казва, че „всички мъже, които са поставени в това свещеничество, са направени по подобие на Сина Божий, оставайки свещеници завинаги”, ако отанат верни и истинни (вж. Превода на Джозеф Смит, Евреите 7:3).

И така Христос е великият първообраз, що се отнася до свещеничеството, както е и във връзка с кръщението и всички други неща. И така, дори както Отец Се заклева с клетва, че Синът Му ще наследи всички неща чрез свещеничеството, така Се и заклева с клетва, че всички ние, които увеличаваме призованията си в същото това свещеничество, ще получим всичко, което Отец има.

Това е обещанието за възвисяване, което се предлага на всеки мъж, носител на Мелхиседековото свещеничество, но това е обещание с условие, обещание, което зависи от увеличаването на призованията ни в свещеничеството и нашето живеене чрез всяко слово, което излиза от Божиите уста.

Съвсем ясно е, че няма по-величествени обещания, които би могло да се направят от тези, които ни се дават, когато приемем привилегиата и отговорността да бъдем носители на свящото свещеничество и служители на Христос.

Аароновото свещеничество е подготвително свещеничество, което ни помага да се подготвим да сключим завета и да получим клетвата, които са свързани с това по-висше свещеничество.¹⁰



Господните благословии се предлагат на всички хора чрез служението на носителите на Неговото свято свещеничество.

Няма нищо на този свят, което да е по-важно за всеки един от нас, от това да поставим на първо място в живота си нещата от Божието царство, като спазването на заповедите, като увеличаването на призованията ни в свещеничеството, като посещението на дома Господен, и това да ни се предложи пълнотата на благословиите в царството на нашия Отец.¹¹

Господните благословии биват предлагани на членовете на Църквата и на света чрез служението на братята, носители на Неговото свещеничество, които Го представят, които в действителност са Негови служители и представители и желаят да Му служат и да спазват заповедите Му.¹²

Моля се всички ние, които сме призвани да представяме Господа и да бъдем носители на тази власт, да помним кои сме и да действаме съобразно с това.

... През целия си живот се стремих да увеличавам призованието си в свещеничеството и се надявам да издържа до края в този живот и да се наслаждавам на присъствието на верните светии в идния живот.”¹³

Желая да благословя мъжете, млади и стари, които увеличават призованията си в свещеничеството, и да помоля Господ да излее върху тях добрите неща на Неговия Дух в този живот и да ги уверя, че ги очакват богатствата на вечността в идния живот. ...

Колко величествено нещо е да знаем, че Господ е предложил на всеки един от нас пълнотата на свещеничеството и ни е обещал, че ако получим това свещеничество и увеличаваме призованията си, ще получим вечно наследство с Него в царството Му!¹⁴

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Смит учи, че чрез свещеничеството „Господ предлага на дъщерите си всеки духовен дар и благословия, които може да се получат от синовете Му” („Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит”). Какви са мислите или чувствата ви, като размишлявате над това заявление?
- Президент Смит казва, че носителите на свещеничеството имат по-голяма мотивация да се стремят към вечен живот, когато разберат заветите си и Господните обещания (вж. точка 1). По какъв начин това е вярно за всички членове на Църквата?
- По какъв начин обяснението на президент Смит за увеличаването на призование (вж. точка 2) се различава от другите употреби на думата *увеличавам*? Как сте били благославяни чрез службата на членове на Църквата, които са увеличавали призованията си?

- Президент Смит учи: „Христос е великият първообраз, що се отнася до свещеничеството” (точка 3). Какво можем да направим, за да следваме примера на Исус Христос в службата ни на околните?
- В точка 4 прегледайте думите на президент Смит относно благословиите, които се предлагат в храма. Как родителите могат да подготвят децата си да се подготвят за благословиите на свещеничеството, които се предлагат в храма?

Свързани с темата стихове:

Евреите 5:4; Алма 13:1–2, 6; У. и З. 20:38–60; 84:19–22; 107:99–100; Символът на Вярата 1:5

Помощ в преподаването

„Опитният учител не си мисли: „Какво ще правя днес в урока?” а се пита: „Какво ще правят учениците ми в урока днес?”, не „Какво ще преподавам днес?”, а по-скоро „Как ще помогна на моите ученици да открият това, което трябва да знаят?” (Вирджиния Х. Пиърс, “The Ordinary Classroom—A Powerful Place for Steady and Continued Growth,” *Ensign*, ноем. 1992 г., стр. 12; вж. също *Преподаването — няма по-велико призвание* (1999), стр. 61).

Бележки

1. В Conference Report, апр. 1951 г., стр. 152.
2. Вж. Conference Report, апр. 1951 г., стр. 152; Conference Report, окт. 1970 г., стр. 92.
3. “President George F. Richards: A Tribute,” *Relief Society Magazine*, окт. 1950 г., стр. 661.
4. Франсис М. Гибънс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992 г.), стр. 352.
5. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 59.
6. В Conference Report, окт. 1970 г., стр. 90–91.
7. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 59.
8. В Conference Report, окт. 1970 г., стр. 91–92; вж. също Джозеф Ф. Смит в Conference Report, окт. 1903 г., стр. 87.
9. “Our Responsibilities as Priesthood Holders,” *Ensign*, юни 1971 г., стр. 49.
10. В Conference Report, окт. 1970 г., стр. 92.
11. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 59.
12. “Blessings of the Priesthood,” *Ensign*, дек. 1971 г., стр. 98.
13. В Conference Report, окт. 1970 г., стр. 92.
14. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 58.



*Тази картина изобразява кръщението на един мъж
в река Днепър, близо до Киев, Украйна.*



Кръщение

„Кръщението е буквално ... преминаване или възкресение от един живот в друг— от живот на грях в духовен живот”.

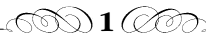
ИзИз живота на Джозеф Фийлдинг Смит

През април 1951 г. на общата конференция президент Джозеф Фийлдинг Смит говори за преживяването си преди 67 години, когато той е кръстен на 8-годишна възраст. В деня на кръщението си, казва той, се чувства „застанал чист пред Господа”. Но той научава, че трябва да полага усилия през целия си живот, за да опази себе си в това състояние. Той си спомня: „Имах сестра, която бе много мила, каквито са всички мои сестри, която ми казваше, че е необходимо да опазя себе си неопетнен от света. Нейните учения в деня на кръщението ми останаха в моята памет през целия ми живот”.¹

Верен на ученията на сестра си, президент Смит насърчава членовете на Църквата да спазват кръщелния си завет—да останат „в духовния живот”, който са получили, когато са се кръстили.² Той заявява:

„Няма по-важен съвет, който да може да се даде на който и да е член на Църквата от този да спазва заповедите след кръщението си. Господ ни предлага спасение при условие, че се покаяваме и сме верни на законите Му”.³

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



Кръщението чрез пълно потапяне е по подобие на раждането, смъртта и възкресението.

Кръщението, третият принцип и първият обред на Евангелието, е изключително важно за спасението и възвисяването в

царството Божие. Кръщението е, първо, средството, чрез което покаяният се човек получава опрощение на греховете. Второ, то е портата към царството Божие. Господ, когато говори с Никодим, ни казва това в Йоана 3:1–11. ...

... Кръщението се извършва чрез пълно потапяне във вода. ... Кръщението не може да се извърши по никакъв друг начин, освен чрез потапянето на цялото тяло във вода, поради следните причини:

(1) То е по подобие на смъртта, погребението и възкресението на Исус Христос и на всички други, които са били възкресени.

(2) Кръщението е също раждане и наподобява раждането на дете на този свят.

(3) Кръщението е буквално едно преминаване или възкресение от един живот в друг—от живот на грях в духовен живот, а също е символ на възкресението.

Искам да говоря за втората причина: Кръщението е също раждане и наподобява раждането на дете на този свят. ... В Моисей 6:58–60 четем:

„Ето защо Аз ти давам заповед свободно да обучаваш децата си на тези неща, казвайки, че:

Падението идва по причина на прегрешение, което падение носи смърт; и тъй както бяхте родени на света чрез вода и кръв, и духа, който Аз съм създал, и тъй от пръстта станахте жива душа, тъкмо тъй трябва да бъдете родени отново в небесното царство от вода и от Духа, и да бъдете очистени чрез кръв, тъкмо кръвта на Моя Единороден, за да можете да бъдете осветени от всеки грях и да се радвате на словата на вечния живот на този свят, и на вечен живот в идния свят, тъкмо на безсмъртна слава;

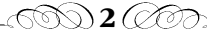
защото чрез водата спазвате заповедта, чрез Духа сте оправдани и чрез кръвта сте осветени”. ...

... Всяко дете, което дойде на този свят, е носено в утробата във вода, родено във вода и от кръв и от духа. Когато се родим в царството Божие, трябва да се родим по същия начин: чрез кръщение родени във вода; чрез проливането на кръвта на

Христос пречистени и осветени; и оправдани чрез Духа Божий, защото кръщението не е пълно без кръщението от Светия Дух. Виждате аналогията между раждането на света и раждането в царството Божие. ...

И по третата причина: Кръщението е буквално едно преминаване или възкресение от един живот в друг от живот на грях в духовен живот, а също и символ на възкресението. ...

... Всички мъже и жени ... се нуждаят от покаяние. ... Те са в духовна смърт. Как биха могли да се върнат обратно? Като бъдат погребани във водата. Те са мъртви и са погребани във водата и излизат във възкресението на духа отново в духовния живот. Ето това е кръщението.⁴



Малките деца, които не са навършили възрастта на отговорност, нямат нужда от кръщение, защото са изкупени чрез Единението на Исус Христос.

Знам, че малките деца, които не са стигнали възрастта на отговорност и следователно нямат грях ... са изкупени чрез кръвта на Христа и е сериозна подигравка да се твърди, че те се нуждаят от кръщение, отричайки така справедливостта и милостта Божии (вж. Мороний 8:20–23).⁵

В 29-и раздел на Учение и Завети Господ казва това (стихове 46–47):

„Но ето, Аз ви казвам, че малките деца са изкупени от основаването на света чрез Моя Единороден;

затова те не могат да грешат, защото не е дадена сила на Сатана да изкушава малките деца, докато те не станат отговорни пред Мен”.

Това звучи добре. „Малките деца са изкупени от основаването на света”. Какво има предвид Той с това? Това означава, че преди основаването на тази земя е бил подготвен този план на изкупение, планът на спасение, който се очаква ние да спазваме в този смъртен живот и Бог, знаейки края от началото, е осигурил изкуплението на малките деца чрез единението на Исус Христос. ...

... Когато погледнете лицето на едно малко бебе и то ви погледне и ви се усмихне, можете ли да си представите, че това малко дете е опетнено от какъвто и да е вид грях, който да го лиши от присъствието на Бог, ако то умре? ...

Спомням си, когато бях на мисионерското поле в Англия, там имаше едно американско семейство. ... Когато (съпругът) чу старейшините да проповядват на улиците, той ги покани в дома си, защото му бяха сънародници. Той не се интересуваше от Евангелието, интересуваше се от тях, защото и те бяха от САЩ. На мен ми се случи да служа точно там. Не бях първият, който му проповядваше, но по-късно бях поканен в дома му. ...

Мислехме, че ще отидем в дома му и ще говорим за бейзбол и американски футбол и други неща и да сравняваме нещата в САЩ с тези във Великобритания—нещата, от които той се интересуваше. Точно това и направихме и в началото той не спомена и дума за религия. Отидохме там още няколко пъти и той мислеше, че сме много добри събратя, защото не се опитвахме да му натрапим религията си. Но след известно време те започнаха да ни задават въпроси—знаехме, че ще го направят—и една вечер както седяхме в дома им, съпругата на този човек се обърна към мен и каза: „Старейшина Смит, искам да те питам нещо”. Преди да успее да зададе въпроса си, тя започна да плаче. Не знаех за какво става въпрос. Тя плака и когато се успокои достатъчно, че да може да зададе въпроса, тя ми разказа следната история:

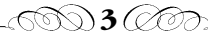
Когато дошли в Англия, те имали нещастieto да загубят малко бебе. ... Те отишли при свещеника (на църквата, която посещавали) и помолили бебето им да има християнско погребение. ... Свещеникът им казал: „Не можем да направим християнско погребение на бебето ви, защото то не е кръстено. Бебето ви е загубено”. Много груб начин да се каже това, но точно така тя ни разказа историята, а сърцето на тази жена от две-три години вече е било раздирано от болка. Затова тя ме попита: „Бебето ми загубено ли е? Никога ли няма да го видя отново?” Обърнах се към нея и ѝ прочетох от Книгата на Мормон думите на Мормон към сина му Мороний (вж. Мороний 8). Казах: „Бебето ви не е загубено. Никое бебе не е загубено. Всяко бебе, когато умре, е спасено в царството Божие”.

... „И аз съзрях също, че всички деца, които умират преди да достигнат възрастта на отговорност, са спасени в селестиалното царство на небесата”. (У. и З. 137:10.) Господ казва това на пророка Джозеф Смит в откровение или видение, което той има в храма Къртланд. Това не звучи ли добре? Не е ли справедливо? Не е ли правилно? ... (Едно бебе) не е отговорно за първоначалния грях, нито е отговорно за какъвто и да е грях и според милостта Божия то е изкупено.

А какво е положението с вас и мен? Ето ни, способни да разбираме, а Господ казва: „Не съм ли заповядал Аз да се покае всеки, който има знание?” (У. и З. 29:49.) Заповядано ни е да се покаем, заповядано ни е да се кръстим, заповядано ни е греховете ни да бъдат отмити във водите на кръщението, защото сме способни да разбираме и всички ние сме прегрешили. Но нито аз, нито вие сте кръстени поради нещо, което Адам е направил. Аз съм кръстен, за да мога да бъда пречистен от това, което аз самият съм сторил, същото е и при вас, а също и за да мога да вляза в царството Божие.

... Господ е помислил за онези, които са без закон, а малките деца не са подчинени на закона за покаянието. Как бихте могли да научите едно малко дете да се покае? То няма за какво да се покайва.

Господ е постановил—и това е по Негова преценка—възрастта на отговорност да е на осем години. След като навършим осем години, се предполага, че имаме достатъчно знание, че да можем да бъдем кръстени. Господ се грижи за онези, които са под тази възраст.⁶



Всеки човек, кръстен в Църквата, е сключил завет с Господ.

Всеки човек като влезе във водите на кръщението, сключва завет.

„И отново, като заповед за църквата относно начина на кръщаване: Всички онези, които се смирят пред Бога и пожелаят да бъдат кръстени, и дойдат със съкрушено сърце и каещ се дух, и засвидетелстват пред църквата, че искрено са се покаяли



„Всеки човек, кръстен в Църквата, е сключил завет с Господ да спазва Неговите заповеди”.

за всички свои грехове, и искат да вземат върху си името на Исус Христос, решени да му служат до края, и наистина изявят чрез делата си, че са получили от Христовия Дух за опрощение на греховете си, ще бъдат приети чрез кръщение в Неговата църква”. (У. и З. 20:37.)⁷

Ще прочета от раздел 59 на Учение и Завети.

„Затова, Аз им давам (смайки предвид членовете на Църквата) заповед, като казвам тъй: Възлюби Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си мощ, разум и сила; и в името на Исус Христос, ти ще Му служиш.

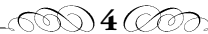
Възлюби ближния си като себе си. Не кради; не прелюбодействай; не убивай, не върши нищо подобно на това.

Благодари на Господа, твоя Бог, за всички неща”. (У. и З. 59:5–7.)

Всеки човек, който се е кръстил в тази Църква, е сключил завет с Господ да спазва заповедите Му, а в тази заповед, повторена в диспенсацията, в която живеем, ни е казано, че трябва да служим на Господ с цялото си сърце и с целия си разум и с цялата сила, която имаме и то в името на Исус Христос. Всичко, което вършим, трябва да бъде направено в името на Исус Христос.

Във водите на кръщението сме сключили завет да спазваме тези заповеди, да служим на Господа, да спазваме тази първа и най-велика от всички заповеди и да обичаме Господа, нашия Бог; да спазваме следващата велика заповед—да обичаме ближния си като себе си; и с цялата сила, която имаме, с цялото си сърце, да Му докажем, че ще живеем „чрез всяко слово, което излиза от Божиите уста” (У. и З. 84:44), че ще сме послушни и смирени, старателни в Негова служба, желаещи да се подчиняваме, да се вслушваме в съветите на хората, които председателстват над нас и да вършим всички неща с очи отправени единствено към волята Божия.

Не трябва да забравяме тези неща, защото тази заповед е обвързваща за нас като членове на Църквата.⁸



За да получим пълните благословии на Евангелието, ние трябва да продължим да бъдем смирени, каещи се и послушни след кръщението ни.

Една от великите цели на истинската Църква е да учи хората какво да правят след кръщението, за да получат пълните благословии на Евангелието.⁹

Всяка душа, която се е кръстила, наистина се е кръстила, се е смирила, сърцето ѝ е съкрушено, духът е разкаян, сключила е завет с Бог да спазва заповедите Му и е изоставила греховете си. След като този човек влезе в Църквата, той има ли привилегията да греши, след като вече е влязъл? Не може ли да се поотпусне? Не може ли да се занимава с някои неща, за които Господ е казал, че трябва да избягваме? Не. Както преди, така и след кръщението, е важно човек да има каещ се дух и съкрушено сърце.¹⁰

Слушал съм някои от нашите млади мъже, а също и не толкова младите, да говорят за кръщението. Те казват, че не знаят защо човек не трябва да се кръщава всеки път като извърши грях, щом като кръщението е за опрощение на греховете. Виждате ли причината? Ако човек греши и остане в духовния живот, той е жив, той може да се покае и да му бъде простено. Не е необходимо той да се кръсти, за да се върне там, където вече е.¹¹

Кой измежду светиите от последните дни се стреми към място в телестиалното царство? Кой измежду светиите от последните дни се стреми към място в терестриалното царство? Не трябва да искаме да имаме нищо общо с тези царства, не това е нашата цел и не би трябвало да бъде—човек да се кръсти в Църквата и да живее така, че да не намери място в селестиалното царство на Бог, защото самото кръщение е пътят към това царство. Кръщението е с двустранно естество, основно е за опрощение на греховете и след това за влизане в царството Божие, не в телестиалното царство, нито в терестриалното царство, а за влизане в селестиалното царство, където живее Бог. Ето за това е кръщението; ето за това е дара на Светия Дух чрез полагагане на ръце—да ни подготви да можем чрез послушание да продължаваме все напред, спазвайки заповедите Господни, докато получим пълнотата на селестиалното царство.¹²

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Докато четете спомените на президент Смит в „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“, помислете си за своето кръщение. Как разбирането ви за кръщението е нараствало досега? Как можем да помогнем на членове на семейството и приятели, които се подготвят да бъдат кръстени?
- Какви неща научавате за кръщението от ученията на президент Смит в точка 1? Как ученията му за символиката на кръщението увеличават нашето разбиране на кръщелния завет?
- Какво ни учи историята в точка 2 за любовта на Небесния Отец към Неговите деца? Помислете си за хора, които биха могли да имат полза да разберат за учението в тази история.
- Помислете за своите усилия да спазвате кръщелния си завет (вж. точка 3). Как този завет влияе на взаимоотношенията ви с членовете на вашето семейство и с околните?
- Помислете за думите на президент Смит в началото на точка 4. Какво според вас би трябвало да се преподава на хората след като са кръстени? Как можем да си помогнем едни на други да спазваме своя кръщелен завет?

Свързани с темата стихове:

Матей 3:13–17; 2 Нефи 31:5–13; Мосия 18:8–13; 3 Нефи 11:31–39; У. и З. 68:25–27; Символът на вярата 1:4

Помощ в преподаването

„Можете да помогнете на тези, на които преподавате, да се почувстват по-уверени относно способността си да участват в дискусиата, ако отвърнете положително на всеки искрено направен коментар. Например, можете да кажете, „Благодаря ти за отговора. Това беше много задълбочено“ ... или „Това беше добър пример“ или „Оценявам високо всичко, което казахте днес“ (*Преподаването — няма по-велико призование*, (1999 г.), стр. 64).

Бележки

1. В Conference Report, апр. 1951 г., стр.57–58.
2. “Repentance and Baptism,” *Deseret News*, 30 март 1935 г., раздел за Църквата, стр. 8; вж. също *Doctrines of Salvation*, редакция на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 2:326.
3. В Conference Report, окт. 1970 г., стр. 7.
4. “Repentance and Baptism,” стр. 6, 8; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:323–326.
5. “Testimony of Elder Joseph F. Smith Jr.,” *Liahona: The Elder’s Journal*, 30 март 1915 г., стр. 629.
6. “Redemption of Little Children,” *Deseret News*, 29 апр. 1939 г., раздел за Църквата, стр. 7.
7. “Seek Ye Earnestly the Best Gifts,” *Ensign*, юни 1972 г., стр. 2.
8. В Conference Report, апр. 1940 г., стр. 95; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:328.
9. “The Plan of Salvation,” *Ensign*, ноем. 1971 г., стр. 5.
10. В Conference Report, окт. 1950 г., стр. 12; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:329.
11. “Repentance and Baptism,” стр. 8; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:326.
12. В Conference Report, апр. 1922 г., стр.60–61.



Дарът на Светия Дух

„След кръщението и потвърждаването можем да станем спътници на Светия Дух, който ще ни учи на пътищата Господни, ще оживотворява ума ни и ще ни помага да опознаваме истината”.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

Президент Джозеф Фийлдинг Смит учи, че всеки верен член на Църквата „има правото да получава откровения, които са полезни и необходими за неговото (нейното) индивидуално напътствие”.¹ Той винаги търси лично напътствие, особено в усилията си да учи и предпазва синовете и дъщерите си. Старейшина Франсис М. Гибънс, който служи като секретар на Първото Президентство, споделя следното преживяване, според както му е разказано от сина на президент Смит—Рейнълд (с прякор Рейн).

„Рейн ми сподели, че е имал цигара в устата си само веднъж през живота си и то само за един кратък миг. Случило се, когато е бил ученик в гимназия Рузвелт в Солт Лейк Сити. Входът на училището се намира на странична улица с малко трафик. В този ден Рейн бил тъкмо излязал от предния вход на училището с приятел, който пушел и го карал, както често и преди, да „опита само веднъж”. В този случай приятелят му успял. Рейн взел една от цигарите и я запалил. Няколко дръпвания по-късно, кой представете си спрял до бордюра със своята кола, ако не бащата на Рейн. Сваляйки прозореца, старейшина Смит казал на слисания си син: „Рейнълдс, искам да говоря с теб след вечеря” и потеглил с колата. Рейн споделил: „Когато баща ми ме нарече Рейнълдс, разбрах, че нещата са сериозни”. Старейшина Смит оставил Рейн да се мъчи във вината си през остатъка на следобеда и по време на вечерята, когато той изненадващо нямал много за казване. След това, седнал неудобно в кабинета на баща си, ... Рейнълдс

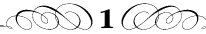


*„И като положи Павел ръце на тях, Светият
Дух дойде на тях” (Деянията 19:6).*

се изправил на съд. Той чул само една изпълнена с доброта и обич лекция за злините на „този мръсен навик“ и напомняне за това кой е той и как неговото поведение се отразява на цялото семейство. Приключил с молба Рейн да обещае никога отново да не слага цигара в устата си. Рейн обещал. „Това никога не се повтори,” казва той. През всичките последвали години, включително и времето във Военоморския флот на САЩ по време на Втората световна война, където пушенето било много типично, той почитал обещанието, което дал на баща си”.

Относно това преживяване старейшина Гибънс отбелязва: „Вероятността Джозеф Фийлдинг Смит да се появи на тази тиха улица в точния момент, когато малкият му син запалва първата си и единствена цигара, е минимална. Въпреки че не го казва, поведението и тонът на Рейн показват, че този инцидент го убеждава за изключителната дълбочина и сила на духовната чувствителност на неговия баща, особено що се отнася до добруването на семейството му”.²

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



Мисията на Светия Дух е да свидетелства за Отца и Сина и за цялата истина.

Светият Дух е третият член на Божеството. Той е дух във формата на човек. Отца и Синът са физически личности, те имат тела от плът и кости. Светият дух е личност от духа и има само духовно тяло (вж. У. и З. 130:22). Мисията Му е да свидетелства за Отца и за Сина и за цялата истина (вж. 2 Нефи 31:18; Мороний 10:5).³

Той участва в делото на Отца и Сина и го открива на онези, които служат вярно на Господ. Чрез ученията на Утешителя или Светия Дух, апостолите си припомнят ученията на Исус Христос (вж. Иоана 14:26). Чрез ученията на Светия Дух идва пророчеството (вж. 2 Петрово 1:21).⁴

Духът Божий, говорейки на духа на човека, има сила да предава истината с по-голям ефект и разбиране, отколкото истината може да бъде предадена дори при личен контакт с небесни същества. Чрез Светия Дух истината се вплита в същността на тялото така, че да не може да бъде забравена.⁵

2

Светият Дух изявява истината на искрените хора навсякъде.

Ние вярваме, че Светият Дух е откровител и че Той свидетелства на искрените хора навсякъде, че Исус Христос е Синът Божий, че Джозеф Смит е пророк и че тази Църква е „единствената истинска и жива църква по лицето на цялата земя”. (У. и З. 1:30).

Няма нужда никой да остава в тъмнина; светлината на вечно-то Евангелие е тук; и всеки искрен проучвател на земята може да получи лично свидетелство от Светия Дух за истинността и божественото естество на Господното дело.

Петър казва: „... Бог не гледа на лице; но във всеки народ оня, който Му се бои и върши правото, угоден Му е” (Деянията 10:34–35), което означава, че Господ ще излее Духа Си върху верните, за да узнаят за себе си истините на тази религия.⁶

Светият Дух ще изяви Себе Си пред всеки човек, който иска истината, също както направил с Корнилий (вж. Деянията 10). В Книгата на Мормон имаме следното заявление от Мороний, направено в края на летописа му, в глава 10, стих 4:

„И когато получите тези неща, аз бих ви увещавал да попитате Бога Вечния Отец в името на Христа дали тези неща са истинни; и ако попитате с искрено сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа, Той ще ви изяви истината за тях чрез силата на Светия Дух”.

Всеки човек може да усети проява на Светия Дух, дори да не е член на Църквата, ако искрено търси светлината и истината. Светият Дух ще дойде и ще даде на човека свидетелството, което той търси и след това ще се оттегли.⁷

3

След кръщението, чрез полагане на ръце, се дава дара на Светия Дух.

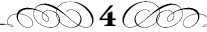
Обещано е още в дните на първоначалната Църква на Исус Христос, че всеки, който се покае, кръсти се за опрощение на греховете и е верен, ще получи дара на Светия Дух чрез

полагането на ръце. Същото обещание е дадено на всички, които приемат Евангелието в тази диспенсация, защото Господ казва:

„И всички, които имат вяра, вие ще потвърждавате в църквата Ми чрез полагане на ръце, и Аз ще им давам дара на Светия Дух“. (У. и З. 33:15.)⁸

Не можете да получите дара на Светия Дух като се молите за него или като плащате десетъка си, като спазвате Словото на мъдростта—не можете дори като се кръстите във вода за опрощение на греховете. Трябва да довършите това кръщение с кръщението от Духа. Пророкът е казал в един случай, че все едно сте кръстили чувал с пясък, ако не потвърдите човека и не му дадете дара на Светия Дух чрез полагане на ръце. Няма друг начин да го получите.⁹

Вярвам в учението за полагането на ръце за дара на Светия Дух, чрез който имаме общение с Отец в небесата и учим Неговите начини, за да можем да ходим по Неговите пътища.¹⁰



Чрез дара на Светия Дух членовете на Църквата могат да имат Светия Дух като постоянен спътник.

Светият Дух е Посланникът или Утешителят, когото Спасителят е обещал, че ще прати на учениците Си след Своето разпъване. Чрез влиянието си този Утешител става постоянен спътник на всеки кръстен човек и дава на членовете на Църквата чрез откровение и напътствие знание за истината, за да може да ходят в нейната светлина. Светият Дух е този, който просветлява ума на кръстилия се член. Чрез него идват отделните откровения, а светлината на истината се установява в сърцата ни.¹¹

След като се кръстим, ние биваме потвърдени. За какво е това потвърждаване? За да ни направи спътници на Светия Дух, да ни даде привилегията на напътствието на третия член на Божеството—спътничество, чрез което умовете ни да бъдат просветлени, да можем да бъдем съживени от Светия Дух да се стремим към знание и разбиране относно всичко, свързано с нашето възвисяване.¹²

След кръщението и потвърждаването можем да станем спътници на Светия Дух, който ще ни учи на пътищата Господни, ще оживотворява ума ни и ще ни помага да опознаваме истината.¹³

Обещано ни е, че като се кръстим, ако сме истинни и верни, ще имаме напътствието на Светия Дух. Каква е целта на това? За да ни учи, да ни напътства, да ни свидетелства за спасителните принципи на Евангелието на Исус Христос. Всяко дете, което е достатъчно голямо на години, за да бъде кръстено, и което е кръстено, има право на напътствието на Светия Дух. Чувал съм хора да казват, че едно малко дете на осем годишна възраст не може да разбира. Не е така. Имах свидетелство за тази истина, когато бях на осем години, което дойде чрез Светия Дух. И досега го имам.¹⁴

Колко величествена привилегия имаме да бъдем напътствани непрекъснато от Светия Дух и да ни се изявяват тайнствата на царството Божие.¹⁵



Спътничеството на Светия Дух се предлага само на онези, които се подготвят, за да го получат.

Според мен има много членове на тази Църква, които са се кръстили за опрощение на греховете си и върху главите им са били положени ръце за дара на Светия Дух, но те никога не са получили този дар—именно проявленията на Духа. Защо? Защото никога не са се „привели в ред“, за да получат тези проявления. Никога не са се смирили. Никога не са предприели стъпките, които да ги подготвят за спътничеството на Светия Дух. Затова преминават през живота без това знание, липсва им разбиране. Когато хитрите и лукавите в измамата си отидат при тях, критикувайки ръководителите на Църквата и ученията на Църквата, тези слаби членове нямат достатъчно разбиране, достатъчно информация и достатъчно напътствие от Духа Господен, за да устояват на тези лъжливи учения и доктрини. Те слушат и си мислят, че вероятно са сбъркали и първото нещо, което правят е да напуснат Църквата, защото нямат разбиране.¹⁶

Заповед от Господ е членовете на Църквата да бъдат старателни в дейностите си и изучаването на основните истини на



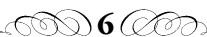
„Заповед от Господ е членовете на Църквата да бъдат старателни в дейностите си и изучаването на основните истини на Евангелието, според както е разкрито”.

Евангелието, според както е разкрито. Духът Господен няма винаги да бъде с безразличните, с опаките и с бунтуващите се, които не живеят в рамките на светлината на божествената истина. Привилегия на всеки кръстен член е да има трайно свидетелство за възстановяването на Евангелието, но това свидетелство ще избледнее и накрая ще изчезне, ако не получаваме непрекъснато духовно знание посредством изучаване, послушание и старателен стремеж да опознаваме и разбираме истината.¹⁷

Имаме правото да бъдем напътствани от Светия Дух, но не можем да имаме това напътствие ако съзнателно отказваме да мислим за откровенията, които са ни дадени, за да ни помагат да разбираме и да ни напътстват в светлината на истината на вечното Евангелие. Не можем да се надяваме на това напътствие, ако отказваме да се съобразяваме с тези значими откровения, които означават толкова много за нас и в светските и в духовните неща. Ако се озовем в това състояние на неверие и нежелание да търсим светлината и знанието, които Господ ни е предоставил, тогава сме податливи и застрашени да бъдем

измамени от зли духове, от учения на дявола или учения на човеците (вж. У. и З. 4б:7). И когато ни се представят тези нечестиви влияния, няма да имаме прозорливото разбиране, чрез което да можем да ги отделим и да знаем, че не са от Господ. И така ще станем жертва на безбожните, порочните и лукавите, на хитрините на хората.¹⁸

Духът Господен няма да обитава в нечисти тела и когато някой човек се отвърне от истината чрез порочност, този Дух не го следва и го напуска, а на негово място идва духът на грешката, духът на неподчинението, духът на порочността, духът на вечно унищожение.¹⁹



Ако останем верни, Светият Дух ще ни дава откровения, за да ни води и напътства през целия живот.

Господ е дал обещание на всички, които се покаят и останат верни, упражнявайки дух на смирение и старание, че ще имат правото да имат напътствието на Духа Божий. Този Дух ще ги води и напътства през целия живот.²⁰

Всеки член на Църквата е получил дара на Светия Дух чрез полагање на ръце върху главата му. Той има правото да получава откровения, които са важни и необходими за негово лично напътствие, но не за цялата Църква, а за него самия. Той има правото чрез послушанието си, чрез смирението си, да получава светлина и истина, според както ще му бъде разкрито чрез Духа на истината, и онзи, който се вслушва в този Дух и се стреми към дара на Духа в смирение и вяра, няма да бъде заблуден.²¹

Трябва в живота си да вървим в святост, съгласно светлината и истината, с правилното разбиране, което идва чрез дара и силата на Светия Дух, който е обещан на всички, които повярват за покаяние и получат словата на вечен живот. Ако се вслушваме в този Дух, тогава ще вървим в светлината и ще имаме общение с Бог.²²

Привилегия на всеки член на Църквата е да знае истината, да говори съгласно истината, да има вдъхновението от Светия Дух, наша привилегия е лично, ... да приемем светлината и да ходим в нея, и ако постоянстваме в Бога, т.е., спазваме всичките Му заповеди, тази светлина ще става все по-ярка и по-ярка докато дойде съвършеният ден на знание. (Вж. У. и З. 50:24.)²³

Накрая ние се завръщаме в присъствието на Бог, нашия Отец, чрез напътствието на Светия Дух.²⁴

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Какво ни учи историята в „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“ относно Светия Дух? Кога Духът ви е подтикнал да помогнете на някого?
- Президент Смит споменава за „Духа Божий, говорещ на духа човешки“ (точка 1). По какви начини общуването с нашите духове е различно от общуването с нашите уши или очи? Както е по-силно?
- Кои са някои от различията между получаването на проявление на Духа, каквото е имал Корнилий, и получаването на дара на Светия Дух? (вж. точка 2.)
- Президент Смит учи, че кръщението е непълно без дара на Светия Дух (вж. точка 3). По какви начини животът ви би бил непълен без дара на Светия Дух?
- Обмислете ученията на президент Смит в точка 4 относно това какво означава да имаме постоянното спътничество на Светия Дух. По какви начини сте били благославяни чрез това спътничество?
- Какво можем да направим, за да се подготвим да получим спътничеството на Светия Дух? (За някои примери вж. точка 5.)
- Като разглеждате точка 6, обърнете внимание на напътствието, което можем да получим чрез Светия Дух. Как родителите могат да учат децата си да разпознават и получават това напътствие?

Свързани с темата стихове:

Иоана 16:13; Деянията 19:1–6; 1 Коринтяните 12:3; 1 Нефи 10:17–19; 2 Нефи 31:15–20; 3 Нефи 19:9; У. и З. 4б:13; Символът на вярата 1:4

Помощ в преподаването

„Не се притеснявайте, ако учениците мълчат в продължение на няколко секунди, след като сте задали въпроса си. Не отговаряйте на собствените си въпроси; дайте време на учениците да помислят за отговорите си. Възможно е обаче продължителната пауза да е знак, че те не разбират въпроса и че вие трябва да го перифразирате” (*Преподаването — няма по-велико призвание*, 1999 г., стр. 69).

Бележки

1. В Conference Report, апр. 1940 г., стр. 96.
2. Франсис М. Гибънс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992 г.), стр. xiv–xv.
3. Лична кореспонденция, цитирана в *Doctrines of Salvation*, редакция на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 1:38; курсивът премахнат.
4. Лична кореспонденция, цитирана в *Doctrines of Salvation*, 1:38.
5. “The Sin against the Holy Ghost,” *Instructor*, окт. 1935 г., стр. 431; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:47–48.
6. “Out of the Darkness,” *Ensign*, юни 1971 г., стр. 4.
7. “Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers,” *Deseret News*, 27 апр. 1935 г., раздел за Църквата, стр. 7; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:42.
8. “Avoid Needless Speculations,” *Improvement Era*, дек. 1933 г., стр. 866; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:38–39.
9. “Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers,” стр. 7; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:41; *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, (2007 г.), стр. 95.
10. В Conference Report, апр. 1915 г., стр. 118.
11. *Answers to Gospel Questions*, събрани от Джозеф Фийлдинг Смит младши, 5 тома (1957–1966 г.), 2:149–150.
12. “Seek Ye Earnestly the Best Gifts,” *Ensign*, юни 1972 г., стр. 2.
13. Лична кореспонденция, цитирана в *Doctrines of Salvation*, 1:42.
14. В Conference Report, окт. 1959 г., стр. 19.
15. *Answers to Gospel Questions*, 4:90.
16. “Seek Ye Earnestly the Best Gifts,” стр. 3.
17. В Conference Report, окт. 1963 г., стр. 22.
18. В Conference Report, окт. 1952 г., стр. 59–60; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:43.
19. В Conference Report, апр. 1962г. стр. 45.
20. В Conference Report, апр. 1931 г., стр. 68.
21. В Conference Report, апр. 1940 г., стр. 96.
22. В Conference Report, апр. 1916 г., стр. 74; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:290.
23. “What a Prophet Means to Latter-day Saints,” *Relief Society Magazine*, ян. 1941 г., стр. 7.
24. В Conference Report, апр. 1955 г., стр. 51.



Вечен брак

„Пълнотата и благословиите на свещеничеството и Евангелието произлизат от селестиалния брак. Това е върховният обряд на Евангелието и върховният обряд в храма”.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

Осемнадесет годишният Джозеф Фийлдинг Смит научава, че една млада жена, на име Луи Емили Шъртлиф, ще дойде да живее със семейство Смит, докато учи в колежа. Но въпреки това е изненадан—и доволен—когато един ден се прибира от работа и намира Луи да свири химн на семейното пиано. От този ден, в края на лятото на 1894 г., Джозеф и Луи създават приятелство, което постепенно се задълбочава и те се влюбват. Запечатват се в храма Солт Лейк на 26 април 1898 г.¹

Луи и Джозеф имат изпълнена с обич връзка. Когато го призовават да служи двугодишна мисия в Англия скоро след сватбата им, тя работи за баща си, за да го издържа финансово. Тя го подкрепя и емоционално и духовно, като му изпраща насърчителни писма. След като той се връща, те изграждат щастлив дом и се сдобиват с две дъщери. Но след десет-годишен брак, Луи се разболява сериозно по време на третата си бременност и умира на 31-годишна възраст.

Джозеф намира утеха в обещанието, че Луи е заминала за един „по-добър свят” и записва в дневника си молитва да може „да бъде достоен да се срещне с нея във вечна слава, да бъде отново с нея”.² Въпреки тази утеха и надежда, които той намира в Евангелието, Луи много му липсва. Той се притеснява и за дъщерите си без майка вкъщи. Скоро след смъртта на Луи, Джозеф се запознава с Етел Джорджина Рейнолдс. Въпреки че любовта му



„Бракът, според разбиранията на светиите от последните дни, е завет, който е постановен да бъде вечен“.

към Луи не намалява, той се влюбва в Етел, дъщерите му също. С одобрението на родителите си, родителите на Луи и родителите на Етел, Джозеф предлага брак на Етел. Те са запечатани на 2 ноември 1908 г. Имат радостен и пълен със събития живот заедно, като им се раждат още девет деца. Домът им може да бъде описан като дом на ред, усърдна работа, уважение, чистота, нежна дисциплина, любов и полезни забавления.³

След 29-годишен брак, Етел почива от изтощителна болест, която в продължение на четири години изсмуква енергията ѝ. Джозеф отново е сам, но утешен от уверението за вечния брак.⁴ Той отново се запознава с жена, с която може да сподели живота си. Той и Джеси Евънс са запечатани на 12 април 1938 г. „През 33 години заедно тя го придружава почти навсякъде, наблизо и надалече. От негова страна той ѝ помага с пазаруването, подсушаването на чиниите от вечерята и с правенето на компоти през есента. Той не се безпокои от това да е апостол с кухненска престилка”.⁵ Джеси често казва за съпруга си: „Той е най-милият човек, когото познавам. Никога не съм го чула да каже лоша дума”. Той често отговаря на това с усмивка: „Аз не знам никакви лоши думи”.⁶

Биографът Джон Дж. Стюърт пише за нежността и състраданието на президент Смит към Джеси: „Когато говореше на конгрегациите, той предупреждаваше съпрузите да бъдат любящи и отдадени към съпругите си. Но речта, която най-много ме докосна, бе неговото изкачване на девет пресечки нагоре по стръмните северни улици на Солт Лейк Сити към Болницата на светиите от последните дни в един горещ юлски ден на 1971 г. и прекарването на 95-ия си рожден ден седейки до леглото на болната си съпруга Джеси. Когато нейното състояние се влоши, той седеше до нея денем и нощем в продължение на няколко седмици, загрижено бдейки над нея, давайки ѝ всичката утеха и окуражаване, на които бе способен, до самия край”.⁷

Джеси почива на 3 август 1971 г. Два месеца по-късно президент Смит произнася встъпителната реч на общата конференция. Свидетелството му показва, че тъгата му е успокоена от неговото доверие в Господните обещания и надеждата за вечен живот:

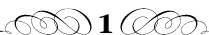
„Чувствам се вдъхновен също като Иов, чието знание идва от същия източник, от който идва и моето: „Защото зная, че е жив Изкупителят ми, и че в последно време ще застане на земята“; и че „в плътта си ще видя Бога: Когато сам аз ще видя, И очите ми ще гледат. ...” (Иов 19:25–27.)

„И като присъединявам моето свидетелство към това на Иов, бих искал също да се присъединя към него в благодарност за словата, които той извика, поради страданието и скръбта на душата му: „... Господ даде, Господ отне; да бъде благословено Господното име”. (Иов 1:21.)

„Моля се да можем да бъдем водени от силата на Светия Дух, за да можем да ходим праведно пред Господ и да можем да наследим вечен живот в обиталищата и царствата, които са подготвени за покорните”.⁸

След речта на президент Смит, президент Харолд Б. Лий, който ръководи сесията, казва: „Сигурен съм, че всички членове на Църквата навсякъде, които осъзнават обстоятелствата, при които той изнесе това силно послание, са изключително ободрени от силата и въздействието, които той упражни пред нас тази сутрин. Благодарим ви, президент Смит, от цялото си сърце”.⁹

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



Селестиалният брак е върховният обряд на Евангелието на Исус Христос.

Няма друг обряд, свързан с Евангелието на Исус Христос, от по-голямо значение, от по-тържествено и свещено естество и по-необходим за нашата вечна радост ... от брака.¹⁰

Пълнотата и благословиите на свещеничеството и Евангелието произлизат от селестиалния брак. Това е върховният обряд на Евангелието и върховният обряд в храма.¹¹

Умолявам ви, мои добри братя и сестри, добри членове на Църквата, отидете в храма, за да сключите брак за времето и за цялата вечност.¹²

 2

За разлика от светските практики, бракът в евангелския план продължава завинаги.

Бракът се счита от много хора само за граждански договор или споразумение между мъж и жена, според което да живеят заедно в брачна връзка. Всъщност това е вечен принцип, от който зависи самото съществуване на човечеството. Господ дава този закон на човека в самото начало на света като част от закона на Евангелието и първият брак е за вечността. Съгласно закона на Господ всеки брак трябва да продължи завинаги. Ако цялото човечество живее в строго послушание на Евангелието и в тази любов, която е от Духа Господен, всички бракове ще бъдат вечни. ...

... Бракът, според разбиранията на светиите от последните дни, е завет, който е постановен да бъде вечен. Той е основата за вечно извисяване, защото без него не би имало вечен напредък в царството Божие.¹³

Видно е за всички нас, които четем вестниците, които слушаме новинарските емисии по радиото и които гледаме това, което показват по телевизията, че твърде много хора не уважават брака и семейната единица така, както желае Господ.¹⁴

Бракът е свещен завет, но в много случаи е обект на груби шеги, подигравки, считан е за нещо временно от вулгарните и нечистивите, а също и в много случаи от мнозина, които се считат за хора от класа, но които не зачитат святото в този велик принцип.¹⁵

Господ ни е дал вечното Евангелие, за да ни бъде светлина и стандарт и това Евангелие включва Неговия свещен ред на брака, който е вечен по своята същност. Не трябва и не може да следваме брачните практики на света. Имаме по-голяма светлина, отколкото има светът, и Господ очаква повече от нас, отколкото очаква от хората от света.

Ние знаем какво е истинското естество на брака. Знаем мястото на семейната единица в плана на спасение. Знаем, че трябва да сключим брак в храма и да се пазим чисти, за да можем да



„Семейните взаимоотношения и единството на семейството ще продължат в идния живот, ако са организирани в праведност”.

получим одобрителния печат на Светия Дух на обещанието върху брачните ни съюзи.

Ние сме духовни чеда на нашия Вечен Отец, който постанови план на спасение, чрез който можем да дойдем на земята и да се развиваме и напредваме и да станем като Него; т.е. Той ни осигури евангелски план, който да ни дава възможност да имаме наши собствени семейни единици и да се радваме на вечен живот.¹⁶

Господ никога не е планирал бракът да приключи със смъртта на физическото тяло, но да добави чест, власт и сила на страните, сключващи завета, и на продължаващото и вечно единство на семейството в царството Божие. Такива благословии са запазени за хората, които желаят да спазват този завет, според както Господ го е разкрил. Той не е просто партньорство между мъж и жена, защото Господ казва, че в брака те стават една плът и влизат в партньорство с Бог.¹⁷

3

Верността на брачния завет дава щастие и води до благословии на вечна слава.

Благодарен съм на Господ за знанието за вечната същност на брачния завет, който дава правото на съпруга да бъде с жена си и на жената правото да бъде със съпруга си в идния свят, ако са били в Дома Господен и са обвързани за времето и за цялата вечност от носител на тази запечатваща сила, защото по никакъв друг начин не може да се получи тази велика благословия. Благодарен съм и за знанието, че семейните взаимоотношения и единството на семейството ще продължат в идния живот, ако са организирани в праведност.¹⁸

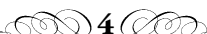
Обръщам се към онези от вас, които сте били в храма и сте бракосъчетани там, с цел бъдете верни на заветите и задълженията си, защото сте сключили тържествени завети в Дома Господен.¹⁹

Нищо няма да подготви човечеството за слава в царството Божие така, както спазването на брачния завет. ...

Ако този завет се сключи въз основа на праведни принципи, той става средството за най-великото щастие. Най-великата чест в този живот и в идния живот, чест, власт и сила в съвършена любов, са благословиите, произлизащи от него. Тези благословии за вечна слава са запазени за хората, които желаят да спазват този и всички други завети на Евангелието.²⁰

Какво означава бракът за членовете на Църквата? Означава, че те получават в този обряд най-великата и върховна благословия, благословията на вечни животи. Това е начинът, по който го казва Господ: „вечни животи”, което означава, че не само съпругът и съпругата ще получат вечен живот, но и децата им, които са родени в този завет, също ще имат правото чрез своята вяроност да получат вечни животи. Освен това означава, че след възкресението на мъртвите съпругът и съпругата няма да стигнат до един край. С това Господ иска да каже, че ще имат продължение на потомството си завинаги и че семейната организация не приключва. (Вж. У. и З. 132:19–24.)²¹

За да се изпълнят целите на нашия Вечен Отец, трябва да има съюз, съпрузи и съпруги, радващи се на благословиите, обещани на истинните и верните, които ще ги възвисят до Божественост. Сам мъжът не може да получи благословиите на царството Божие, нито пък жената може да направи това сама, но двамата заедно могат да получат всички благословии и привилегии, свързани с пълнотата на царството на Отца.²²



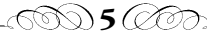
Всяка душа, чието сърце е праведно, ще има възможността да получи благословиите на вечния брак, в този живот или в идния.

Във великия план на спасение нищо не е пренебрегнато. Евангелието на Исус Христос е най-красивото нещо на света. То обхваща всяка душа, чието сърце е праведно и която старателно Го търси и желае да се подчинява на Неговите закони и завети. Затова, ако някой по някаква причина е лишен от привилегията да получи някой от тези завети, Господ ще го (я) съди според намеренията на сърцето му (й). Има хиляди членове на Църквата (без достъп до храмове), които са склЮчили брак и са отгледали децата си в Църквата, но са лишени от привилегията да бъдат „запечатани“ за времето и цялата вечност. Много от тях са починали и техните благословии им се дават чрез посредници. Евангелието е дело на посредничество. Исус посреднически извърши дело за нас, защото ние не бихме могли да направим това за себе си. По същия начин той е дал възможност на живите членове на Църквата да могат да действат като заместници за мъртвите, които са починали без възможността да действат за себе си.

Освен това има хиляди млади мъже, а също и млади жени, които са преминали в света на духовете без възможността за тези благословии. Мнозина от тях са положили живота си в битка, мнозина са умрели в началото на младежките си години, мнозина са починали в детските си години. Господ няма да забрави нито един от тях. Всички благословии, които принадлежат на възвисяването, ще им бъдат дадени, защото това е ходът на справедливостта и милостта. Това важи и за онези, които живеят в коловете на Сион и в сенките на нашите храмове; ако са

лишени от благословии в този живот, тези благословии ще им бъдат дадени през Милениума.²³

Никой не може да бъде лишен от възвисяване, ако е останал верен. ... Недостойният съпруг не може да лиши вярната си съпруга от възвисяване и обратното.²⁴



Децата и младежите се подготвят за вечен брак като учат за брачния завет, развиват трайна вяра и пазят себе си чисти.

Нека бащите и майките светии от последните дни учат децата си на светостта на брачния завет. Нека учат децата си, че няма друг начин освен почитането на Божиите завети, сред които заветът на вечния брак е най-великият и задължителен завет, чрез който да могат да получат благословиите на *вечни животи*.²⁵

Този живот е кратък, а вечността е дълга. Когато размишлявате над това, че брачният завет ще продължи завинаги, добре е да го обмислим внимателно. ... Правилният съвет към младежите ни е да обмислят внимателно с цел успешно да изберат брачен партньор, който има непоколебима вяра в Евангелието. Такъв човек е по-вероятно да бъде верен на всеки обет и завет. Когато младият мъж и младата жена са добре запознати с божествената мисия на нашия Господ и вярват в Евангелието, според както е разкрито чрез пророка Джозеф Смит, много е вероятно да имат щастлив съюз, който ще продължи вечно.²⁶

Умолявам вас, младежите на Сион, където и да сте, да се пазите чисти, за да можете да имате правото да влезете в Дома Господен и заедно с избраника (избраницата) си да се наслаждавате на всички тези велики благословии, които Господ ви предлага.²⁷

Още нещо ... на което искам да обърна внимание—младите хора, когато сключват брак, не са удовлетворени от скромното начало, а искат да притежават толкова, колкото родителите си, в момента на сключване на своя брак. ... Те искат да започнат с всяко удобство под слънцето, за да могат да се чувстват добре. Мисля, че това е грешка. Мисля, че те трябва да започнат скромно, като имат вяра в Господ, изграждат удобства малко по малко,



Когато съпругът и съпругата вярно живеят според Евангелието заедно, тяхната радост и щастие в брака „стават по-сладки“.

според възможностите си, като натрупват малко по малко, докато постигнат просперитета, който биха искали да постигнат.²⁸

6

**Когато съпрузите вярно спазват всички
обреди и принципи на Евангелието, тяхната
радост в брака става все по-сладка.**

Бракът е постановен от Бог. Той е праведен принцип, когато се получава и упражнява в святост. Ако мъжете и жените днес влязат в този завет в дух на смирение, любов и вяра, както им е заповядано, вървейки праведно в пътищата на вечния живот, тогава няма да има разводи, разбити домове, а неописуемо щастие и радост.²⁹

Искам да кажа на всички мои добри братя и сестри, които са сключили брак в храма, че не трябва никога да забравят великите благословии, които са им дадени: че Господ им дава чрез тяхната вярност правото да станат Негови синове и дъщери, сънаследници с Исус Христос, притежаващи, както е казано тук, всичко, което Отца има (говорейки за Римляните 8:13–19 и Учение и Завети 76:54–60).

Въпреки това има членове на Църквата, които не разбират това и след като се бракосъчетаят за времето и за цялата вечност, ... получавайки обещанието за пълнотата на царството на Отца, те позволяват на определни фактори да доведат до напрежение и раздяла. Забравят, че са сключили завет един с друг за времето и за цялата вечност; и не само това, те са сключили завет с техния Отец в небесата.³⁰

Ако един мъж и съпругата му искрено и вярно спазват всички обреди и принципи на Евангелието, няма да възникне никаква причина за развод. Радостта и щастието, свързани с брачното отношение, ще станат по-сладки, а съпругът и съпругата ще станат все по-привързани един към друг с течение на времето. Не само че съпругът ще обича съпругата си, а съпругата съпруга си, но и децата, които им се родят, ще живеят в атмосфера на любов и хармония. Любовта на всеки един към другите няма да намалее, а любовта на всички към нашия Вечен Отец и Неговия Син Исус Христос ще стане по-дълбока в душите им.³¹

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Тази глава започва с примери за радостта и тъгата, които могат да станат част от брака и семейния живот. Как учението за вечните семейства може да ни подкрепя в щастливите и тъжните моменти на живота ни?
- Какво прави селестиалния брак „върховния обряд на храма“? (Вж. точка 1.)
- Президент Смит съпоставя начина, по който Господ гледа на брака, с начина, по който светът гледа на брака (вж. точка 2). Какво ви впечатлява в този контраст? Как можем да опазим и укрепим брака и семейството си в света днес?
- В точка 3 президент Смит изброява поне пет благословии, дадени на хората, които са „верни и истинни“ на брачния завет. Какво означава за вас да сте верни и истинни на брачния завет?

- Кой са някои от нещата, които родителите могат да правят, за да „учат децата си за свещеното естество на брачния завет“? (за някои идеи вж. точка 5).
- В точка 6 президент Смит обяснява как брачните отношения могат да „станат по-сладки“. Какви примери сте виждали за този принцип? Ако имате сключен брак, помислете за това какво бихте могли да направите, за да донесете по-голяма радост и любов в брака си.

Свързани с темата стихове:

1 Коринтяните 11:11; У. и З. 42:22; 131:1–4; Моисей 3:18–24

Помощ в преподаването

„Записването на въпросите на черната дъска ще помогне на учениците да започнат да размишляват относно темите преди началото на урока” (*Преподаването — няма по-велико призвание*, (1999 г.), стр. 93).

Бележки

1. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith*, (1972 г.), стр. 65–75; Франсис М. Гибънс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992 г.), стр. 51–55.
2. В *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 162.
3. Вж. *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 214–241.
4. Вж. *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 249.
5. *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 12–13.
6. В *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 268.
7. Джон Дж. Стюърт, в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 11; въпреки, че тази книга има за съавтори Джон Дж. Стюърт и Джозеф Фийлдинг Смит младши, този коментар е лично наблюдение от Джон Дж. Стюърт.
8. “I Know That My Redeemer Liveth,” *Ensign*, дек. 1971 г., стр. 27.
9. В Conference Report, окт. 1971 г., стр. 7.
10. “The Law of Chastity,” *Improvement Era*, септ. 1931 г., стр. 643; вж. също *Doctrines of Salvation*, ред. на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 2:58.
11. В “Lay Cornerstone at Provo Temple,” *Deseret News*, 22 май 1971 г., B2.
12. В Conference Report, окт. 1951 г., стр. 120.
13. “The Perfect Marriage Covenant,” *Improvement Era*, окт. 1931 г., стр. 704.
14. “President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California,” *New Era*, юли 1971 г., стр. 7–8.
15. *The Restoration of All Things* (1945 г.), стр. 259.
16. “President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California,” стр. 8.
17. *The Restoration of All Things*, стр. 259.
18. В Conference Report, апр. 1915 г., стр. 119.
19. В Conference Report, окт. 1951 г., стр. 120.
20. “The Law of Chastity,” стр. 643; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:58–59.
21. В Conference Report, окт. 1951 г., стр. 120–121.
22. “Obedience to the Truth,” *Relief Society Magazine*, ян. 1960 г., стр. 6.
23. *Answers to Gospel Questions*, събрано от Джозеф Фийлдинг Смит младши, 5 тома (1957–1966 г.), 2:37–38.

24. Лична кореспонденция, цитирана в *Doctrines of Salvation*, 2:65.
25. В Conference Report, окт. 1965 г., стр. 30.
26. "Marriage Ordained of God," *Young Woman's Journal*, юни 1920 г., стр. 307–308; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:77–78.
27. "President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California," стр. 10.
28. В Conference Report, апр. 1958 г., стр. 30.
29. *The Restoration of All Things*, стр. 259.
30. В Conference Report, апр. 1949 г., стр. 135.
31. В Conference Report, апр. 1965 г., стр. 11.



*Президент Джозеф Фийлидинг Смит и
неговата правнучка Шана Маконки*



Да възпитаваме децата в светлина и истина

*„Първото задължение за обучението на децата
в Църквата принадлежи на родителите”.*

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

Президент Джозеф Фийлдинг Смит описва баща си, президент Джозеф Ф. Смит, като „човек, на който имах повече доверие, отколкото на който и да е друг в този свят”.¹ Той си спомня, че баща му често събира семейството си „като обучаваше децата на принципите на Евангелието. Те всички се радваха на присъствието му и бяха благодарни за съветите и наставленията, които им даваше. ... Те никога не забравиха това, на което бяха учени, това знание остана с тях и вероятно ще остане с тях завинаги”.² Той също казва: „Баща ми бе човекът с най-доброто сърце, когото някога съм познавал. ... Сред най-скъпите ми спомени са часовете, които прекарвах с него в обсъждане на принципи на Евангелието и получаване на наставления по начин, присъщ само за него. По този начин в истината бе положена една основа за моето знание, затова мога да кажа, че знам, че Спасителят е жив, че Джозеф Смит е, бе и винаги ще бъде пророк на живия Бог”.³

Джозеф Фийлдинг Смит говори с любов и за майка си, Джулина Л. Смит и нейните учения. Той казва: „В скута на майка ми бях учен да обичам пророка Джозеф Смит и да обичам моя Спасител. ... Благодарен съм за обучението, което получих; полагах усилия да следвам съветите, дадени от баща ми. Но не трябва само на него да приписвам заслугите. Мисля че голяма част, много голяма част от тях, са на майка ми, в чийто скут седях като дете и слушах разказите ѝ за пионерите. ... Тя ме учеше и, когато станах достатъчно голям, даваше в ръцете ми

да чета неща, които можех да разбера. Тя ме учеше да се моля и да бъда истинен и верен на заветите и задълженията си, да спазвам задълженията си като дякон и учител, ... а по-късно и свещеник. ... Имах майка, която ме научи да чета, и аз обикнах четенето”.⁴

Когато Джозеф Смит става баща, той следва примера на родителите си. Дъщеря му Амелия казва:

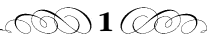
„Татко бе съвършеният ученик и учител, той не само ни учеше от богатото си знание, но и ни насърчаваше самостоятелно да се учим. ...

С децата си той следваше примера, даден в У. и З. 93:40: „но Аз съм ви заповядал да възпитавате децата си в светлина и истина”.

Той ни учеше на масата за закуска, като ни разказваше истории от Писанията и имаше способността да направи всяка една от тях да звучи нова и вълнуваща, макар че я бяхме чували много пъти. И днес помня очакването, чудейки се дали войниците на Фараона ще намерят златната чаша в чувала с жито на Вениамин. Научихме как Джозеф Смит намира златните плочи и как се явили Отца и на Сина. Ако татко имаше време да ни заведе пеша до училище, историите продължаваха. Вървахме покрай храма (Солт Лейк) на път към училище и той ни разказваше за ангела Мороний. Научихме, че храмът е много специално място, че трябва да бъдеш добър, за да влезеш в него, и че когато се склучи брак в него, той е завинаги. Той ни учеше чрез нещата, за които се молеше в семейните молитви, когато коленичехме до столовете си преди закуска и отново на вечеря. ...

Днес неговите учения не само мотивират и подкрепят потомците му, но и безброй други верни членове на Църквата. Наистина велика привилегия и благословия е да бъда негова дъщеря”.⁵

Ученията на Джозеф Фийлдинг Смит



За да устоят на влиянието на противника, родителите трябва да отглеждат децата си в светлина и истина.

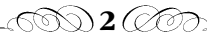
Важността на семейното единство—любов и уважение един към друг в семейството—не може да бъде преувеличена.

Духовната солидарност в семейните взаимоотношения е стабилна основа, върху която Църквата и обществото ще процъфтяват. Този факт е добре известен и оценен от противника и като никога преди той използва всяко хитро средство, влияние и сила в негов контрол, за да подкопае и унищожи тази вечна институция. Единствено прилагането на Евангелието на Исус Христос в семейните взаимоотношения може да осуети тази дяволска разрушителност.⁶

Има много големи и реални опасности и тези, които ни засягат повече от всички други взети заедно, са свързани с децата ни. Единствената реална защита или адекватна закрила могат да бъдат осигурени от дома и неговото влияние.⁷

Децата ни трябва да бъдат учени да различават между доброто и злото, иначе в много отношения няма да могат да разберат защо не им е позволено да се занимават с дейности, които другите вършат. Ако не са учени на ученията на Църквата, те вероятно няма да разберат защо има вреда в един неделен концерт, неделно театрално представление, филм, мач или нещо друго от този сорт, когато техните приятели без ограничение и с насърчение се занимават с неща, забранени от Господа на Неговия свят ден. Родителите имат отговорността да учат децата си на правилни принципи и Господ ще порицае родителите, ако децата им порастнат извън влиянието на принципите на Евангелието на нашия Господ Исус Христос.⁸

Господ е заповядал на всички да възпитаваме децата си в светлина и истина. Там, където цари този дух, дисхармонията, непослушанието и пренебрегването на свещени задължения няма и не може да успее.⁹



Основно родителите имат отговорността да учат децата си.

Отец никога не се е отказвал от Своите права върху децата, родени на този свят. Те са все още Негови деца. Той ги е дал на грижите на смъртни родители с предупреждението, че те трябва да бъдат отгледани в светлина и истина. Основно родителите имат отговорността да учат децата си в светлина и истина.¹⁰

Първото задължение за обучението на децата в Църквата принадлежи на родителите. Родителите отговарят за това да възпитат децата си в светлина и истина и Господ е заявил, че ако те не го правят, ще бъдат отговорни за това в съдния ден.¹¹

Господ казва в откровение, дадено на Църквата през 1831 г.:

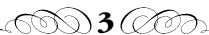
„И отново, ако в Сион или в който и да е от неговите колове, които са организирани, има родители с деца, които до осем годишна възраст не ги научат да разбират учението за покаянието, за вярата в Христа, Синът на живия Бог, за кръщението и дара на Светия Дух чрез полагагане на ръце, грехът ще е върху главите на родителите.

Защото това ще бъде закон за жителите на Сион или в който и да е от неговите колове, които са организирани”. (У. и З. 68:25–26.)

... Господ изисква това от нас.¹²

Родителите ще са отговорни за действията на децата си, ако не са ги учили чрез пример и поучение.

Ако родителите са направили всичко по силите си да научат децата си правилно, чрез пример и поучение, и децата им се отклонят, то родителите няма да бъдат отговорни и грехът ще бъде върху децата им.¹³



Църквата помага на родителите в усилията им да учат децата си.

Основната отговорност за вършене на нещата, които водят до спасение, пада върху всеки един човек. Всички ние сме поставени на земята, за да преминем през изпитателните преживявания на смъртността. Тук сме, за да се види дали ще спазваме всички заповеди и дали ще победим света и трябва да правим всичко по силите си.

Следващото изискване за нашето спасение се отнася до семействата ни. Родителите трябва да бъдат светлина и пътеводител за децата си и им е заповядано да ги отглеждат в светлина и истина, учейки ги на Евангелието и давайки им добър пример.



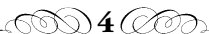
„Църквата и нейните подразделения реално представляват организация, която служи да помага на семейството и на отделните хора“.

От децата се очаква да се подчиняват на родителите си и да ги уважават и почитат.

Църквата и нейните подразделения реално представляват организация, която служи да помага на семейството и на отделните хора.¹⁴

Умолявам ви, мои братя и сестри, съпрузи и съпруги, бащи и майки, да се възползвате от всяка възможност, която Църквата ви предоставя, за да могат децата ви да бъдат обучени в различните организации, осигурени за тях чрез откровенията от Господ: Неделното училище за деца, Неделното училище, Организациите за взаимно усъвършенстване (Младите мъже и Младите жени) и кворумите на по-нисшето свещеничество под ръководството на нашите епископства. ...

... Ние имаме в Църквата, навсякъде, където е възможно да бъдат организирани, семинари и институти. ... Братя и сестри, изпращайте децата си в тези семинари. Студентите са достатъчно големи, ако са имали подходящото обучение в младежките си години, да посещават института на Църквата.¹⁵



Родителите трябва да вършат всичко, което могат, за да помогнат на децата си да разбират Евангелието на Исус Христос и да живеят според него.

Личното свидетелство е и винаги ще бъде силата на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Свидетелството най-добре се подхранва в семейната среда. ... Получаването и запазването на свидетелствата трябва да е семеен проект. Не пренебрегвайте нищо, което да ви помогне да укрепите свидетелството на някой член на семейството ви.¹⁶

Трябва, доколкото можем, да опазим децата от греховете и злините на света, за да не бъдат отклонени от пътеките на истината и праведността.¹⁷

Помогнете на децата си по всеки възможен за вас начин да порастнат със знание за Евангелието на Исус Христос. Научете ги как да се молят. Научете ги да спазват Словото на мъдростта, да вървят смирено и вярно пред Господ, така че, като порастнат и станат мъже и жени, да могат да ви благодарят за това, което сте направили за тях, и да погледнат към миналото си с благодарни сърца и с любов към родителите си за начина, по който тези родители са се грижили за тях и са ги учили на Евангелието на Исус Христос.¹⁸

Давайте праведен пример.

Молим родителите да дават пример за праведност в живота си и да събират около себе си своите деца и да ги учат на Евангелието в домашните си семейни вечери и при други случаи.¹⁹

Родителите трябва да се опитат да бъдат, или поне да положат максимални усилия да бъдат това, което биха искали децата им да бъдат. Невъзможно е да бъдете пример за нещо, което не сте.²⁰

Вие следва да ги учите чрез пример и чрез поучение. Трябва да коленичите с децата си за молитва. Трябва да ги учите със смирение за мисията на нашия Спасител Исус Христос. Трябва да им покажете пътя, а бащата, който показва на сина си пътя, няма да му каже: „Синко, отиди в Неделното училище или отиди на съвместната дейност на младежите или отиди на събранието на свещеничеството”, а ще каже: „Хайде, ела с мен”. Той трябва да учи чрез пример.²¹

Започнете да учите децата си, докато са малки.

Никой човек не може да започне твърде рано да служи на Господ. ... Младите хора следват учението на родителите си. Детето, което е учено на праведност от раждането си, най-вероятно винаги ще следва праведността. Добрите навици лесно се сформират и лесно се следват.²²

В дома трябва да има молитва, вяра, любов и послушание на Бог. Задължение на родителите е да преподават на децата си спасителните принципи на Евангелието на Исус Христос, така че да знаят защо се кръщават и да може в сърцата им да има желание да продължат да спазват заповедите Божии след като се кръстят, за да могат да се завърнат в Неговото присъствие. Обвързани ли сте, мои добри братя и сестри, със семействата си, с децата си? Искате ли да бъдете запечатани за вашите бащи и майки преди вас? Искате ли тази семейна единица да бъде съвършена, когато вие, ако ви е позволено, влезете в селестиялното царство на Бог? Ако е така, трябва да започнете да учите децата си още от люлката.²³

Учете децата си да се молят.

Какво е домът без духа на молитва? Не е дом на светии от последните дни. Трябва да се молим, не трябва да оставим и една сутрин да мине без да благодарим на Господ на колене в семейния кръг, благодарейки за Неовите благословиите, молейки за напътствието Му. Не трябва и една вечер да отmine, не трябва да си лягаме без да сме събрали членовете на семейството отново и да сме благодарили на Господ за Неовата защита и да сме го помолили за напътствието Му през всеки ден от живота си.²⁴

Надявам се, че учите вашите деца у дома да се молят. Надявам се, че провеждате семейна молитва сутрин и вечер, че учите децата си чрез пример и чрез поучение да спазват заповедите, които са така ценни и така свещени и означават толкова много за нашето спасение в царството Божие.²⁵

Запознайте децата си с Писанията.

Не трябва да има дом, където и да е по света, в който да няма Библия. Не трябва да има нито един дом, в който да я няма Книгата на Мормон. Говоря за домовете на светиите от последните дни. Не трябва да има дом, където да ги няма Учение и Завети и Скъпоценен Бисер. Не ги дръжте на лавиците или в шкафа, а отворени, където лесно може да се използват, за да може членовете на семейството ви да имат достъп до тях и да четат и да изучават принципите на Евангелието за себе си.²⁶

Провеждайте семейна домашна вечер.

Децата, които израстнат в домове, където са участвали в семейна домашна вечер, където изобилстват любов и единство, изграждат стабилна основа за това да са добри граждани и за активно участие в Църквата. Няма по-добро наследство, което родителите да могат да оставят на децата си, от спомена и благословията на един щастлив, сплотен и любящ дом.

Добре планираните домашни семейни вечери могат да бъдат източник на дълготрайна радост и влияние. Тези вечери са времето за групова дейност, за организиране, за изразяване на любов, за даване на свидетелство, за научаване на евангелски принципи, за семейно забавление и почивка и най-вече за семейно единство и солидарност.

Бащите и майките, които вярно провеждат домашни семейни вечери и които изграждат семейна сплотеност по всеки възможен начин, изпълняват с чест най-великата от всички отговорности—тази на родители.²⁷

Когато бащите ръководят семействата си в провеждането на семейни домашни вечери, това е най-великото ръководство в царството Божие. Когато такива преживявания са част

от семейния живот, се изгражда единство и семейно уважение, което води всеки човек към повече праведност и щастие.²⁸

Родителите, които пренебрегват помощта на тази програма (семейната домашна вечер), рискуват бъдещето на децата си.²⁹

Учете на добродетелност, целомъдрие и моралност

Трябва да научите децата си на добродетелност, целомъдреност и да го правите от най-ранните им детски години. Трябва да ги уведомяте за капаните и опасностите, които са толкова разпространени по света.³⁰

Силно сме загрижени за духовното и моралното благоденствие на всички младежи навсякъде. Моралност, целомъдреност, добродетелност, свобода от греха—това са и трябва да бъдат основите на нашия начин на живот, ако искаме да осъществим пълната му цел.

Умоляваме бащите и майките да учат на лична чистота чрез поучение и чрез пример и да съветват децата си за всички тези неща. ...

Имаме доверие на младото и подрастващото поколение в Църквата и го умоляваме да не следва модите и традициите на света, да не опитва духа на бунтарство, нито да изоставя пътищата на истината и добродетелта. Вярваме в тяхната добрина и очакваме от тях да станат стълбове на праведност и да извършват делото на Църквата с нарастваща вяра и ефективност.³¹

*Подгответе децата си да бъдат свидетели
за истината и да отслужат мисии.*

Младите ни хора са сред най-благословените и облагодетелствани деца на нашия Отец. Те са благородните на небесата, избрано поколение, които имат божествена съдба. Техните духове са били запазени да дойдат в този ден, когато Евангелието е на земята и когато Господ се нуждае от доблестни служители да вършат Неговото велико дело в последните дни.³²

Трябва да подготвим децата си да бъдат живи свидетели за истината и божествеността на това велико дело в последните дни и особено в случая на нашите синове, да им помогнем да

бъдат достойни и подготвени да отслужат мисии да проповядват Евангелието на останалите чедата на Отца ни.³³

Помогнете на децата да се подготвят да имат собствени вечни семейства.

Обучавате ли децата си така, че когато сключват брак, да искат да отидат в дома Господен? Учите ли ги така, че да искат да получат великото надаряване, което Господ е подготвил за тях? Обяснили ли сте им, че те могат да бъдат запечатани като съпрузи и съпруги и да получат всеки дар и всяка благословия, които се отнасят до селестиалното царство?³⁴

Трябва ... така да водим и напътстваме децата, че те да изберат праведни спътници и да сключат брак в дома Господен и така да станат наследници на всички велики благословии, за които сме говорили.³⁵

Нека смирено се опитваме да запазим семействата си цели, да ги държим под влиянието на духа Господен, обучени на принципите на Евангелието, за да може да израстнат в праведност и истина. ... Децата са ни дадени, за да можем да ги обучим за нещата от живота, вечния живот, за да може да се завърнат отново в присъствието на Бог, техния Отец.³⁶

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- В „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“ забележете примера на родители, които показват своята любов към децата си. Помислете за начини, по които може да следвате тези примери, независимо от вашите семейни отговорности. Как родителите могат да се организират, за да могат да прекарват повече време с децата си?
- Президент Смит споменава духовните опасности, които съществуват през живота ни (вж. точка 1). Кой са някои от допълнителните опасности, които съществуват днес? Как родителите и бабите и дядовците могат да помогнат на децата си да устоят на тези влияния?

- Помислете за доверието, което Небесният Отец оказва на родителите, когато им позволява да се грижат за Неговите деца (вж. точка 2). Какво напътствие и помощ предлага Той?
- По какви начини Църквата е „организация, която служи да помага на семейството и на отделните хора“? (Вж. точка 3.) Как църковните организации са помогнали на вас и на семейството ви? Какво можем да направим, за да помогнем на децата и младежите ни да участват по-пълноценно?
- Точка 4 изброява няколко начина, по които да помогнем на децата и младежите да живеят според Евангелието. Като разглеждате този съвет, помислете за следните въпроси: Кои неща вие и семейството ви правите добре? По какъв начин може да се подобрите? Какво можете да правите, за да помагате на младежите в Църквата да укрепват свидетелствата си?

Свързани с темата стихове:

Второзаконие 6:1–7; Псалми 132:12; Мосия 1:4; 4:14–15; У. и З. 68:25–28; 93:36–40; вж. също „Семейството: прокламация към света”

Помощ в преподаването

„Внимавайте да не прекратите прекалено рано една добра дискусия, в стремежа си да преподадете целия подготвен от вас материал. Въпреки че е важно да преминете целия материал, по-важно е да помогнете на учениците да почувстват влиянието на Духа, да отговорят на своите въпроси, да увеличат разбирането си за Евангелието и да задълбочат обвързаността си да спазват заповедите”. Обаче също е „важно да приключите обсъждането навреме. Много от духа на едно духовно обсъждане се губи, ако то продължи твърде дълго. ... Следете за времето. Знайте кога трябва да приключи урока. Дайте си достатъчно време да обобщите казаното и да дадете свидетелството си” (*Преподаването—няма по-велико призвание* (1999), стр. 64, 65).

Бележки

1. В Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 г.), стр. 40.
2. В *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 40.
3. В Брайънт С. Хинкли, "Joseph Fielding Smith," *Improvement Era*, юни 1932 г., стр. 459.
4. В *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 56.
5. Амелия Смит Маконки, "Joseph Fielding Smith," *Church News*, 30 окт. 1993 г., стр. 8, 10.
6. Послание от Първото президентство в *Family Home Evenings 1970–71* (ръководство за домашна семейна вечер, 1970 г.), стр. v.
7. "Our Children—"The Loveliest Flowers from God's Own Garden,"" *Relief Society Magazine*, ян. 1969 г., стр. 5.
8. В Conference Report, окт. 1916 г., стр. 71–72.
9. В Conference Report, апр. 1965 г., стр. 11.
10. "The Sunday School's Responsibility," *Instructor*, май 1949 г., стр. 206; вж. също *Doctrines of Salvation*, ред. на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 1:316.
11. *Take Heed to Yourselves!* (1966 г.), стр. 221.
12. В Conference Report, апр. 1958 г., стр. 29–30.
13. Лична кореспонденция, цитирана в *Doctrines of Salvation*, 1:316; курсивът премахнат.
14. "Use the Programs of the Church," *Improvement Era*, окт. 1970 г., стр. 3.
15. В Conference Report, апр. 1958 г., стр. 29–30.
16. "The Old and the New Magazines," *Improvement Era*, ноем. 1970 г., стр. 11.
17. "Mothers in Israel," *Relief Society Magazine*, дек. 1970 г., стр. 886.
18. В Conference Report, апр. 1958 г., стр. 30.
19. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 6.
20. "Our Children—"The Loveliest Flowers from God's Own Garden,"" стр. 6.
21. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 153.
22. *Take Heed to Yourselves!* 414.
23. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 153.
24. "How to Teach the Gospel at Home," *Relief Society Magazine*, дек. 1931 г., стр. 685.
25. В Conference Report, апр. 1958 г., стр. 29.
26. "Keeping the Commandments of Our Eternal Father," *Relief Society Magazine*, дек. 1966 г., стр. 884.
27. Послание от Първото президентство в *Family Home Evenings 1970–71*, стр. v.
28. Послание от Първото президентство в *Family Home Evenings* (ръководство за домашна семейна вечер, 1971 г.), стр. 4.
29. В "Message from the First Presidency," *Ensign*, ян. 1971 г., стр. 1.
30. "Teach Virtue and Modesty," *Relief Society Magazine*, ян. 1963 г., стр. 5.
31. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 5–6.
32. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 6.
33. "Mothers in Israel," стр. 886.
34. В Conference Report, окт. 1948 г., стр. 154.
35. "Mothers in Israel," стр. 886.
36. В Conference Report, апр. 1958, 30.



Запечатващата сила и храмовете благословии

„Илия дойде, за да възстанови на земята ... пълнотата на силата на свещеничеството. Това свещеничество държи ключовете на свързването и запечатването на земята и в небесата на всички обреди и принципи, отнасящи се до спасението на хората“.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

През 1902 г. Джозеф Фийлдинг Смит пътува до щата Масачузетс, където успява да намери информация за своите предци от рода Смит. Докато е там, той се среща с един генеалог, на име Сидни Пърли. Г-н Пърли му казва: „Амбицията ми е, ако ми е възможно, да прерова архивите за всеки човек, който е дошъл в графство Есекс преди 1700 г.“

По-късно президент Смит си спомня: „Казах му: „Г-н Пърли, много голяма задача сте си поставили!“ Той отговори: „Да, но се опасявам, че няма да мога да я довърша“. Тогава му казах: „Защо вършите това?“ Той се замисли за момент, погледна озадачен и след това отговори: „Не знам защо, но започнах и не мога да спра“. Казах му: „Мога да ви кажа защо вършите това и защо не можете да спрете, но ако го направя, няма да ми повярвате и ще ми се смеете“.

„А“, каза той, „Не знам. Ако можете да ми кажете, със сигурност ще ми е интересно“. Тогава му разказах за пророчеството за Илия и изпълнението на това обещание към пророка Джозеф Смит и Оливър Каудъри на 3 април 1836 г. в храма Къртланд и как този дух на изследване е завладял много хора и те са обърнали сърцата си към издирване на починалите в изпълнение



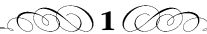
Всички членове на семейството могат да участват в работата по семейна история.

на това велико обещание, което трябва да се реализира преди второто пришествие, така че земята да не бъде поразена с проклятие. Сега децата обръщат сърцата си към бащите си и ние извършваме работата по обредите за мъртвите, за да могат да намерят изкупление и да имат привилегиите да дойдат в царството Божие, макар и мъртви.

Когато му казах това, той се засмя и каза: „Много хубава история, но не вярвам да е истина”. Въпреки това той призна, че има нещо, което го кара да извършва това проучване и че не може да спре. Срещал съм и много други хора, които са започнали и не могат да спрат, мъже и жени, които не са членове на Църквата. И така днес хиляди мъже и жени изследват документите за мъртвите. Те не знаят защо, но то е за да може да получим тези събрани данни и да можем да отидем в храмовете ни и да извършваме работата за нашите мъртви”.¹

Президент Смит учи, че семейната история е много повече от просто намиране на имена, дати и места и събиране на истории. Тя има за цел осигуряване на храмови обреди, които обединяват семействата за вечността, запечатвайки верните хора от всички поколения като членове на Божието семейство. „Родителите трябва да бъдат запечатани един за друг, а децата за родителите, за да могат да получат благословиите на селестиялното царство”, казва той. „Затова нашето спасение и напредък зависят от спасението на нашите достойни мъртви, с които трябва да сме свързани в семейни връзки. Това може да се осъществи само в нашите храмове”.² Преди да освети храма Огдън Юта, той казва: „Бих искал да ви напомня, че когато осветим дом на Господа, това, което действително правим, е да посветим себе си на служба на Господ, със завет, че ще използваме дома по начина, по който Той желае да бъде използван”.³

Ученията на Джозеф Смит



Илия възстановява силата за запечатване (или свързване) както на земята, така и на небето.

Малахия, последният от пророците в Стария завет, приключва пророчествата си със следните думи:

„Ето, аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен;

и той ще обърне сърцето на бащите към чадата, и сърцето на чадата към бащите им, да не би да дойда и поразя земята с проклятие”. (Малахия 4:5–6.)

Изглежда най-уместно последният от пророците да приключи словата си с обещание към бъдещите поколения и в това обещание да предрече време, когато ще има свързване на миналите диспенсации с тези от по-късните времена. ...

Имаме много по-ясно тълкувание на словата на Малахия, дадено от нефитския пророк Мороний, който се появява пред Джозеф Смит на 21 септември 1823 г. Ето как го цитира ангелът:

„Ето, аз ще ти разкрия Свещеничеството чрез ръката на Илия, пророка, преди да дойде великият и страшен ден Господен.

И той ще посади в сърцата на децата обещанията, направени на бащите, и сърцата на децата ще се обърнат към бащите им.

Ако не беше тъй, цялата земя би била напълно опустошена при Неговото пришествие”. (У. и З. 2:1–3.)

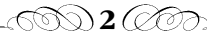
Мороний уведомява Джозеф Смит, че това пророчество скоро ще бъде изпълнено. Изпълнението идва 12 години по-късно, на 3 април 1836 г. На този ден Илия се явява пред Джозеф Смит и Оливър Каудъри в храма Къртланд и там им предава ... силата да връзват, да запечатват, както земята, така и на небесата. Ключовете на това свещеничество се държат от Илия, на който Господ дава сила над елементите, а също и над хората, с властта да запечатва за времето и за вечността върху праведните хора всички обреди, отнасящи се до пълнотата на спасението.⁴

Някои членове на Църквата погрешно считат, че Илия идва, за да даде ключовете за кръщение за мъртвите или за спасението на мъртвите. Ключовете на Илия са по-обхватни от това. Това са ключовете за запечатване, а тези ключове за запечатване се отнасят за живите и обхващат и мъртвите, които желаят да се покаят.¹³

Илия дойде, за да възстанови пълнотата на силата на свещеничеството на земята, като я предаде на смъртни пророци,

надлежно определени от Господ. Това свещеничество държи ключовете на свързването и запечатването на земята и в небесата на всички обреди и принципи, отнасящи се до спасението на хората, за да могат те да бъдат валидни и в селестииалното царство на Бог. ...

Посредством тази власт се извършват обредите в храмовете и за живите и за мъртвите. Това е силата, която обединява за вечността съпрузи и съпруги, когато сключат брак съгласно вечния план. Това е властта, чрез която родителите получават правото да бъдат родители на децата си през цялата вечност, а не само временно, което прави семейството вечно в царството Божие.⁶



Възстановяването на властта за запечатване спасява земята от пълно опустошение при пришествието на Исус Христос.

Ако Илия не бе дошъл, имаме основание да вярваме, че цялото дело от миналите векове е от малко полза, защото Господ казва, че така цялата земя би била напълно опустошена при Неговото пришествие. Затова мисията му е от изключително значение за света. Не става въпрос само за кръщението на мъртвите, но и за запечатването на родители и деца към родителите, за да може да настъпи „цялостно, пълно и съвършено съединяване и обвързване на диспенсации и ключове, и сили, и слава” от началото до края на времената (вж. У. и З. 128:18). Ако тази запечатваща власт не бе на земята, тогава щеше да цари объркване и безредието щеше да измести реда в деня, когато Господ дойде, и, разбира се, това не трябва да е така, защото всички неща в царството Божие се управляват и контролират от съвършен закон.⁷

Защо земята би била опустошена? Просто защото ако няма връзка между бащи и деца—което е работата за мъртвите, тогава всички ние ще бъдем отхвърлени; цялото Божие дело ще пропадне и ще бъде напълно загубено. Подобно обстоятелство, разбира се, не може да се допусне.⁸

Възстановяването на тази (запечатваща) власт спасява земята от пълното опустошение при пришествието на Исус Христос.



Запечатващата сила на свещеничеството „обеднява за вечността съпрузи и съпруги, когато сключат брак съгласно вечния план”.

Когато разберем добре тази истина и тя е ясно се установи в ума ни, тогава е лесно да се види, че ще настъпи само объркване и бедствия ако Христос дойде, а силата за запечатване я няма.⁹

3

За да се подготвим напълно за спасение, трябва да получим храмови обреди чрез запечатващата сила.

Господ ни е дал привилегии и благословии и възможността да сключим завети, да приемем обреди, които се отнасят до нашето спасение отвъд това, което се проповядва в света, отвъд принципите на вяра в Господ Исус Христос, покаяние за греха и кръщение за опрощение на греховете и полагането на ръце за дара на Светия Дух; тези принципи и завети се получават само в храма Божий.¹⁰

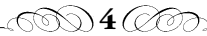
Храмовата работа е така преплетена с плана на спасение, че едното не може да съществува без другото. С други думи, не

може да има спасение там, където няма храмови обреди, които се извършват единствено в храма.¹¹

Има хиляди светии от последните дни, които ... желаят да посещават събрания, да плащат десятъка си и да изпълняват редовните си задължения в Църквата, но изглежда не чувстват или не разбират колко е важно да получат благословиите на храма Господен, които ще им донесат възвисяване. Това е странно. Хората изглеждат доволни само да се носят от течението без да се възползват от възможностите, които им се предоставят, и без да получат тези необходими завети, които ще ги върнат в присъствието Божие като Негови синове и дъщери.¹²

Ако желаете спасение в неговата пълнота, тъкмо възвисяване в царството Божие, ... трябва да идете в Господния храм и да получите свещените обреди на този дом, които не могат да бъдат получени никъде другаде. Никой мъж няма сам да получи пълнотата на вечността, на възвисяването; никоя жена не ще получи тази благословия сама; но мъж и жена, когато бъдат запечатани в Господния храм, ще преминат към възвисяване и ще продължат и ще станат подобни на Господ. И това е съдбата на хората; това е, което Господ желае за Своите чеда.¹³

Бележка: За да прочетете някои от словата на президент Смит за надежда и обещание към верните хора, които нямат възможност да получат всички обреди на храма през живота си, вж. глава 18 в тази книга.



Поради запечатващата сила можем да извършваме спасителни обреди за хората, които са починали без да са ги получили.

Кои са бащите, за които говори Малахия, и кои са децата? Бащите са нашите починали предци, починали без привилегията да получат Евангелието, но които са получили обещанието, че ще дойде времето, когато тази благословия ще им бъде предоставена. Децата са тези, които живеят сега, които подготвят генеалогични данни и които извършват обреди чрез заместник в храмовете.¹⁴

Илия дойде с ключовете за запечатване и силата ни бе дадена; чрез нея можем да помогнем на мъртвите. Тази запечатваща сила обхваща всички онези, които са мъртви и желаят да се покаят и да получат Евангелието, починали без това знание, също както е и за онези, които са живи и се покаят.¹⁵

Господ е постановил всички Негови духовни деца, всяка душа, която е живяла или ще живее на земята, да има честна и справедлива възможност да повярва и да се подчинява на законите на Неговото вечно Евангелие. Онези, които приемат Евангелието и живеят в хармония със законите му, включително кръщение и селестиален брак, ще получат вечен живот.

Очевидно е, че само малка част от човечеството досега е чула словата на дадената чрез откровение истина от гласа на някой от истинните служители на Господ. Според Господната мъдрост и справедливост, всички трябва да го направят. Както казва Петър:

„Понеже затова се проповядва благовестието и на мъртвите, тъй щото, като бъдат съдени по човешки в плът, да живеят по Бога в дух”. (1 Петрово 4:6.)

Онези, които не са имали възможността да чуят посланието за спасение в този живот, но които са щели да го приемат с цялото си сърце, ако им е била предоставена такава възможност—те са онези, които ще го приемат в света на духовете, те са онези, за които ще изпълним обредите в храма, и те са онези, които по този начин ще станат сънаследници с нас на спасение и вечен живот.¹⁶

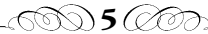
Обръщането на сърцата на бащите към децата и на децата към бащите е силата за спасение на мъртвите посредством работата чрез заместник, която децата могат да извършат за бащите си и това е нещо съвсем разумно и логично. Чувал съм много пъти да се казва от онези, които се противопоставят на това дело, че е невъзможно един човек да застане на мястото друг. Тези, които така се изразяват, пренебрегват факта, че цялото дело за спасение е едно дело чрез заместник, Исус Христос бидейки нашият Спасител, изкупващ ни от смъртта, за която ние не сме отговорни, и също изкупващ ни от отговорността за

собствените ни грехове, при условие, че се покаем и приемем Евангелието. Това дело е безпределно и вечно и чрез същия принцип е възложил власт на членовете на Църквата да действат за мъртвите, които не могат да извършат спасителните обреди за себе си.¹⁷

Мисля, че понякога гледаме на това дело за спасение на мъртвите твърде ограничено. Погрешно е да мислим за хората, за които извършваме работа в храма Господен, като за мъртви. Трябва да мислим за тях като за живи и живият заместник само ги представлява при получаването на благословии, които те биха приели и щяха да приемат в този живот, ако бяха живели в евангелска диспенсация. Затова всеки починал човек, за когото е извършена храмовата работа, се счита за жив в момента на получаването на обряда.¹⁸

Това учение за спасението на мъртвите е един от най-величествените принципи, някога разкривани на хората. Това е начинът, по който Евангелието трябва да бъде предложено на всички човеци. То доказва, че Бог не гледа на лице (вж. Деянията 10:34), че всяка душа е ценна за Него и че всички хора ще бъдат съвсем реално съдени според делата си.

Благодаря на Господ, че е възстановил вечното Си Евангелие днес. Благодаря Му за силата на запечатване, върната на земята от пророк Илия. Благодаря Му за вечната семейна единица, за привилегията, която имаме да бъдем запечатани в Неговите свети храмове и за това, че можем да предоставяме тези благословии на запечатване на нашите предци, починали без познание за Евангелието.¹⁹

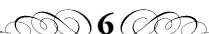


Семейната история и храмовата работа за мъртвите са дело на любов.

Има много добри, смирени души, които са лишили себе си от удобствата и понякога от необходимите неща в живота, за да могат да подготвят данните и да извършат работата за техните мъртви, за да може да им бъде предоставен дара на спасение. Това дело от любов няма да е напразно, защото всички онези,

които са се трудили в тази добра кауза, ще намерят богатство и съкровища в селестиалното царство на Бог. Велика ще бъде наградата им, да, дори по-голяма от това, което смъртните са способни да разберат.²⁰

Няма дело свързано с Евангелието, което да е от по-безкористно естество, от работата в Дома Господен за нашите мъртви. Онези, които работят за мъртвите, не очакват да получат никакво земно възнаграждение или награда. Това е най-вече дело на любов, което възниква в сърцето на човека чрез верните и непрекъснати усилия в тези спасителни обреди. Няма финансово заплащане, но ще има велика радост в небесата за тези души, на които сме помогнали за тяхното спасение. Това е дело, което увеличава душата на човека, разширява възгледите му относно благоденствието на другите и засява в сърцето му любов към всички деца на нашия Небесен Отец. Няма дело, равно на това в храма за мъртвите, което по този начин да учи човека да обича своите ближни както себе си. Исус толкова възлюби света, че се съгласи да предложи Себе Си в жертва за греха, за да може светът да се спаси. Ние също имаме тази привилегия, в малка степен, да покажем нашата голяма любов към Него и нашите ближни, като им помагаме да получат благословиите на Евангелието, които сега те не могат да получат без наша помощ.²¹



Чрез семейната история и храмовата работа ние правим цялостна семейната организация от поколение на поколение.

Учението за спасението на мъртвите и храмовата работа ни дава величествена перспектива да продължим семейните връзки. Чрез него ние научаваме, че семейните връзки не трябва да бъдат разрушени, че съпружките и съпругите вечно ще могат да си принадлежат и да бъдат заедно с децата си до последното поколение. Обаче, за да се получат тези привилегии, трябва да се получат запечатващите обреди в храма на нашия Бог. Всички договори, връзки, задължения и споразумения, направени от хората, ще приключат, но задълженията и споразуменията,



Когато обърнем своите сърца към починалите си предци, можем също да обърнем сърцата си и към живите членове на семейството.

склучени в дома Господен, ако бъдат вярно спазвани, ще продължат завинаги (вж. У. и З. 132:7). Това учение ни дава по-ясна идея за целите на Господ за Неговите деца. Показва Неговата изобилна и безгранична милост и любов към всички, които Му се подчиняват, да, дори към всички, които се бунтуват, защото в добрината Си Той ще дари големи благословии дори и на тях.²²

Учени сме в Евангелието на Исус Христос, че семейната организация ще бъде, що се отнася до селестиалното възвисяване, едно цяло семейство, организация, свързана от баща и майка и деца от едно поколение до баща и майка и деца в следващото поколение и така продължаваща и достигаща до края на времената.²³

Трябва да има спояване, свързване на поколенията от дните на Адам до края на времената. Семействата ще бъдат свързани заедно, родители за децата, децата за родителите, едно поколение към друго, докато не се свържем заедно в едно велико семейство с баща ни Адам начело, където Господ го е поставил. Затова не можем да бъдем спасени и възвисени в царството Божие, освен ако нямаме в сърцата си желанието да вършим това дело и да го извършваме доколкото ни е по силите за нашите мъртви. Това е едно величествено учение, един от великите принципи на истина, разкрити чрез пророка Джозеф Смит. Трябва да се възползваме от нашите възможности и да покажем, че сме достойни и приемливи в очите на Господ, за да можем да получим възвисяване за себе си и там да се радваме в царството Божие с близките и приятелите си на това величествено събиране на светиите от Църквата на Първородния, които са се опазили свободни и неопетнени от греховете на света.

Моята молитва е Господ да ни благослови и да ни дари да имаме желание в сърцата си да увеличаваме призованието си и да Му служим вярно във всички тези неща.²⁴

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- В „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“ прочетете съвета на президент Смит за това „какво действително правим“ при освещаването на храм. Какво можем да направим, за да следваме този съвет?
- Как ученията в точка 1 са свързани с усилията ни да помогнем на починалите ни предци. Как тези учения са свързани с взаимоотношенията ни с живите членове на нашето семейство?
- Като четете точка 2, потърсете обяснението на президент Смит за това защо запечатващата сила „спасява земята от пълно опустошение при пришествието на Исус Христос“. Какво ни учи това за мястото на семействата в плана на спасение?
- По какви начини храмовата работа е „преплетена с плана на спасение“? (Вж. точка 3.) Как този принцип може да повлияе на чувствата ни относно храмовата работа?

- Президент Смит ни съветва, когато вършим храмова работа за мъртвите, да считаме хората като живи (вж. точка 4). Какво означава това за вас? Как тази идея може да повлияе начина, по който служите в храма?
- Като разглеждате точка 5, потърсете благословиите, които президент Смит казва, че ще дойдат върху онези, които се занимават със семейна история. По какви начини сте открили, че тези неща са истинни?
- Изучете точка 6 и си представете как се радвате с предците си на „това величествено събиране“. Помислете за това как можете да подготвите себе си и семейството си за тази привилегия.

Свързани с темата стихове:

1 Коринтяните 15:29; У. и З. 95:8; 97:15–16; 128:16–19

Помощ в преподаването

„Когато някой зададе въпрос, бихте могли да поканите другите да отговорят вместо вас. Например, можете да кажете: „Това е интересен въпрос. Какво мислят останалите?“ или „Може ли някой да помогне за този въпрос?“ (*Преподаването — няма по-велико призвание* (1999), стр. 64).

Бележки

1. В Conference Report, апр. 1948 г., стр. 134.
2. “Salvation for the Dead,” *Improvement Era*, фев. 1917 г., стр. 361; вж. също *Doctrines of Salvation*, ред. на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 2:147.
3. “Ogden Temple Dedicatory Prayer,” *Ensign*, март 1972 г., стр. 6.
4. “The Coming of Elijah,” *Ensign*, ян. 1972 г., стр. 2, 5.
5. “The Keys of the Priesthood Restored,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, юли 1936 г., стр. 100.
6. “A Peculiar People: The Authority Elijah Restored,” *Deseret News*, 16 ян. 1932 г., раздел за Църквата, стр. 8; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:117.
7. “Salvation for the Living and the Dead,” *Relief Society Magazine*, дек. 1918 г., стр. 677–678; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:121.
8. *Doctrines of Salvation*, 2:122.
9. “The Coming of Elijah,” стр. 5.
10. В “Relief Society Conference Minutes,” *Relief Society Magazine*, авг. 1919 г., стр. 466, вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:40.
11. “One Hundred Years of Progress,” *Liahona: The Elder’s Journal*, 15 апр. 1930 г., стр. 520.
12. “The Duties of the Priesthood in Temple Work,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, ян. 1939 г., стр. 4.
13. “Elijah the Prophet and His Mission—IV,” *Instructor*, март 1952 г., стр. 67.
14. “Salvation for the Dead,” *Millennial Star*, 8 дек. 1927 г., стр. 775; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:127.
15. “The Keys of the Priesthood Restored,” стр. 101.

16. *Sealing Power and Salvation*, Речи на годината на Университета Бригъм Йънг, 12 ян. 1971 г., стр. 2–3; курсив премахнат.
17. *The Restoration of All Things* (1945 г.), стр. 174–175.
18. “The Keys of the Priesthood Restored,” 100–101.
19. *Sealing Power and Salvation*, стр. 3.
20. “A Greeting,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, ян. 1935 г., стр. 5; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:180.
21. “Salvation for the Dead,” *Improvement Era*, фев. 1917 г., стр. 362; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:144.
22. “Salvation for the Dead,” *Improvement Era*, фев. 1917 г., стр. 362–363; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:173.
23. В Conference Report, апр. 1942 г., стр. 26; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:175.
24. В Conference Report, окт. 1911 г., стр. 122.



Живот според всяко слово, което излиза из Господните уста

„Най-висшата форма на поклонение на Бог е да се спазват заповедите, да се върви в стъпките на Сина Божий, да се вършат всички неща, които са Му угодни“.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

„Стремя се да изработвам моето спасение“, заявява президент Джозеф Фийлдинг Смит „и знам, че мога да го получа само чрез подчинение на законите на Господ като спазвам заповедите, като извършвам дела на праведност, като следвам стъпките на нашия водач Исус, пример и наставник на всички ни“.¹

Освен че се стреми да изработва собственото си спасение, президент Смит работи старателно, за да помогне и на другите да направят същото. Старейшина Франсис М. Гибънс, който служи като секретар на Първото Президентство, отбелязва, че президент Смит „счита за свое задължение да извиси предупредителен глас, когато хората започнат да се отклоняват от пътеката, набелязана в Писанията. И той няма намерение да се откаже от това задължение, независимо от това какво са казали другите. Това го прави непопулярен в някои кръгове, но не изглежда да оказва някакъв възпиращ ефект върху него, целта му не е да стане популярен или известен в очите на хората. Вместо това, той гледа на себе си като страж на кулата, чието задължение е да даде предупредителен вик на хората, които са под него и не виждат приближаващата опасност“.²



„Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди” (Йоана 14:15).

Президент Смит веднъж споделя преживяване, илюстриращо промяната в сърцето, която може да се случи на човек, който се вслуша в този предупредителен зов:

„Преди много години присъствах на една колова конференция и говорих за Словото на мъдростта. ... Когато отидох в задната част на сградата (в края на конференцията), почти всички си бяха тръгнали, но един човек си вдигна ръката и каза:

„Брат Смит, това е първата реч за Словото на мъдростта, която някога ми е харесвала”.

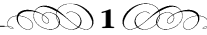
Аз отвърнах: „Други речи за Словото на мъдростта не сте ли чували?”

Той каза: „Да, но това е първата, която ми хареса”.

Аз отвърнах: „Как така?”

Той каза: „Ами, сега вече спазвам Словото на мъдростта”.³

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



Бог управлява вселената чрез закон и ние сме подчинени на този закон.

Всички хора трябва да приемат, че тъй като Всевишният управлява цялата вселена чрез неизменен закон, то човекът, който е най-великото от всичките Му творения, трябва да бъде подчинен на такъв закон. Господ заявява тази истина кратко и убедително в едно откровение към Църквата:

„Всички царства имат даден закон;

и има много царства, защото няма пространство, в което да няма царство; и няма царство, в което да няма пространство, било то по-висше или по-нисше царство.

И на всяко царство е даден закон; и във всеки закон има също някои ограничения и условия.

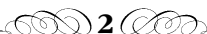
Всички същества, които не съблюдават тези условия, не са оправдани”. (У. и З. 88:36–39.)

Тази истина е ясна сама по себе си. Затова е разумно да очакваме, че царството Божие се управлява от закон и всички,

които желаят да влязат в него, следва да спазват този закон. „Ето, Моят дом е дом на ред, казва Господ Бог, а не дом на безредие”. (У. и З. 132:8.)

Господ е дал на човека кодекс от закони, които наричаме Евангелието на Исус Христос. Поради липса на вдъхновение и духовно напътствие, хората може да имат различия във връзка с тези закони и тяхното приложение, но не може да има спор относно това, че тези закони съществуват и че всички, които желаят да влязат в това царство, следва да им се подчиняват.⁴

Имаме всяка истина, всяко учение, всеки закон и изискване, всяко действие и обряд, необходими, за да ни спасят и възвисят в най-високото небе на селестиялния свят.⁵



Спазването на заповедите е израз на нашата любов към Господ.

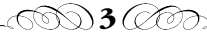
Нашата отговорност в Църквата е да се покланяме на Господ в дух и истина и да се стремим да правим това с цялото си сърце, мощ и разум. Исус казва: „На Господа твоя Бог да се покланяш и само Нему да служиш”. (Матей 4:10.)

Вярваме, че поклонението на Бог е много повече от молитва и проповядване и следване на Евангелието. Най-висшата форма на поклонение на Бог е да се спазват заповедите, да се върви в стъпките на Сина Божий, да се вършат всички неща, които са Му угодни. Едно е да служим на думи на Господ, съвсем друго е да уважаваме и почитаме волята Му като следваме примера, който Той е дал за нас. ... Радвам се на привилегията да вървя по стъпките Му. Изключително съм благодарен за словата на вечен живот, които съм получил в този свят, и за надеждата за вечен живот, която ще получа в идния свят, ако остана истинен и верен до края.⁶

Това е законът за членовете на Църквата, по думите на Спасителя: „Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме люби. ...” (Иоана 14:21.) И отново Спасителят казва: „Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди”. (Иоана 14:15.) ...

Спасителят никога не е извършвал грях, нито е имал обезпокоена съвест. Не е било необходимо за Него да се покаява, както аз и вие, но по някакъв начин, който не мога да разбера, Той понесъл теглото на моите прегрешения, а също и вашите. ... Той дошъл и предложил себе си за жертва, която да плати дълга на всеки един от нас, който пожелае да се покае за греховете си, да се завърне при Него и да спазва заповедите Му. Помислете за това, ако обичате. Спасителят понесъл това бреме по някакъв начин, който е отвъд разбирането ни. Знам това, защото приемам словото Му. Той ни казва за мъчението, през което преминава, мъчение толкова голямо, че той умолявал Отца Си ако е възможно да не пие горчивата чаша, тя да го отмине: „... обаче, не Моята воля, но Твоята да бъде”. (Лука 22:42.) Отговорът, който получава от Отца е следния: „Трябва да я изпиеш”.

Мога ли да не Го обичам? Не, не мога да не Го обичам. Обичате ли го? Тогава спазвайте заповедите Му.⁷



Ако се отвърнем от Господните заповеди, не можем да очакваме да получим Неговите благословии.

Когато се отвърнем от заповедите, които Господ ни е дал за наше напътствие, ние не можем да претендираме за Неговите благословии.⁸

Каква е ползата да се молим на Господа за благословии, ако нямаме намерението да спазваме заповедите Му? Такова молене е подигравка и обида за престола на благодатта. Как можем да се осмелим да предположим, че можем да очакваме положителен отговор, ако правим това? „Търсете Господа, докле може да се намери. Призовавайте Го докато е близо; нека остави нечестивият пътя си, и несправедният помислите си, Нека се обърне към Господа, и Той ще се смили за него, и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро”. Така казва Исаия (Исаия 55:6–7). Но не е ли Господ винаги близо, щом Го призовем в молитва? Не е така! Той казва: „Те се бавеха да се вслушат в гласа на Господа, техния Бог; ето защо, Господ, техният Бог, се бави да се вслуша в техните молитви и да им отговори в деня на тяхното нещастие. В деня на спокойствието си те оцениха лекомислено



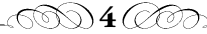
*Родителите могат да помогнат на децата си
„да вървят в светлината на истината”.*

съвета Ми, а в деня на нещастieto си те Ме търсят по необходимост” (У. и З. 101:7–8). Ако се приближаваме към Него, Той ще се приближава към нас и няма да бъдем забравени, но ако не се приближаваме към Него, нямаме обещанието Той да ни отговори, докато се бунтуваме.⁹

Не можем да се молим на Господ и да казваме: „Вслушай се в каузата ни, дай ни победа, направи това, което искаме да направим, но не искай от нас да вършим това, което Ти искаш да правим”.¹⁰

Необходимо е да вървим в пълната светлина на истината, не само в част от истината. Нямам привилегиата да отхвърлям някои от принципите на Евангелието и да вярвам в други и след това да чувствам, че ми се полагат пълните благословии на спасение и възвисяване в царството Божие. Ако искаме възвисяване, ако искаме мястото, което Господ е подготвил за тези, които са справедливи и истинни, тогава трябва да желаем да вървим в

пълната светлина на Евангелието на Исус Христос и да спазваме всичките заповеди. Не можем да кажем, че някои от тях са малки и незначителни, и затова Господ няма да обърне внимание, ако ги нарушаваме. Заповядано ни е да живеем с всяко слово, което излиза от Господните уста (вж. Второзаконие 8:3; У. и З. 98:11). „Защо Ме зовете, Господи, Господи,” казва Той, „и не вършите това, което казвам?” (Вж. Лука 6:46.)¹¹



Когато спазваме заповедите на Господа, ние сме на пътя към съвършенството.

Господ очаква от нас да вярваме в Него, да приемаме вечното Му Евангелие и да живеем в хармония с Неговите условия. Не можем да избираме и да се подчиняваме само на тези евангелски принципи, които ни харесват, и да забравяме останалите. Нямаме право да решим, че някои принципи вече не са приложими в обстоятелствата на нашите общества и култури.

Господните закони са вечни, имаме пълнотата на вечното Му Евангелие и сме задължени да вярваме на всичките му закони и истини и след това да действваме в съгласие с тях. Няма по-важно нещо от това да спазваме Господните заповеди. Той очаква от нас да се придържаме към всеки истинен принцип, да поставим на първо място в живота си нещата от Неговото царство, да продължаваме напред с увереност в Христа и да Му служим с цялата си мощ, разум и сила. На езика на Писанията, нека се вслушаме в заключението на всичко това: „Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека”. (Еклисиаст 12:13.)¹²

Често си мисля, а предполагам и вие, за онази велика и прекрасна проповед—най-великата, която някога е била проповядвана, доколкото знаем—която наричаме „Проповедта на планината”. ... Ако се вслушаме в тези учения, можем да се завърнем отново в присъствието на Бог Отец и Неговия Син Исус Христос.

Често си мисля за следното обобщение:

„И тъй бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият Небесен Отец”. (Матей 5:48.)

... Вярвам, че Господ има предвид точно това, което казва, че трябва да бъдем свършени, също както нашия Небесен Отец. Това няма да стане изведнъж, а ред по ред и правило след правило, пример след пример и то не само докато сме живи в този смъртен живот, защото ние може би ще можем чак след гроба да постигнем това свършенство и ще бъдем като Бог.

Но тук полагаме основата. Именно тук, в това изпитателно състояние, биваме учени на простите истини от Евангелието на Исус Христос, за да се подготвим за това свършенство. Мое задължение е, а също и ваше, да бъда по-добър днес, отколкото вчера, а вие да сте по-добри днес, отколкото бяхте вчера и по-добри утре, отколкото сте днес. Защо? Защото сме на този път, ако спазваме заповедите Господни, на пътя към свършенство, а това може да стане само чрез послушание и желание в сърцата ни да победим света. ...

... Ако имаме слабо място, ако имаме слабост, точно над това трябва да се съсредоточим, с желанието да го преодолеем, докато не се усвършенстваме и победим. Ако някой счита, че му е трудно да плаща десятъка си, точно с това трябва да се заеме, докато се научи да си плаща десятъка. Ако е Словото на мъдростта, с това трябва да се занимава, докато се научи да обича тази заповед.¹³



**Като спазваме заповедите, Господ ни утешава
и благославя и укрепва, за да станем мъже
и жени, достойни за възвисяване.**

За да угодим на Господа, ние трябва не само да Го почитаме с благодарност и възхвала, но и с желанието си да спазваме заповедите Му. Като правим това, Той ще ни даде благословиите Си, защото на този принцип (спазване на закона) се основават всички неща (вж. У. и З. 130:20–21).¹⁴

Бог ни е дал заповедите, за да можем да се доближим до Него и да усилим вярата си и да бъдем укрепени. Той никога не ни е давал някоя заповед, която да не е за наша утеха и благословия. Те не се дават просто за да задоволят Господа, а за



В храма ние сключваме завет да „служим на Господ и (да) спазваме заповедите Му и (да) се пазим неопетнени от света”.

да ни направят по-добри мъже и жени и да бъдем достойни за спасение и възвисяване в царството Му.¹⁵

Ако ходим в храма, ние вдигаме ръце в завет, че ще служим на Господ и ще спазваме заповедите Му и ще се пазим неопетнени от света. Ако осъзнаваме какво правим, тогава надаряването ще бъде защита за нас през целия ни живот—защита, от която човек, който не ходи в храма, не се ползва.

Чувал съм баща ми да казва, че в часа на изкушение той винаги си е припомнял обещанията, заветите, които е сключил в Дома Господен, и те са му осигурявали защита. ... Тази защита е отчасти целта за тези церемонии. Те ни спасяват сега и ни възвисяват по-нататък, ако ги почитаме. Знам, че тази защита е дадена, защото аз също съм я чувствал, както и хиляди други, които не са забравили задълженията си.¹⁶

Господ ще ни даде дарове. Ще събуди умовете ни. Ще ни даде познание, което ще изясни всички трудности и ще ни направи

да живеем в хармония със заповедите, които Той ни е дал; ще ни даде познание, което ще стане толкова дълбока част от душите ни, че никога да не може да бъде изкоренено, ако ние само търсим светлината, истината и разбирането, които са ни обещани, и можем да ги получим, ако останем истинни и верни на всеки завет и задължение в Евангелието на Исус Христос.¹⁷

Великото обещание, дадено на членовете на Църквата, които желаят да живеят според закона и да спазват заповедите Господни е следното: те не само ще получат място в царството Божие, но и ще живеят в присъствието на Отца и Сина; и това не е всичко, защото Господ е обещал, че всичко, което има Той, ще им бъде дадено (вж. У. и З. 84:33–39).¹⁸

Чрез спазването на тези заповеди, които са изложени в Евангелието на Исус Христос, и чрез постоянство, ние ще получим безсмъртие, слава, вечен живот и ще обитаваме в присъствието на Бог Отец и Неговия Син Исус Христос, където наистина ще ги опознаем.¹⁹

Ако желаем да вървим в пътеките на добродетелта и святостта, Господ ще излее благословиите си върху нас до степен, която не сме подозирали за възможна. Ще бъдем действително, както казва Петър „избран род, царско свещенство, свет народ, люде, които Бог придоби”. (1 Петрово 2:9.) А ще бъдем придобити от Бог, защото няма да сме като другите хора, които не живеят според тези стандарти. ...

Като служители на Господ, нашата цел е да ходим в пътеките, които Той е начертал пред нас. Желаем не само да вършим и казваме това, което ще Му е угодно, но и се стремим да живеем живота си така, че да бъдем като Него.

Той сам ни дава съвършен пример във всичко и ни казва: „Следвайте Ме”. Той пита нефитските ученици: „... Какви човеци трябва да бъдете вие?”, и след това отговаря: „Истина ви казвам, тъкмо какъвто съм Аз”. (3 Нефи 27:27.)

Ние сме включени в най-великото дело на света. Това свещеничество, което притежаваме, е силата и властта на самият Господ, а Той ни е обещал, че като увеличаваме призованията

си и ходим в светлината, както и Той е в светлината, ще имаме слава и почит с Него завинаги в царството на Отца Му.

С такава величествена надежда пред нас, можем ли да направим нещо по-малко от това да изоставим злите пътища на света? Няма ли да поставим на първо място в живота си Божието царство? Няма ли да се стремим да живеем според всяко слово, което излиза из Господните уста?²⁰

Свидетелствам, че Господ говори в наши дни, че посланието Му е послание на надежда и радост и спасение, и ви обещавам, че ако ходите в небесната светлина, останете верни на доверието, което ви е оказано и спазвате заповедите, ще имате мир и радост в този живот и вечен живот в идния свят.²¹

Спазвайте Божиите заповеди. Ходете в светлина. Устойте до края. Бъдете верни на всеки завет и задължение и Господ ще ви благослови повече от най-смелите ви мечти.²²

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Разгледайте историята в края на „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“. Защо чувствата ни относно Евангелието се променят, когато се стремим да спазваме заповедите?
- Какво научавате от стиховете от Писанията, цитирани в точка 1?
- По какъв начин нашето спазване на заповедите е израз на любов към Исус Христос? Как то е израз на благодарност за Неговата единителна жертва? Как то е израз на поклонение на Бог? (вж. точка 2.)
- Обмислете ученията в точка 3. Защо е грешно да очакваме Господ да ни благослови, ако не се стремим да се подчиняваме?
- Как ви помага да знаете, че не следва да очаквате моментално да станете съвършени или изобщо да станете съвършени в този живот? (Вж. точка 4.) Помислете какво бихте могли да правите всеки ден, с Господната помощ, за да останете на „този път към съвършенство“.

- В точка 5 президент Смит изрежда поне десет начина, по които Господ ще ни благослови, ако спазваме заповедите. Какви преживявания можете да споделите, в които сте получили някои от тези благословии?

Свързани с темата стихове:

Матей 4:4; 2 Нефи 31:19–20; Омний 1:26; У. и З. 11:20; 82:8–10; 93:1; 130:20–21; 138:1–4

Помощ в преподаването

„Помолете участниците да споделят какво са разбрали при личното изучаване на главата. Може да е полезно да се свържете с някои от тях през седмицата и да ги помолите да дойдат подготвени да споделят какво са научили” (от стр. vii в тази книга).

Бележки

1. В Conference Report, окт. 1969 г., стр. 110.
2. Франсис М. Гибънс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992 г.), стр. 313.
3. В Conference Report, окт. 1935 г., стр. 12.
4. “Justice for the Dead,” *Ensign*, март 1972 г., стр. 2.
5. В “President Smith’s Last Two Addresses,” *Ensign*, авг. 1972 г., стр. 46.
6. “I Know That My Redeemer Liveth,” *Ensign*, дек. 1971 г., стр. 27.
7. В Conference Report, апр. 1967 г., стр.121–122.
8. В Conference Report, окт. 1935 г., стр. 15.
9. В Conference Report, апр. 1943 г., стр. 14.
10. В Conference Report, окт. 1944 г., стр. 144–145.
11. В Conference Report, апр. 1927 г., стр.111–112.
12. “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme,” *New Era*, септ. 1971 г., стр. 40.
13. В Conference Report, окт. 1941 г., стр. 95.
14. “The Virtue of Obedience,” *Relief Society Magazine*, ян. 1968 г., стр. 5.
15. В Conference Report, апр. 1911 г., стр. 86.
16. “The Pearl of Great Price,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, юли 1930 г., стр. 103.
17. “Seek Ye Earnestly the Best Gifts,” *Ensign*, юни 1972 г., стр. 3.
18. “Keep the Commandments,” *Improvement Era*, авг. 1970 г., стр. 3.
19. В Conference Report, окт. 1925 г., стр. 116.
20. “Our Responsibilities as Priesthood Holders,” *Ensign*, юни 1971 г., стр. 50.
21. В Conference Report, Обща конференция на Британската област през 1971 г., стр. 7.
22. “Counsel to the Saints and to the World,” *Ensign*, юли 1972 г., стр. 27.



В света, но не от света

*„Докато живеем в света, ние не сме от света.
От нас се очаква да побеждаваме света и
да живеем както подобава за светии”.*

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

На 29 декември 1944 г. синът на президент Джозеф Фийлдинг Смит, Луис, загива по време на службата си в армията на САЩ. Въпреки скръбта, която президент Смит изпитва, той бива утешен от спомена за добрия живот на Луис. „Ако Луис някога е казал или направил лошо нещо, не съм го чул”, записва в дневника си президент Смит. „Чувствата му бяха чисти, както и делата му. ... Колкото и да е тежък ударът, ние имаме мира и щастието да знаем, че той бе чист и освободен от пороците, които са толкова разпространени из света и се срещат и в армията. Той бе предан на вярата и е достоен за величественото възкресение, когато отново ще бъдем с него”.¹

Около 11 години по-късно президент Джозеф Фийлдинг Смит и съпругата му Джеси виждат подобни черти в други служители на армията. Те обикалят мисиите на Църквата в източна Азия и се срещат с военослужещи светии от последните дни. Президент и сестра Смит са впечатлени от тези млади мъже, които независимо от изкушенията на света, водят добър и чист живот. На октомврийската обща конференция през 1955 г. президент Смит казва:

„Вие, бащи и майки, които имате синове, които служат в армията, гордейте се с тях. Те са прекрасни младежи. Някои от нашите военослужещи са обърнати във вярата, дошли са в Църквата чрез ученията, наставленията и примера—основно чрез примера—на членовете на Църквата, които служат с тях в армията.



*Дори и по време на война, можем да живеем
в света, но да не бъдем от света.*

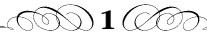
Срещнах много млади мъже, които казват: „Дойдохме в Църквата поради живота на тези млади мъже и защото те ни учеха на принципите на Евангелието”.

Те вършат добра работа. Може да има един или двама, които са небрежни, но тези млади мъже, с които имах привилегията да се срещна и да говоря, давах свидетелството си за истината и бяха смирени.

И като се срещнах със офицерите и военните свещеници ... , те всички казваха: „Харесваме вашите млади мъже. Те са чисти. Може да се разчита на тях”.²

Президент Смит предупреждава членовете на Църквата да бъдат—като тези млади военослужещи—„различни от светските хора”.³ В такива речи той често говори за почитане на Господния ден свят, спазване на словото на мъдростта, почитане на имената на Небесния Отец и на Исус Христос, скромно обличане и спазване на закона за целомъдрието. Той уверява светиите от последните дни, че благословиите, които ще получат, ако обърнат гръб на злините на света и спазват заповедите, ще „надминат всичко, което сега можем да разберем”.⁴

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



Господ очаква от нас да обърнем гръб злините на света и да живеем както подобава за светиин.

Живеем в нечестив и греховен свят. Но докато живеем в света, ние не сме от света. От нас се очаква да побеждаваме света и да живеем както подобава за светиин ... Имаме по-голяма светлина, отколкото има света, и Господ очаква повече от нас, отколкото очаква от хората от света.⁵

В седемнадесетата глава на Йоана—трудно ми е да чета тази глава без сълзи да напират в очите ми— ... нашият Господ се моли на Отца с цялата нежност на душата Си, защото знае, че часът е настанал Той да предложи Себе Си в жертва, моли Се за Своите ученици. В тази молитва Той казва:

„Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия.

Те не са от света както и Аз не съм от света.

Освети ги чрез истината: Твоето слово е истина”. (Йоана 17:15–17.)

Ако живеем съгласно религията, която Господ е разкрил и която сме приели, ние не принадлежим на света. Не трябва да участваме в неговата лекомисленост. Не трябва да споделяме неговите грехове и грешки—грешки във философиите и грешки в ученията, грешки в начина на управление или каквито и да било грешки—ние не участваме в тях.

Единственото, което трябва да правим, е да спазваме заповедите Божии. Това е всичко—да бъдем истинни на всеки завет и всяко задължение, което сме сключили и поели върху си.⁶

От това, което казвам, не правете заключението, че според мен трябва да се изолираме от хората извън Църквата и да не общуваме с тях. Нямам това предвид, а искам да бъдем последователни светии от последните дни и ако хората от света ходят в мрак и грях, противно на Господната воля, ние сме дотам.⁷

Когато се присъединим към Църквата ... , от нас се очаква да изоставим много от пътищата на света и да живеем както подобава за светии. Повече не трябва да се обличае, да говорим, да действаме и дори да мислим както другите твърде често правят. Мнозина в света консумират черен и зелен чай, кафе, тютюн и алкохол и наркотици. Мнозина богохулстват с вулгарни и неприличен език, животът им е неморален и нечист, но тези неща трябва да ни бъдат чужди. Ние сме светии на Всевишния. ...

Призовавам Църквата и всички нейни членове да изоставят злините на света. Ние трябва да избягваме нецеломъдреността и всяка форма на неморалност, все едно че са чума ...

Като служители на Господ, нашата цел е да ходим в пътеките, които Той е начертал пред нас. Желаяме не само да вършим и казваме това, което ще Му бъде угодно, но и се стремим да живеем живота си така, че да бъде като Неговия.⁸

Да пазим Господния ден свят

Бих искал да кажа няколко думи относно спазването на Господния ден и спазването му свят. Тази заповед ни е дадена в

началото и Бог е заповядал на светиите и на всички хора по земята да спазват Господния ден и да го пазят свят—един ден от седем. На този ден трябва да си почиваме от трудовете си, да ходим в Господния дом и да принасяме в жертва свещенодействията си. Защото наистина, това е ден, който ни е назначен, за да си почиваме от трудовете си и да се покланяме на Всевишния. (Вж. У. и З. 59:9–10.) В този ден трябва да Му предлагаме благодарностите си и да Му се покланяме чрез молитва, пост, песен, поучение и напътствие.⁹

Господният ден е станал ден на удоволствия, на веселие, на всичко друго, но не и на почитане на Бог ... и съжалявам да кажа, но твърде много членове—а и един би бил твърде много—на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни се присъединяват в тази процесия и Господният ден се счита от някои членове на Църквата за ден на веселие и удоволствия, а не за ден, в който да можем да служим на Господа нашия Бог с цялото си сърце, с цялата си мощ, разум и сила. ...

Това е законът за Църквата днес, такъв, какъвто е бил за древен Израил, и някои от членовете доста се обезпокоят, защото считат, че почитането на Господния ден намаля спектъра на техните дейности.¹⁰

Нямаме работа да нарушаваме Господния ден. ... Много съжалявам, че дори сред светиите от последните дни на това учение не се гледа както би трябвало, че сред нас има хора, които считат за съвсем приемливо да се следва светския начин в това отношение. Те приемат идеите и схващанията на света в нарушение на заповедите Господни. Но ако правим това, Господ ще ни държи отговорни; невъзможно е да нарушаваме словото Му и да получим благословиите на верните.¹¹

Спазване на Словото на мъдростта

Словото на мъдростта е основен закон. Той посочва начина и ни дава достатъчно информация относно храните и напитките, които са добри за тялото, и тези, които не са. Ако искрено спазваме това, което е написано с помощта на Духа Господен, нямаме нужда от допълнителни съвети. Това чудесно напътствие съдържа следното обещание:



Господ разкрива Словото на мъдростта на пророка Джозеф Смит, за да помогне на светиите да получат физическа и духовна сила.

„И всички светии, които помнят да спазват и вършат тези неща, и ходят в подчинение на заповедите, ще получат здраве в пъпа си и мозък в костите си,

и ще намерят мъдрост и големи съкровища от познание, тъкмо скрити съкровища,

и ще тичат и няма да се уморяват; и ще ходят, и няма да отпадат”. (У. и З. 89:18–20.)¹²

Милиарди долари се харчат ежегодно за опияняващ алкохол и тютюн. Пиянството и мръсотията, които тези злини носят на човешкото семейство, подкопават не само здравето, но и моралните и духовни устои на човечеството.¹³

Семействата са разкъсвани от нарастващата употреба на незаконни наркотици и злоупотребата със законни лекарства.¹⁴

Не трябва да се вслушваме в изкушенията и в злонамерените реклами на субстанции, които вредят на тялото и са заклеймени

от нашия Отец в небесата и Неговия Син Исус Христос; те нямат място в Евангелието, което ни е дадено. ...

Телата ни трябва да бъдат чисти. Мисленето ни трябва да бъде чисто. Трябва да имаме в сърцето си желанието да служим на Господ и да спазваме Неговите заповеди, да помним молитвите си и в смирение да търсим съветите, които идват чрез напътствията на Духа Господен.¹⁵

Почитане на името на Божеството

Трябва да пазим името на Божеството най-свято и да го изговаряме с най-тържествено уважение. Нищо не е по-наскърбяващо или шокиращо за чувствата на чувствителния човек от това да чуе грубо и невежо създание да злоупотребява с името на Божеството. Някои хора богохулстват до такава степен, че за тях изглежда е почти невъзможно да изречат две или три изречения без да ги подчертаят с някоя вулгарна или богохулна клетва. Има хора, които изглежда считат за ... израз на мъжественост и превъзходство над обикновените хора да използват богохулен език. ... Мръсотията във всяка една форма е унищожителна и унищожителна за душата и трябва да се избягва като смъртоносна отрова от всички членове на Църквата.

Добрите истории често биват съсипвани само защото авторите им не са разбрали кога да използват свещени имена. Когато богохулни изрази излизат от устата на иначе порядъчни хора, вместо да подчертаят историята, те подриват нейната стойност и привлекателност. ... Колко странно е, че някои хора, при това добри хора, си мислят, че използването на някои изрази, които включват името Господно, добавя привлекателност, остроумие или сила на историите им! ...

Особено светиите от последните дни трябва да пазят като най-свещени и достойни за уважение всички неща, които са свещени. Хората от света не са обучени както нас за такива неща, макар и да има много честни, религиозни и чувствителни хора по света. Но ние имаме напътствието на Светия Дух и откровенията Господни, а Той тържествено ни учи в наши дни на нашите задълженията за всички такива неща.¹⁶

Скромно обличане и спазване на закона за целомъдрието

Светиите от последните дни не трябва да следват модите и нескромността на света. Ние сме Господен народ. Той очаква от нас да живеем чист и добродетелен живот, да пазим мислите си непорочни и умовете си чисти и верни при спазването на всички Негови заповеди. Защо трябва да следваме света, защо да не бъдем скромни, защо да не вършим нещата, които Господ изисква от нас?¹⁷

Като вървя по улиците към и от Църковната офис сграда, виждам млади и възрастни жени, много от тях „дъщери на Сион“, които са нескромно облечени (вж. Исаия 3:16–24). Осъзнавам, че времената и модите се менят. ... (Но) принципът на скромност и благоприличие остава същият. ... Стандартите, изразени от висшите ръководители на Църквата, са, че жените, а също и мъжете, трябва да се обличат скромно. Те са учени на правилно поведение и скромност във всички неща.

Според мен е тъжно, когато „дъщерите на Сион“ се обличат нескромно. Освен това, тази забележка се отнася и за мъжете. Господ е дал заповеди на древния Израил, че и мъжете и жените трябва да покриват телата си и да спазват винаги закона за целомъдрие.

Умолявам за скромност и целомъдреност от страна на членове на Църквата, и мъже и жени, да бъдат целомъдрени, чисти в живота си и да спазват заветите и заповедите, които Господ ни е дал. ...

... Носенето на нескромно облекло, което може да изглежда като дребна работа, отнема нещо от нашите млади жени и мъже в Църквата. Това просто прави по-трудно спазването на тези вечни принципи, според които всички ние трябва да живеем, ако желаем да се завърнем в присъствието на нашия Отец на небесата.¹⁸

 2

Благословиите, обещани на верните, са много по-велики от временните удоволствия на света.

Един член на Църквата ми каза веднъж, че не може да разбере защо щом той си плаща десятъка и спазва Словото на мъдростта, моли се и се старае да спазва всички заповеди, които Господ му е дал, едва свързва двата края, а съседът му, който нарушава Господния ден, предполагам и пуши и пие, прекарва (според него) добре времето си, не обръща внимание на ученията на нашия Господ и Спасител Исус Христос, но въпреки това преуспява.

Знаете ли, имаме страшно много членове на Църквата, които си мислят за това в сърцата си и се чудят защо. Защо този човек изглежда е благословен с всички добри неща на земята—между другото и с много от лошите неща, които той счита за добри—а толкова много членове на Църквата мизерстват, трудят се усърдно, за да се справят в този свят.

Отговорът е прост: Понякога (а аз от време на време го правя) отивам на футболен или бейзболен мач или на друго забавление и задължително ще бъда заобиколен от мъже и жени, които пушат цигари или пури или мръсни лули. Много е досадно и това ми пречи. Обръщам се към сестра Смит и правя някакъв коментар, а тя отвърща: „Ами, нали знаеш какво си ме учил? Ти си в *техния* свят. Това е техният свят”. И това някак вкарва ум в главата ми. Да, ние сме в техния свят, но не трябва да сме от него.

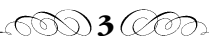
Така, тъй като ние живеем в техния свят, те преуспяват, но, братя и сестри, техният свят приближава края си. ...

Ще дойде денят, когато *този* свят няма да съществува. Той ще бъде променен. Ще получим по-добър свят. Ще получим свят, който е праведен, защото, когато Христос дойде, Той ще пречисти земята.¹⁹

Ако търсим старателно, молим се винаги, вярваме и живеем праведно, ние имаме Господното обещание, че всички неща ще работят за наше добро (вж. У. и З. 90:24). Тук не ни се обещава, че няма да имаме изпитания и трудности в живота, защото

това изпитателно състояние е предназначено да ни дава опит и трудни и противоречиви ситуации.

Никога не е било предвиждано животът да бъде лесен, но Господ ни е обещал, че ще направи така, всички наши изпитания и трудности да бъдат за наше добро. Той ще ни дава силата и способността да побеждаваме света и да стоим непоклатимо във вярата, независимо от всичкото противопоставяне. Това е обещание, че ние ще имаме мир в сърцата си, въпреки суматохата и трудностите на света. И най-вече, това е обещание, че когато този живот приключи, ще заслужим вечен мир в присъствието на Онзи, чието лице сме търсили, чиито закони сме спазвали и на Когото сме избрали да служим.²⁰



Когато поставим Божието царство на първо място в живота си, ние действаме като светлина за света и даваме пример за околните, който те да следват.

Светиите от последните дни са като град, поставен на хълм, който не може да бъде скрит, и като свещ, която дава светлина на всички в къщата. Наше задължение е да позволим светлината ни да свети като пример за праведност, не само на хората, сред които живеем, но и на хората по цялата земя. (Вж. Матей 5:14–16.)²¹

Желаем да видим светиите от всеки народ да получават пълните благословии на Евангелието и да бъдат духовни ръководители в страните си.²²

Братя и сестри, нека спазваме заповедите Божии според както са ни разкрити. Нека дадем пример на хората на земята, за да могат те, виждайки добрите ни дела, да желаят да се покаят и да приемат плана на спасение, за да могат да получат спасение в селестиалното царство на Бог.²³

Моля се светиите да застанат непоклатими срещу натиска и изкушенията на света, да поставят на първо място в живота си Божието царство, да оправдаят всяко доверие и да спазват всеки завет.

Моля се младите и подрастващото поколение да опазят умовете си и телата си чисти от неморалността, злоупотребата с наркотици и духа на бунтарство и отричане на благоприличието, които заливат света.

Отче наш, излей Духа Си върху тези твои чеда, за да се опазят от опасностите на света и да се опазят невинни и чисти, достойни кандидати за завръщане в Твоето присъствие и живот с Теб.

И нека Твоята закриляща грижа да бъде над всички онези, които търсят лика Ти и които вървят пред Теб с почтеност в душите си, за да могат да бъдат светлина на света, оръдие в ръцете Ти, осъществяващи Твоите цели на земята.²⁴

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Като четете „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит”, помислете си за предизвикателства, които срещат младите хора днес, когато техните родители или възрастни ръководители не са с тях. Какво можем да направим, за да помогнем на младежите ни да останат верни в такива ситуации?
- Кой са някои от благословиите, които ни се дават, когато спазваме заповедите, споменати в точка 1?
- Как бихте могли да използвате ученията в точка 2, за да помогнете на човек, който е объркан от нещата на света? Как можем да намерим „мир в сърцата си, независимо от суматохата и проблемите на света”?
- Как нашият пример може да помогне на околните да изоставят нещата от света? (Вж. точка 3.) Кога сте виждали силата на праведния пример? Помислете какво бихте могли да направите, за да дадете праведен пример на семейството си и на околните.

Свързани с темата стихове:

Матей 6:24; Марка 8:34–36; Иоана 14:27; Филипийците 2:14–15; Мороний 10:30, 32

Помощ в преподаването

„Можете да изразите любовта си към тези, на които преподавате, като ги слушате внимателно и бъдете искрено загрижени

за техния живот. Христовата любов притежава силата да смекчава сърцата и да помага на хората да бъдат възприемчиви за нашепванията на Духа” (*Преподаването — няма по-велико призвание*, (1999 г.), стр. 46).

Бележки

1. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 г.), стр. 287–288.
2. В Conference Report, окт. 1955 г., стр. 43–44.
3. В Conference Report, апр. 1947 г., стр. 60–61.
4. “Our Responsibilities as Priesthood Holders,” *Ensign*, юни 1971 г., стр. 50.
5. “President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California,” *New Era*, юли 1971 г., стр. 8.
6. В Conference Report, апр. 1952 г., стр. 27–28.
7. “The Pearl of Great Price,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, юли 1930 г., стр. 104.
8. “Our Responsibilities as Priesthood Holders,” стр. 49–50.
9. В Conference Report, апр. 1911 г., стр. 86.
10. В Conference Report, апр. 1957 г., стр. 60–61.
11. В Conference Report, апр. 1927 г., стр. 111.
12. *Answers to Gospel Questions*, комп. Джозеф Фийлдинг Смит младши, 5 тома (1957–1966 г.), 1:199.
13. “Be Ye Clean!” *Church News*, 2 окт. 1943 г., стр. 4; вж. също *Doctrines of Salvation*, ред. на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 3:276.
14. В “Message from the First Presidency,” *Ensign*, ян. 1971 г., стр. 1.
15. В Conference Report, окт. 1960 г., стр. 51.
16. “The Spirit of Reverence and Worship,” *Improvement Era*, септ. 1941 г., стр. 525, 572; вж. също *Doctrines of Salvation*, 1:12–14.
17. “Teach Virtue and Modesty,” *Relief Society Magazine*, ян. 1963 г., стр. 6.
18. “My Dear Young Fellow Workers,” *New Era*, ян. 1971 г., стр. 5.
19. В Conference Report, апр. 1952 г., стр. 28.
20. “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme,” *New Era*, септ. 1971, 40.
21. В Conference Report, окт. 1930 г., стр. 23.
22. Вж. Conference Report, Обща конференция на Британската област през 1971 г., стр. 6.
23. В Conference Report, апр. 1954 г., стр. 28.
24. “A Witness and a Blessing,” *Ensign*, юни 1971 г., стр. 110.



Любов и загриженост към всички деца на нашия Отец

„Мисля, че ако всички хора знаеха и разбираха кои са, ако знаеха за божествения си произход, ... щяха да изпитват чувства на доброта и родство един към друг, които щяха да променят целия им начин на живот и да донесат мир на земята”.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт отбелязват: „Животът на Джозеф Фийлдинг Смит може да бъде най-добре разбран от малките деяния на грижа, които правеше”. Те споделят три примера за „малки деяния на грижа”, които е правил:

„Един ден на конференция на Църквата в Мормонския табернакул на Храмовия площад едно дванадесет годишно момче, развълнувано да бъде там за пръв път, бе дошло рано, за да може да си намери място отпред. ... Точно преди започването на събранието и когато всички места бяха заети, един разпоредител помоли момчето да се откаже от мястото си, за да може един закъснял сенатор на САЩ да го заеме. Момчето покорно се съгласи и застана на пътеката, разочаровано, притеснено, в сълзи”. Президент Джозеф Фийлдинг Смит „забеляза младежа и му махна да дойде отпред (на подиума). Когато момчето му обясни какво се е случило, той каза: „Този разпоредител няма правото да направи така с теб. Но ела, седни до мен”, и сподели мястото си с него, сред апостолите на Църквата.

Един ден той интервюира група млади мъже, които ще заминават на две-годишни мисии за Църквата и забелязва едно фермерско момче, което е призовано да служи в източна Канада.



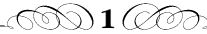
*„Но Петър рече: Сребро и злато аз нямам; но каквото
имам, това ти давам; В името на Исус Христос
Назарянина, стани и ходи”. (Деянията 3:6).*

„Синко, студено е там. Имаш ли топло палто?“ „Не, сър, нямам.“ Той завел момчето през улицата до един универсален магазин и му купил най-топлото палто, което имали в наличност.

През деня, в който го призовават по време на конференция за президент на Църквата, едно малко момиче си проправя път в тълпата след събранието и протяга ръка към неговата. Той е толкова разчувстван от жеста, че се навежда и прегръща детето. Научава, че името ѝ е Винъс Хобс, ... почти на четири години. На рождения си ден Винъс получава изненадващо телефонно обаждане: Джозеф Фийлдинг Смит и съпругата му се обаждат в междуградски разговор, за да ѝ изпеят „Честит рожден ден“.¹

Тези деяния на доброта не са изолирани случаи, а част от модела, който той следва през целия си живот. Президент Смит е „човек с голяма нежност и състрадание“. Животът му се състои от повтарящи се случаи на оказване на помощ на нуждаещите се, утеха на съкрушените, даване на съвет на обърканите и даване на пример за онова мислосърдие, което е „чистата любов Христова“. (Мороний 7:47.)²

Ученията на Джозеф Фийлдинг Смит



Като имаме знанието, че Бог е Отец на всички хора, ние желаем да обичаме и благославяме околните.

Мисля, че ако всички хора знаеха и разбираха кои са, ако знаеха за божествения си произход, и за безкрайния потенциал, който е част от тяхното наследство, щяха да изпитват чувства на доброта и родство един към друг, които щяха да променят целия им начин на живот и да донесат мир на земята.

Ние вярваме в достойнството и божествения произход на човека. Вярата ни е основана на факта, че Бог е наш Отец, а ние сме Негови деца и всички хора са братя и сестри в едно вечно семейство.

Като членове на семейството Му, ние сме живели с Него преди основаването на тази земя и Той е постановил и установил план на спасение, чрез който получаваме привилегията да напредваме и се усъвършенстваме, ако полагаме усилия.

Бог, Когото почитаме, е възвисена Личност, всесилна и съвършена, Той е създал човека по Негов образ и подобие, с черти на характера и качества, които Той самият притежава.

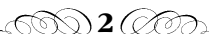
И така вярата ни в достойнството и съдбата на човека е важна част и от нашата теология и от нашия начин на живот. Основата на Господните учения е „първата и най-велика заповед“: „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум“, а втората велика заповед е следната: „Възлюби ближния си като себе си“. (Вж. Матей 22:37–39.)

Тъй като Бог е наш Отец, ние имаме естественото желание да Го обичаме и да Му служим и да бъдем достойни членове на Неговото семейство. Чувстваме задължение да вършим това, което Той желае от нас, да спазваме заповедите и да живеем в хармония със стандартите на Евангелието Му—това са неща, които са важна част от правилното почитане на Бог.

И тъй като всички хора са наши братя, имаме желание да ги обичаме и да ги благославяме и да бъдем в добро общение с тях—и това също го приемаме като съществена част от правилното почитане на Бог.

Затова всичко, което вършим в Църквата е съсредоточено около божествения закон, който гласи, че ние трябва да обичаме и почитаме Бог и да служим на ближните си.

Нищо чудно тогава, че като църква и като хора ние храним дълбока и трайна загриженост за благосъстоянието на всички чедра на Отца. Стремим се да спомогнем за тяхното материално и духовно благосъстояние, а също и за нашето. Молим се за тях, както и за себе си, и се опитваме да живеем така, че те като видят добрите ни дела, да могат да започнат да прославят Отца ни, който е на небесата. (Вж. Матей 5:16.)³



Когато се обичаме и подкрепяме един друг в Църквата, ставаме сила за добро по света.

„Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“. (Иоана 14:15.)

Тези слова са адресирани от Спасителя към учениците Му само няколко часа преди Неговата смърт, когато ги е събрал,

за да отпразнуват Пасхата и да им даде последни напътствия преди да изстрада греховете на света. Пак тогава, малко преди тези Свои думи, Той говори по същата тема, когато казва:

„Дечица, още малко съм с вас. Ще Ме търсите, и както рекох за юдеите, така и вам казвам сега: гдето отивам Аз, вие не можете да дойдете. Нова заповед ви давам, да се любите един друго; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един друго“. (Иоана 13:33–34.) ...

... Ние не сме просто приятели, ние сме братя и сестри, деца Божии, които са излезли от света, както вече казах, за да сключат завети, да спазват законите Му и да следват всички напътствия, дадени чрез вдъхновение. Заповядано ни е да се обичаме един друг. „Нова заповед“, казва Господ и все пак, като много други заповеди, тя е стара като вечността. Никога не е съществувало време, когато тази заповед да не е съществувала и да не е била важна за спасението, и все пак е винаги нова. Тя никога не остарява, защото е истинна.⁴

Вярвам, че е наше тържествено задължение е да се обичаме един друг, да се доверяваме един на друг, да имаме вяра един в друг, че е наше задължение да не се вираме в грешките и недостатъците на другите и да не ги увеличаваме пред себе си или пред хората по света. Не трябва да има критикуване, клеветене, злословене в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Трябва да сме си верни един на друг и на всеки принцип на нашата религия и да не завиждаме на другите. Не трябва да ревнуваме другите, нито да им се сърдим, не трябва да възниква в сърцата ни чувството, че няма да си простим един друго прегрешенията ни. Не трябва да има чувства на непрощаване в сърцата на децата Божии спрямо който и да е човек. ...

... Ние не трябва да таим лоши чувства един към друг, а да имаме чувства на прошка и на братска и сестринска любов един към друг. Нека всеки един от нас си припомня собствените си грешки и слабости и да се опитва да ги поправи. Все още не сме стигнали до състояние на съвършенство, това е малко вероятно да се постигне в този живот, и все пак, чрез помощта на Светия Дух, е възможно да застанем единни, гледайки лице в лице и преодолявайки греховете и несъвършенствата си. Ако правим



*Когато протягаме ръка за помощ на другите,
ние показваме любовта си към тях.*

това, следвайки всички заповеди Господни, ще бъдем сила за добро в света, ще надделеem и преодолеем всичкото зло, всяко противопоставяне на истината и ще донесем праведност по лицето на земята. Защото Евангелието ще се разпространи и хората по света ще чувстват влиянието, което ще се излъчва от хората на Сион и те ще бъдат по-склонни да се покаят за греховете си и да приемат истината.⁵

3

**Ние изразяваме любов към ближните
си като им служим.**

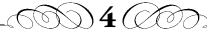
Спасителят дойде на света, за да ни научи да се обичаме и тъй като този велик урок ни бе изявен чрез великото Му страдание и смърт, за да можем да живеем, не трябва ли да изразяваме любовта си към ближните ни чрез служба, отдадена в тяхна полза? ...

Службата трябва да бъде отдавана в полза на другите. Трябва да протягаме ръка за помощ на нещастните, на хората, които не са чули истината и са в духовен мрак, на нуждаещите се, на подтиснатите. Не се ли справяте с това? Нека си

припомним за думите на поета Уил Л. Томпсън. ... Стихотворението започва така:

“Днес направих ли нещо добро в света?
 Насърчих ли изпаднал в беда?
 И на тъжния днес
 върнах ли радостта?
 Ако “не”, провал е това”. (Химни, №. 141.)⁶

Мисията ни е към целия свят—за мир и надежда и щастие и физическо и вечно спасение на всички чеда на Отца ни. ... С всичките си сили убеждавам и призовавам членовете на Църквата да продължат да помагат и да благославят живота на всички чеда на Отца ни навсякъде.⁷



Трябва да ценим и обичаме хората заради тях самите.

Когато бях момче, имах кобила на име Джуни. Тя бе едно от най-интелигентните животни, които съм познавал. Тя изглеждаше почти като човек по отношение на уменията ѝ. Не можех да я държа заключена в плевнята, защото тя винаги развързваше връвката на вратата към нейното отделение. По принцип слагах връвката свързана с вратичката на отделението през горната част на кола, но тя просто я повдигаше с носа и зъбите си. След това излизаше на двора.

Имаше чешма в двора, която се използваше за пълнене на коритото с вода за животните ни. Джуни я пускаше със зъбите си и оставяше водата да тече. Татко ми се караше, защото не можех да задържа коня в плевнята. Тя никога не избяга, само пускаше водата и след това се разхождаше из двора или из ливадата или в градината. Посред нощ чувах водата да тече и след това трябваше да я спра и да затворя отново Джуни.

Татко вежнџ каза, че кобилата е по-умна от мен. Един ден той реши да я заключи така, че тя да не може да излезе. Той сложи връвчицата, която обикновено връзвах през горната част на кола и я завърза около кола и после под една напречна греда и каза: „Млада лейди, а сега да те видим как ще излезеш!” Баща ми и аз излязохме от плевнята и се отпавихме към къщата, но

преди да стигнем до нея, Джуни ни беше настигнала. След това отиде до чешмата и пак пусна водата.

Тогава казах, че вероятно тя е умна колкото двама ни. Просто не можехме да спрем Джуни да се измъква от отделението си. Но това не означава, че тя бе лоша, защото не беше. Татко не искаше да я продаде или замени, защото тя имаше толкова много други добри качества, които компенсираха за малкия ѝ недостатък.

На кобилата можеше да се разчита и можеше да тегли каруцата ни също толкова добре, колкото да се измъква от отделението си. И това бе важно, защото майка ми бе лицензирана акушерка. Когато я повикваха да отиде при пациентка някъде в долината, обикновено посред нощ, аз трябваше да стана, да взема фенера от плевнята и да впрегна Джуни в каруцата.

Бях само на десет или единадесет години по това време и тази кобила трябваше да бъде кротка и същевременно достатъчно силна, за да превозва мен и майка ми из цялата долина във всякакво време. Само едно нещо не можех да разбера: защо повечето бебета трябваше да се родят през нощта и толкова много от тях през зимата.

Често чаках в каруцата за майка ми и бе хубаво да бъда заедно с компанията кротката стара Джуни. Това преживяване с кобилата бе добро за мен, защото рано през живота ми трябваше да се науча да я обичам и оценявам заради нея самата. Тя бе прекрасна кобила със само няколко лоши навици. Хората са много подобни. Никой от нас не е съвършен, но всеки един от нас се опитва да стане съвършен, също като Отец в небесата. Трябва да оценяваме и обичаме хората заради тях самите.

Може би трябва да си припомните това, когато давате оценка на вашите родители, учители, ръководители в района или кола и приятели—или братята и сестрите си. Този урок го запомних завинаги—да виждам доброто в хората, макар и да се опитвам да им помогна да преодолеят един или два лоши навика. ...

Научих рано в живота си да обичам и да не съдя другите, винаги опитвайки се да преодолявам собствените си недостатъци.⁸

 5

**Когато обичаме Господ с цялото си сърце
и ближните си като себе си, ние сме в
хармония със свещения закон.**

„Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум.

Това е голямата и първа заповед.

А втора, подобна на нея, е тая: Да възлюбиш ближния си, както себе си.

На тия две заповеди стоят целият закон и пророците”. (Матей 22:37–40.)

С други думи, всичко, което е разкрито за спасението на човека от началото на нашето време, е включено в тези два закона. Ако обичаме Господ с цялото си сърце, с цялата си душа и с целия си ум и ближните си като себе си, тогава няма какво повече да се иска. Тогава ще бъдем в хармония с цялостта на свещения закон. Ако желаем да живеем в хармония с тези две големи заповеди—а ние рано или късно трябва да го правим, за да можем да бъдем достойни да живеем в присъствието Божие—то нечестието, ревността, амбицията, завистта, кръвопролитие и всички грехове от всякакво естество трябва да изчезнат от земята. Тогава ще дойде ден на вечен мир и щастие. Какъв славен ден ще е това! Надарени сме с достатъчно разум, за да знаем, че такова състояние е най-желателно и ще установи сред хората Бащинството на Бог и съвършеното братство на хората.

... Можем ли да кажем, че обичаме Господ с цялата си душа? Можем ли кажем, че сме така загрижени за благоденствието на ближния си както за собственото си благоденствие?⁹

Нека обичаме Господа, защото това е основата на всички неща. Това е първата заповед, а втората заповед, да обичаме ближните си като себе си, е като нея, и когато правим това, ние изпълняваме закона, защото няма нищо, което остава недовършено.¹⁰

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Помислете за „малките деяния на грижа”, които президент Джозеф Фийлдинг Смит прави за другите (вж. „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит”). Какво можем да направим, за да установим подобни модели на доброта в живота си?
- Как ученията в точка 1 могат да ни помогнат да бъдем мили и любящи към хората около нас?
- Какво ви впечатлява от съвета на президент Смит в точка 2? Защо мислите, че ще бъдем „сила за добро в света” ако следваме този съвет?
- Какво е направил Исус Христос, за да „ни научи да се обичаме един друг”? (Вж. точка 3.) По какви начини можем да следваме примера Му?
- Разгледайте историята за кобилата Джуни (вж. точка 4). Защо мислите че е важно да „ценим и обичаме хората заради самите тях”? Какво можем да направим, за да виждаме доброто в другите, дори и ако се опитваме да им помогнем да преодолеем лоши навици?
- Какво означава за вас да спазвате заповедите в Матей 22:37–40? (За някои примери вж. точка 5.) Защо сме „в хармония с цялостта на свещения закон”, когато спазваме тези заповеди?

Свързани с темата стихове:

Деянията 17:28–29; Римляните 8:16–17; 1 Иоаново 4:18–21; Мосия 2:17; 18:8–10; Мороний 7:45–48

Помощ в преподаването

Поканете участниците да прочетат подзаглавията на главата и изберете точка, която е важна за тях или тяхното семейство. Поканете ги да изучават ученията на президент Смит в тази точка, включително съответстващите въпроси в края на главата. След това помолете участниците в класа да споделят какво са научили.

Бележки

1. В Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 г.), стр. 10–11.
2. С. Пери Лий, “Church Expresses Devotions to President Smith,” *Church News*, 14 юли 1956 г., стр. 2.
3. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 4–5.
4. В Conference Report, окт. 1955 г., стр. 53–55.
5. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 119–120.
6. В Conference Report, апр. 1968 г., стр. 12.
7. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 4.
8. “My Dear Young Fellow Workers,” *New Era*, ян. 1971, стр. 4–5.
9. В Conference Report, апр. 1943 г., стр. 12.
10. В Conference Report, окт. 1920 г., стр. 59.



*Старейшина Джозеф Фийлдинг Смит през 1910 г.,
малко след като е ръкоположен за апостол.*



Провъзгласяване на Евангелието по света

„Опитали сме плодовете на Евангелието и знаем, че те са добри, и желаем всички човещи да получат същите благословии и същия дух, излети толкова изобилно върху ни”.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

Джозеф Фийлдинг Смит и съпругата му Луи не са изненадани, когато получават писмо, подписано от президент Лоренцо Сноу, призоваващо Джозеф да служи пълновременна мисия. В тези ранни дни на Църквата женените мъже често служели извън дома. Така че, когато това писмо пристига на 17 март 1899 г., около месец преди първата годишнина от сватбата им, Джозеф и Луи приемат възможността с вяра и кураж, примесени с тъга при мисълта, че ще бъдат разделени две години.

Старейшина Смит служи в Англия, на около 7 600 км от дома си. Той и Луи си изпращат писма често—писма, изпълнени с изрази на любов и свидетелство. В едно от първите писма на старейшина Смит до Луи той пише: „Знам, че делото, което съм призован да върша, е делото Божие, иначе не бих седял тук и минута, дори не бих напуснал дома си. Но знам, че щастието ни зависи от моята вяроност, докато съм тук. Трябва да желая да върша всичко това поради обичта към човечеството, щом Спасителят ни можа да страда толкова много за нас. ... Аз съм в ръцете на Небесния ни Отец и Той ще се грижи за мен и ще ме пази, ако върша волята Му. И Той ще бъде с теб, докато ме няма, за да се грижи за теб и да те защитава във всичко”.¹

Старейшина Смит и колегите му мисионери са отдадени служители на Господ. В едно писмо до Луи той споменава, че всеки

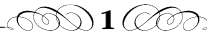
месец той и другите мисионери раздават около 10 000 тракта (брошури) и посещават около 4000 домове. Въпреки това, той приключва този си отчет с отрезвяващото наблюдение: „Но не мисля, че повече от един тракт на всеки сто бива прочетен”.² По време на службата на старейшина Смит в Англия много малко от хората там приемат посланието на възстановеното Евангелие. По време на двете години служба „той не обърна и един човек във вярата, нито имаше възможността да извърши и едно кръщение, само потвърди един новопокръстил се човек”.³ Без да вижда резултатите от усилията си, той намира утеха в знанието, че върши Господната воля и че помага на хората да се подготвят да приемат Евангелието по-нататък през живота си.

За около две седмици по време на мисията си старейшина Смит е в болница заедно с още четирима други мисионери. Петимата старейшини са били контактни за варицела, затова били поставени под карантина, за да се предотврати разпространяването на болестта. Въпреки че старейшина Смит говори за престоя си като за „затворничество”, той и колегите му се възползват максимално от него. Те дори споделят Евангелието с персонала в болницата. В края на престоя си там, старейшина Смит пише следното в дневника си: „Сприятелихме се с медицинските сестри и останалите хора, които ни посещаваха по време на затворничеството ни. Много пъти имахме разговори с тях за Евангелието, също им оставихме книги за четене. Когато напуснахме болницата, изпяхме един-два химна, което освен друго впечатли слушащите, защото ги оставихме със сълзи в очите. Мисля че направихме добро впечатление в болницата, особено на медицинските сестри, които признават, че не сме такива хора, каквито преди си мислели, че сме, и сега вече по всяко време ще ни защитават”.⁴

Старейшина Смит приключва мисията си през юни 1901 г. Седемдесет години по-късно той се връща в Англия като президент на Църквата, за да председателства на една областна конференция. Към този момент семената, които той и другите са посяли, вече са покълнали и разцъфтяли. Той се радва да види толкова много британски светии да идват на събранията.⁵ Той казва: „Няколко кола на Сион, един осветен на Господа храм,

значителен брой сгради на райони и колове и доста успешна мисионерска работа—всичко това свидетелства за факта, че Църквата добива зрялост във Великобритания”. И той казва, че този напредък във Великобритания е показателен за това какво ще се случи по целия свят. Той заявява, че Евангелието е за всички хора и че „Църквата ще бъде установена навсякъде, сред всички народи, дори до краищата на земята, преди второто пришествие на Сина човешки”.⁶

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



Само ние имаме пълнотата на възстановеното Евангелие и желаем всички хора да получат същата благословия.

С безкрайната Си мъдрост и с цел да изпълни заветите и обещанията, дадени на древните пророци, Господ е възстановил в тези последни дни пълнотата на вечното Си Евангелие. Това Евангелие е планът на спасението. То бе постановено и установено в съветите на вечността преди създаването на тази земя и бе разкрито наново в днешно време за спасението и благославянето на всички деца на нашия Отец, навсякъде. ...

Почти шестстотин години преди Христа—т.е. преди Неговото идване—великият пророк Нефи казва на народа си: „... има един Бог и един Пастир над цялата земя.

И идва времето, когато Той ще се яви на всички народи. ...” (1 Не. 13:41–42.)

Този обещан ден приближава. Това е времето, определено за проповядването на Евангелието по целия свят и за изграждането на Господното царство сред всеки народ. Има добри и праведни хора във всички народи, които биха откликнали на истината, които ще дойдат в Църквата и ще станат светлина, водеща собствените им народи. ...

... Евангелието е за всички хора и Господ очаква онези, които го приемат, да живеят съгласно истините му и да ги предлагат на хората от техния народ и на техния език.

И сега, в дух на любов и братство, приканваме всички хора навсякъде да се вслушат в словата на вечен живот, разкрити днес чрез пророка Джозеф Смит и неговите съмишленици.

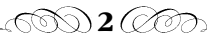
Приканваме другите деца на нашия Отец: „елате в Христа и станете съвършени в Него, и отречете се от всякакво безбожие”. (Мороний 10:32.)

Приканваме ги да повярват в Христа и Неговото Евангелие, да дойдат в Църквата Му и да се присъединят към светиите Му.

Опитали сме плодовете на Евангелието и знаем, че те са добри, и желаем всички човеци да получат същите благословии и същия дух, излети толкова изобилно върху ни.⁷

Знам, че има добри и набожни хора сред всички секти, групи и деноминации и всички те ще бъдат благословени и възнаградени за всичкото добро, което вършат. Но остава фактът, че само ние имаме пълнотата на тези закони и обреди, които подготвят хората за пълнотата на наградите в обиталищата небесни. И така ние казваме на добрите и благородните, на праведните и набожните хора навсякъде: Запазете всичко добро, което имате, придържайте се към всеки верен принцип, който сега е ваш, но елате и вкусете от допълнителната светлина и познание, които този Бог, Който е същия вчера, днес и навеки, отново излива върху народа Си.⁸

Моля се Господните цели на земята в и извън Църквата бързо да се осъществят; Господ да благослови верните Си светии и сърцата на хората, които търсят истината и чиито сърца са праведни пред Господа, да станат сънаследници с нас на пълнотата на благословиите на възстановеното Евангелие.⁹



Всички членове на Църквата имат отговорността да използват силата, енергията, средствата и влиянието си за проповядване на Евангелието.

Ние сме чували, че всички сме мисионери. ... Всички сме отделени, но не чрез полагане на ръце, не сме получили специално призование, не сме избрани за мисионерска служба, но като членове на Църквата, ние ставаме мисионери, тъй



„Всеки човек, който приеме светлината на Евангелието, става светлина и водач за всички, които успее да достигне“.

като сме обещали да помагаме за напредъка на Евангелието на Исус Христос. Това влиза в отговорностите на всеки член на Църквата.¹⁰

Със сърце, изпълнено с любов към всички хора, аз моля членовете на Църквата да изучават Евангелието и да живеят според него, като използват силата, енергията и средствата си за проповядването му по света. Господ ни е дал тази задача. Той ни е дал божествена заповед. Заповядал ни е да продължаваме напред с неуморно старание и да предлагаме на останалите Негови чедата тези спасителни истини, разкрити на пророка Джозеф Смит.¹¹

Нашата мисия е, доколкото имаме сили, да активираме, да довеждаме до покаяние толкова от чедата на нашия Отец в небесата, колкото ни е възможно. ... Това е задължение, което Господ е възложил на Църквата и особено на кворумите на свещеничеството в Църквата и това задължение принадлежи на всяка душа.¹²

Сред нас има много честни души, които никога не са приемали възможността или не са се опитвали да търсят, за да може да намерят, величествените истини, които са ни направени явни в Господните откровения. Те не мислят за тези неща, живеят сред нас, общуваме с тях и ги виждаме ежедневно. Те ни смятат за много приятни хора, но особени в религиозните си убеждения, и затова не обръщат внимание на вярата ни и затова тази величествена мисионерска работа, която се извършва в коловете на Сион събира жътва от честни, верни души, намерени измежду хората, които никога преди не са се възползвали от възможността да чуят Евангелието.¹³

Ние, които сме получили истината на вечното Евангелие, не трябва да се задоволяваме с нищо друго освен с най-доброто, а най-доброто е пълнотата на царството на Отца; и затова се надявам и се моля всички ние да живеем така, че да даваме пример за праведност на всички хора, за да не се препъне никой, да не се поколебае никой, да няма никой, който да се отклони от пътеката на праведността поради нещо, което сме направили или казали.¹⁴

Има едно влияние, което се излъчва не само от отделните хора, но и от Църквата. Вярвам, че успеха ни по света зависи основно от отношението на светиите. Ако сме изцяло обединени в мисъл, в дела и в действия, ако обичаме истината, ако живеем според нея така, както желае Господ, тогава от тази общност, от събранията на светиите от последните дни във всички общности, ще се излъчва към света едно влияние, което е неустоимо. Повече честни мъже и жени ще бъдат обърнати във вярата, защото Духът Господен ще върви пред нас, за да подготви пътя. ... Ако тези хора спазват заповедите на Господ, това ще бъде сила и влияние, което ще разруши противопоставянето и ще подготви хората да приемат светлината на вечното Евангелие, а ако не го направим, поемаме върху си отговорност, която е ужасна що се отнася до последствията ѝ.

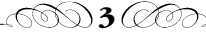
Как бих се чувствал, или пък вие, ако, когато ме призоват пред великия съд, някой посочи с пръст към мен или вас и каже: „ако не бяха действията на този човек или тази група, аз щях да

приема истината, но бях заслепен, защото те, макар и да твърдяха че имат светлината, не живееха според нея”.¹⁵

Господ ни казва, че ако се трудим през всичките си дни и спасим поне една душа, колко велика ще бъде радостта ни с нея (вж. У. и З. 18:15); а от друга страна колко велики ще бъдат скръбта ни и проклятието ни, ако чрез действията си сме отклонили една душа от тази истина.¹⁶

Светиите от последните дни, където и да се намират, са и трябва да бъдат светлина за света. Евангелието е светлина, която пронизва тъмнината, и всеки човек, който приеме светлината на Евангелието, става светлина и водач за всички, които успее да достигне.

Вашата отговорност ... е да бъдете живи свидетели за истинността и божествеността на това дело. Надяваме се, че ще живеете според Евангелието и ще изработите собственото си спасение, и че хората, които видят вашите добри дела, ще могат да прославят нашия Отец в небесата (вж. Матей 5:16).¹⁷



Църквата се нуждае от повече мисионери, които да изпълняват Господната работа.

Нуждаем се от мисионери. ... Полето е широко, жътвата е велика, но работниците са малко (вж. Лука 10:2). Също така полето е бяло за жътва (вж. У. и З. 4:4). ...

... Мисионерите ни отиват. Няма сила, която да е могла да ги спре. Опитано е. Големи усилия са положени в самото начало, когато е имало само няколко мисионери, но прогресът на това дело не може да бъде спряно. Не може да бъде спряно сега. Той трябва и ще продължи, за да може обитателите на земята да имат възможността да се покаят за греховете си и да получат опрощение на греховете си и да дойдат в Църквата и царството Божие преди да дойдат последните унищожения върху неправедните, те са обещани. ...

И тези мисионери, основно млади мъже, необучени в светските неща, отиват с това послание за спасение и обръкват великите и мъдрите, защото имат истината. Те проповядват това



„Поздравяваме онези, които служат толкова смело във великата мисионерска кауза“.

Евангелие; честните и искрените по сърце го чуват и се покаяват за греховете си и идват в Църквата.¹⁸

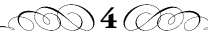
Надяваме се да видим деня, когато всеки достоен и подготвен млад мъж, светия от последните дни, ще има привилегията да отиде да върши Божието дело — да застава като свидетел за истината из народите на земята.

Сега имаме много и можем да използваме още повече стабилни и зрели двойки в тази велика мисионерска кауза и се надяваме, че тези, които са достойни и подготвени, ще уредят делата си и ще откликнат на призива да проповядват Евангелието и да извършат задълженията си по приемлив начин.

Ние също така имаме и можем да използваме много млади сестри в това дело, въпреки че върху тях не лежи същата отговорност както при братята и нашата най-голяма загриженост относно младите сестри е да сключат здрави брачни съюзи в храмовете на Господ.

Приканваме членовете на Църквата да помагат финансово при издръжката на мисионерската кауза и да даряват щедро от средствата си за разпространяването на Евангелието.

Поздравяваме онези, които служат толкова смело във великата мисионерска кауза. Джозеф Смит казва: „След всичко, което е било казано, най-голям и важен дълг е да проповядваме Евангелието”.¹⁹



Ние трябва да проповядваме ученията за спасение според както са записани в Писанията, в простота и яснота и според напътствията на Духа.

В ранните дни на тази диспенсация Господ е казал на хората, призовани в това служение: „а всеки човек да може да говори в името на Бога Господа, тъкмо Спасителя на света; ... тъй че пълнотата на Моето евангелие да може да бъде оповестена от немощните и простодушните до краищата на света и пред царе и пред управници”. (У. и З. 1:20, 23.)

На тези, които са призовани „да тръгн(ат) да проповядва(т)” Евангелието Му и на всички „старейшини, свещеници и учители” от Църквата Му, Той казва: Те „трябва да поучават на принципите на Моето евангелие, които са в Библията и Книгата на Мормон” и в другите Писания, „според както бъдат направлявани от Духа”. (Вж. У. и З. 42:11–13).

Като служители на Господ не сме призовани и упълномощени да преподаваме философиите на света или спекулативни теории от нашата научна ера. Мисията ни е да проповядваме ученията за спасение с *яснота* и простота според както са открити и записани в Писанията.

След като ни упътва да проповядваме принципите на Евангелието, които се намират в стандартните произведения, според напътствията на Духа, Господ прави следното велико изявление, което направлява цялото проповядване на Евангелието от всички в Църквата: „И Духът ще ви бъде даван чрез молитвата с вяра; и ако не получите Духа, няма да поучавате”. (У. и З. 42:14.)²⁰

**Евангелието е единствената надежда за света,
единственият път, който ще донесе мир на земята.**

Знаете ли коя е най-великата сила, най-мощният фактор в света за постоянното установяване на мир на земята? След като съм задал въпроса, ще му отговоря или поне ще изразя мнението си по него—като не споменавам нищо за други движения. Най-великият фактор в целия свят е силата на святото свещеничество, а то е притежание на светиите от последните дни. От началото, Господ е изпращал по света старейшини, на които е заповядал да призовават хората, като им казват: Покайте се и елате в Сион. Повярвайте в Моето Евангелие и ще имате мир.

Мир ще дойде, разбира се, чрез праведност, чрез справедливост, чрез милостта Божия, чрез силата, която ще ни се даде, чрез която сърцата ни ще бъдат смекчени и ще изпитваме любов един към друг. Наше задължение е да заявим тези неща сред всички народи, да ги призовем да дойдат в Сион, където стандартът е установен—знамето на мира—и да получат благословиите на дома Господен и влиянието на Неговия Свети Дух, който е изразен тук. И искам да ви кажа, че ние самите, ако желаем да служим на Господ, имаме една прекрасна сила във връзка с установяването на мир по света.

Бихме желали и други движения в тази посока да се осъществят. Подкрепяме всички, които носят мир в света, но нека не забравяме факта, че ние, светиите от последните дни, ако се обединим и застанем като един в службата ни на Господ и изпратим словата за вечен живот из народите, според мен, ще имаме по-голяма сила за установяването на мир в света, отколкото която и да е друга сила. Напълно съм съгласен с идеята, че Господ използва много средства, делото Му не е ограничено само до светиите от последните дни, защото Той е призовал мнозина извън Църквата да Му служат и ги е надарил със сила и ги е вдъхновил да вършат делото Му. ... Обаче, мои братя и сестри, нека не забравяме факта, че ние сме сила на земята за добро и за разпространяването на истината и за установяването

на мир сред всички народи, племена, езици и люде. ... Мисията ни е била и винаги ще бъде: „Покайте се, защото царството небесно приближава”. (Вж. У. и З. 33:10.)

Трябва да продължим, докато се съберат всички праведни, докато всички хора са предупредени, докато всички, които имат желанието да чуят, чуят, защото Господ е заявил, че няма да има и една душа, която да не чуе, нито сърце, което да не е достигнато (вж. У. и З. 1:2), защото словото Му ще се чуе, независимо дали от устата на старейшините Му или по някакъв друг начин, няма значение, но когато му дойде времето, Той ще приключи Своето дело на праведност, ще установи Своята истина и ще дойде да царува на земята.²¹

Ние уважаваме другите чедра на нашия Отец, членове на други секти, групи и деноминации, и нямаме друго желание освен това да се погрижим да получат допълнителната светлина и знание, дадени ни чрез откровение, като така станат с нас наследници на великите благословии на възстановеното Евангелие.

Имаме плана на спасение, извършваме обредите на Евангелието и именно то е единствената надежда за света, единственият път, който ще донесе мир на земята и ще поправи лошото, което съществува сред всички народи.²²

Знаем, че ако всички хора имат вяра в Христос, покаят се за греховете си, сключат завет във водите на кръщението да спазват заповедите Му и след това получат Светия Дух чрез полагане на ръце от мъжете, които са призвани и ръкоположени в тази сила—и ако те спазват заповедите—ще имат мир в този живот и вечен живот в идния свят (вж. У. и З. 59:23).²³

Няма лек за болестите на света, освен Евангелието на Господ Исус Христос. Надеждата ни за мир, за материално и духовно благоденствие и за наследяване на царството Божие се основава единствено възстановеното Евангелие и се осъществява чрез него. Няма дело, в което всеки от нас да може да участва, което да е по-важно от проповядването на Евангелието и изграждането на Църквата и царството Божие на земята.²⁴

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Помислете за начина, по който Джозеф Фийлдинг Смит реагира на трудностите като пълновременен мисионер (вж. „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“). Как неговият пример би могъл да повлияе на службата ви в Църквата?
- Помислете за благословията да се опитат „плодовете на Евангелието“ (точка 1). Помислете за хората, с които бихте искали да споделите тези „плодове“.
- Как думите на президент Смит в точка 2 ни помагат да споделяме Евангелието с околните?
- Президент Смит казва, че Църквата се нуждае от повече пълновременни мисионери, включително „възрастни двойки“ (точка 3). Какво можем да направим, за да помогнем на младежите да служат? Какво можете да направите, за да подготвите себе си да служите?
- По какви начини думите и действията ни могат да покажат простотата и яснотата на Евангелието? (Вж. точка 4.) Кога сте чувствали Светия Дух да ви напътства в тези ваши усилия?
- Кои учения в точка 5 са особено вдъхновяващи за вас? Какви са чувствата ви, когато размишлявате за споделянето на „единствената надежда за света, единствения път, който ще донесе мир на земята“?

Свързани с темата стихове:

Матей 24:14; Марка 16:15; 1 Нефи 13:37; 2 Нефи 2:6–8; 3 Нефи 12:13–16; У. и З. 1:17–24; 4; 50:13–14; 88:81; 133:57–58

Помощ в преподаването

Когато един от членовете на класа чете на глас ученията на президент Смит, поканете останалите да „внимават и търсят определени принципи или идеи. Ако даден пасаж съдържа необичайни или трудни думи или изрази, обяснете ги, преди той да бъде прочетен. Ако някой в групата има трудности с четенето, поканете доброволци, вместо да ги карате да се редуват да четат“ (*Преподаването — няма по-велико призвание*, (1999 г.), стр. 56).

Бележки

1. Джозеф Фийлдинг Смит до Луи Шъртлиф Смит в книгата на Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 г.), стр. 114–115.
2. Джозеф Фийлдинг Смит до Луи Шъртлиф Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 102.
3. Вж. *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 91.
4. *Journal of Joseph Fielding Smith*, 30 апр. 1901 г., Библиотека по църковна история; пунктуацията и главните букви са стандартизирани.
5. Вж. Conference Report, Обща конференция на Британската област през 1971 г., стр. 85.
6. Вж. Conference Report, Обща конференция на Британската област през 1971 г., стр. 176.
7. "I Know That My Redeemer Liveth," *Ensign*, дек. 1971 г., стр. 26–27.
8. "A Witness and a Blessing," *Ensign*, юни 1971 г., стр. 109–110.
9. "Out of the Darkness," *Ensign*, юни 1971 г., стр. 4.
10. *Take Heed to Yourselves*, събрано от Джозеф Фийлдинг Смит младши (1966 г.), стр. 27–28.
11. В Conference Report, окт. 1970 г., стр. 5–6.
12. В Conference Report, апр. 1944 г., стр. 50; вж. също *Doctrines of Salvation*, редакция на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 1:308.
13. В Conference Report, апр. 1921 г., стр. 42.
14. В Conference Report, апр. 1923 г., стр. 139.
15. В Conference Report, окт. 1933 г., стр. 62–63.
16. В Conference Report, апр. 1951 г., стр. 153.
17. Вж. Conference Report, Обща конференция на Британската област през 1971 г., стр. 176.
18. В Conference Report, апр. 1953 г., стр. 19–20.
19. В Conference Report, окт. 1970 г., стр. 7; вж. също *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, (2007 г.), стр. 330.
20. В Conference Report, окт. 1970 г., стр. 5.
21. В Conference Report, окт. 1919 г., стр. 89–90.
22. "To the Saints in Great Britain," *Ensign*, септ. 1971 г., стр. 3–4.
23. В Conference Report, окт. 1970 г., стр. 7.
24. "Counsel to the Saints and to the World," *Ensign*, юли 1972 г., стр. 27.



„Задължение на родителите, веднага след като техните деца започнат да разбират, е да ги научат да се молят“.



Молитвата—заповед и благословия

„Малко са нещата в живота, които са толкова важни, колкото общуването с Божеството чрез молитва“.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

Президент Джозеф Фийлдинг Смит учи, че трябва да направим молитвения дух „част от нашето същество“.¹ Той дава пример за този принцип чрез начина си на живот и начина, по които се моли—сам, с членове на семейството и пред хора.

След смъртта на първата му съпруга, Луи, той написва следната молитва в дневника си, която предоставя поглед към личните му молитви: „О мой Небесни Отче, помогни ми, моля Те, да живея така, че да бъда достоен да я срещна във вечна слава, да бъда отново с нея и никога да не се разделим през безбройните векове на вечността. Помогни ми да бъда смирен, да Ти се доверявам. Дай ми мъдрост и знание за небесни неща, за да имам силата да устоя на всичкото зло и да остана непоклатим в Твоята *истина*. О Господи, помогни ми, дари ми вечен живот в Твоето царство. Упътвай стъпките ми в праведност, давай ми пълнотата на Твоя Дух. Помогни ми да отгледам ценните ми бебчета, за да останат чисти и неопетнени през целия си живот и когато сме приключили пътя си, вземи ни в Твоето селестиялно царство, молим те. В името на нашия Изкупител, нека бъде така, амин“.²

Джозеф младши, синът на президент Смит, разказва за една запомняща се молитва, казана от президент Смит, когато двамата били на път към вкъщи в Солт Лейк Сити след пътуване из източна Юта. Те били „настигнати от силен дъжд и буря и направили грешен завой“ и се озовали в едно място, наречено

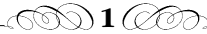
Индианския каньон. „Бурята ставаше все по-силна, а пътят много кален и хлъзгав, дотолкова, че не само ставаше опасно, но направо невъзможно да се продължи по него. Гъста мъгла обгръщаше дълбоката пропаст от едната страна на еднолентовия неасфалтиран път и младият Джозеф младши и д-р Дейвид Е. Смит, които бяха пътниците в колата, се опитваха да избутат и стабилизират колата от страх тя да не се подхлъзне и падне долу в дълбокия каньон. Колелата започнаха да буксуват в калта и накрая колата спря”. ... Джозеф си спомня, че баща му казал: „Направихме всичко, което е по силите ни. Ще се помолим на Господа”. Той наведе главата си в молитва, призовавайки Господ да подготви начин, за да може да поправи грешката му, да излезем от опасния каньон и да продължим пътуването си към вкъщи. Той каза на Господ, че има важни задачи, които трябва да свърши на следващия ден и че е изключително важно да се върне в Солт Лейк Сити. Като по чудо, бурята спря, появи се вятър, който изсуши пътя достатъчно, че да можем ... в крайна сметка да се върнем на магистралата. Веднага след като стигнахме до ниското, бурята започна отново, като забави трафика в района за няколко часа. След като стигнахме до каньона Прово, в посока Солт Лейк Сити, след много часове пътуване, ние бяхме спрени от магистрален патрул, който ни попита откъде идваме. Когато му казахме, че идваме от Индианския каньон, полицаят каза: „Това е невъзможно! Получихме съобщение, че всички мостове в този район са разрушени от придошлата вода”. За наша изненада, заглавните статии във вестника на следващия ден посочваха, че 200 коли заседнали в района, от който успяхме да се измъкнем”.³

През 62-годишното служение на президент Смит като апостол, много от проповедите му включват публични молитви, в които той моли за небесни благословии за членовете на Църквата и хората по целия свят. Например в първата му обща конференция като президент на Църквата, той се моли: „Моля се, Боже, Небесни Отче, да отвориш небесните отвори и да излееш върху чедата Си по цялата земя великите и вечни благословии, които ще подобрят материалното и духовното им състояние”.⁴

Молитвите на президент Смит разкриват дълбочината на свидетелството му и любовта му към неговия Отец в небесата и неговия

Спасител. Президент Бойд К. Пакър, който е призван да служи в Кворума на дванадесетте апостоли, когато Джозеф Фийлдинг Смит е президент на Църквата, казва: „Беше специално преживяване да чуеш как президент Джозеф Фийлдинг Смит се моли. Дори когато бе над деветдесет години, той се молеше да може „да спазва заветите си и задълженията си и да издържи до края”.⁵

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит



Заповядано ни е да се обръщаме към Небесния Отец в молитва.

Заповед от Господ е да Го търсим непрестанно в смирена молитва. Когато Спасителят е със своите ученици, Той ги учи да се молят и им дава пример с честите си молитви към Своя Отец. Можем да бъдем сигурни, тъй като това е заповед от Господ, че в молитвата има добродетел и когато се обръщаме към Господ, това трябва да става в дух на смирение и благоговение. ...

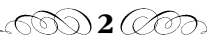
... Задължение на родителите, веднага след като техните деца започнат да разбират, е да ги научат да се молят. Нека те си създадат навик да се обръщат към техния Отец в небесата с разбиране за това защо казваме молитви. Ако този навик се сформира в детството, той може да остане завинаги и мъжът или жената, които искрено са търсили Господ и са Му благодарили за благословиите, могат да очакват, че Господ няма да ги изостави, когато са в нужда.⁶

Чудя се дали някога спираме да се замислим защо Господ иска да се молим. Дали Той иска да се молим, защото желае да Му се покланяме и да Го почитаме? Това ли е основната причина? Не мисля. Той е нашият Небесен Отец и ни е заповядано да Го почитаме и да Му се молим в името на Неговия Възлюбен Син Исус Христос. Но Господ може да се справи и без нашите молитви. Делото Му пак ще продължи, независимо дали се молим или не. ... Молитвата е нещо, от което *ние* се нуждаем, а не Господ. Той знае точно как да ръководи делата Си и как да се грижи за тях без помощ от нас. Молитвите ни нямат за цел да Му кажем как да Си върши работата. Ако това ни е идеята,

тогава грешим. Молитвите ни се произнасят повече заради нас самите, за да ни изградят и да ни дадат сила и кураж и да увеличат вярата ни в Него.

Молитвата е нещо, което смирява душата. Тя разширява разбирането ни; пробужда ума ни. Приближава ни до нашия Отец в Небесата. Нуждаем се от помощта Му; няма съмнение в това. Имаме нужда да бъдем водени от Светия Му Дух. Имаме нужда да знаем кои принципи са ни дадени, чрез които можем да се завърнем в Неговото присъствие. Имаме нужда умът ни да бъде пробуждан от вдъхновението, което произтича от Него; и по тези причини Му се молим, за да ни помогне да живеем с познание за Неговата истина, да ходим в светлината Му, за да можем чрез своята вяроност и подчинение отново да се завърнем в Неговото присъствие.⁷

Малко са нещата в живота, които са толкова важни, колкото общуването с Божеството в молитва. Господ е спуснал пред умовете ни завеса на забрава, за да не си спомняме за Него и за общуването ни с Него като членове на семейството Му в доземния живот. Молитвата е средството за общуване, което ни е предоставил, за да можем отново да имаме общение с него. Затова една от основните цели на смъртното ни изпитание е да се види дали можем да учим с дух на молитва винаги в сърцата ни, за да можем, когато Господ избере да проговори, да чуем Неговия глас в душите си.⁸



Винаги можем да се молим.

„И заповед Аз им давам (на родителите в Сион), че този, който не съблюдава молитвите си пред Господа в определеното им време, нека се запомни от съдиите на Моя народ”. (У. и З. 68:33.)

Не мисля, че сме чели този стих в този раздел твърде много и се чудя понякога дали разбираме колко важна всъщност е тази заповед. Никой човек не може да задържи Духа, ако не се моли. Никой не може да има вдъхновение от Светия Дух, ако в сърцето му го няма този дух на молитва. ...

Сега бих желал да поговоря още малко за този откъс. ... Кога е време за молитва?



Амулик, изобразен тук с Алма, насърчава хората да „призовава(т) (Господа) за милост, защото Той е могъщ да спасява” (Алма 34:18).

Някои от нас може да си мислят, че времето за молитва е когато станем сутрин и преди да си легнем вечер, след като сме свършили делата си, и че няма друго време за молитва. Но аз ви казвам и имам добро потвърждение за това, че винаги можем да се молим. Нека ви го прочета. Знаете, че обичам да доказвам това, което казвам, обичам да ви давам допълнителни свидетели за това, което изразявам, и не моля хората да приемат това, което казвам, освен ако то не е в абсолютна хармония с това, което Господ е казал директно или чрез пророците Си. В Книгата на Мормон четем думите (на Амулик) към бедните зорамити, които са се отклонили от истината и бидейки изгонени, заради тяхната бедност, от синагогите им, считайки, че могат да се молят само един по един тогава, когато са се качили на така наречения от тях Рамеумптом (вж. Алма 31:12–23), те не знаели всъщност какво да правят. Амулик ги учи както следва:

„Да, призовавайте Го за милост, защото Той е могъщ да спасява. Да, смирете се и продължавайте с молитвите си към Него. Призовавайте Го, когато сте по нивите си, да, или за всичките ви стада. Призовавайте Го, когато сте в къщите си сред цялото ви домочадие, и сутрин, и по пладне, и вечер. Да, призовавайте Го срещу силата на враговете ви. Да, призовавайте Го срещу дявола, който е враг на всичко праведно. Призовавайте Го за посеви-те на нивите ви, за да преуспявате в тях. Молете се за стадата по вашите поля, та да може те да се множат. Но това не е всичко; вие трябва да изливате цялата си душа във вътрешните ви стаи, по скритите ви места и в пустошта ви. Да, и когато не призовавате Господа, нека сърцата ви бъдат изпълнени и подтиквани да Му се молят непрестанно за вашето благоденствие, също и за благоденствието на околните ви. И сега, ето, възлюбени мои братя, кзвам ви, не смятайте, че това е всичко; защото след като сте вършили всички тези неща, ако върнете нуждаещите се и голите и не посещавате болните и страдащите, и не раздавате от вашето имущество, ако го имате, на онези, които са в нужда, казвам ви, че ако не правите и едно от тези неща, молитвата ви е напразно и не ви носи нищо; и вие сте като лицемерите, които отричат вярата”. (Алма 34:18–28.)

Според мен това е отлично учение и ви го чета, за да наблегна на подходящото време за молитва. Времето за молитва е сутрин преди да членовете на семейството да тръгнат по задачи. Добро време за молитва е когато се съберете на масата преди да ядете закуската и можете всички в семейството да се редувате при казането на молитвата. Това е време за молитва. Време за молитва за търговеца е сутрин, когато отиде на работното си място и преди да започне работния си ден, за стоката си. Време за молитва за пастира е когато е излязъл със стадата си и ги пасе. Време за молитва за фермера е когато излезе с плуга си на полето, когато отиде да засее семето и когато отиде да прибере реколтата. И ако човек се моли както му е заповядано в тези стихове от Писанията, които ви прочетох, тогава той най-вероятно ще спазва праведно заповедите Господни.⁹

3

Всичко, което вършим, трябва да бъде в хармония с това, което казваме в нашите молитви.

Не трябва да се молим само с устните си, но с всяко действие, в разговорите ни, във всички наши начинания, трябва да извършваме казаното в нашите молитви и да живеем в хармония с мислите, които заявяваме на Господ в ежедневните ни молитви.¹⁰

Имаме ли духа на молитва? Направили ли сме го част от себе си? Поддържаме ли връзка с нашия Небесен Отец чрез Светия Дух или не?¹¹

4

В молитвите си трябва да изливаме душите си в благодарност.

Трябва много внимателно да създадем чрез молитва едно благодарно отношение. Вярвам, че един от най-големите грехове на обитателите на земята днес е грехът на неблагодарността, липсата на признаване от тяхна страна на Господ и Неговото право да управлява и ръководи.¹²

В молитвите си трябва да изливаме душите си в благодарност за живота в себе си, за изкупителната жертва на Сина Божий, за Евангелието на спасението, за Джозеф Смит и за великото дело на възстановяването, което е извършено чрез него. Трябва да признаваме ръката на Господа във всичко и да Му благодарим за всички неща, и материални, и духовни.¹³

5

Трябва да се молим на Небесния Отец за всички наши праведни желания.

Трябва да се молим на Небесния Отец за вяра и почтеност и за всяко божествено качество, за триумфа и успеха на делото Му, за напътствието на Неговия Свят Дух и за спасение в Неговото царство. Трябва да се молим за семействата си, за съпругите и децата си, за храна и подслон и дрехи, за нашите бизнес дела и за всички наши праведни желания.¹⁴

Моля се небесните благословии да бъдат и пребъдат с нас и с всички хора.

О, да можеше небесата да излеят праведност и истина по целия свят!

О, да можеше всички хора навсякъде да отворят ушите си и да се вслушат в словата на истина и светлина, които идват от Господните служители!

О, да можеше Господните цели сред всички хора във всеки народ да бъдат бързо изгълнени!

Моля се членовете на Църквата, светиите на Всевишния, да бъдат укрепени в своите вяра и желания за праведност, те да нарастват в сърцата им и така да изработват своето спасение със страх и трепет пред Господ (вж. Филипяните 2:12; Мормон 9:27).

Моля се за добрите и почтените сред всички народи, да могат да бъдат доведени да търсят истината, да подкрепят всеки истинен принцип и да помогнат на каузата за свобода и справедливост.

В тези размирни и трудни времена се моля всички хора да бъдат водени от тази светлина, която осветява всеки човек, който идва на света (вж. Йоана 1:9; У. и З. 93:2) и така да могат да получат мъдростта да разрешат проблемите, които безпокоят човечеството.

Умолявам милостивия Отец да излее благословиите Си върху всички хора, и млади и стари, тези, които имат причина за скръб, тези, които са гладни и в нужда, тези, които са в неблагоприятни обстоятелства и лоша среда и всички, които имат нужда от помощ и подкрепа и мъдрост и всички тези добри и велики неща, които само Той може да даде.

Заедно с всички вас аз обичам, загрижен съм и изпитвам състрадание към чедата на нашия Отец по цялата земя и се моля техните условия да се подобрят и материално и духовно; моля се да дойдат при Христа и да научат за Него, и вземат игото Му върху си, за да намерят покой на душите си, защото Неговото иго е благо и Неговото бреме е леко (вж. Матей 11:29–30).

Моля се светиите от последните дни и всички, които заедно с тях спазват заповедите на Отца, да живеят така, че да получат мир в този живот и вечен живот в идния свят (вж. У. и З. 59:23)—като всичко това моля със смирение и благодарност и в името на Господ Исус Христос. Амин.¹⁵

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит” съдържа четири примера за молитви, казани от президент Смит. Какво можем да научим от всеки от тези примери?
- Обмислете личното си отношение към молитвата. Какво можем да направим, за да може молитвите ни да ни помогнат да се „доближаваме към нашия Отец в небесата”? (Вж. точка 1.)
- Президент Смит учи: „Винаги можем да се молим” (точка 2). По какви начини можем да следваме съвета му да се молим винаги?
- Какво означава за вас да „извършваме казаното в нашите молитви”? (Вж. точка 3.) Помислете за това какво можете да подобрите в тази област.
- Как отношението ни се променя, когато „изливаме душите си в благодарност” към нашия Небесен Отец? (Вж. точка 4.)
- Като изучавате молитвата на президент Смит в точка 5, помислете за вашите молитви. Наум помислете върху следния въпрос: “Кои хора и неща трябва да включвам по-често в молитвите си?”

Свързани с темата стихове:

Матей 7:7–8; Филипняните 4:6; 1 Солунците 5:17–18; Яковово 1:5–6; 2 Нефи 32:8–9; Алма 34:38–39; 3 Нефи 18:18–21; У. и З. 10:5

Помощ в преподаването

„За да насърчите обсъждане, използвайте въпросите в края на всяка глава. ... Можете също да разработите свои собствени въпроси специално за хората, които учите” (от стр. vi на тази книга).

Бележки

1. В Conference Report, апр. 1918 г., стр. 156.
2. В Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 г.), стр. 162–163; курсивът запазен.
3. Джозеф Фийлдинг Смит младши и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 232–233.
4. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 6.
5. Бойд К. Пакър, “Covenants,” *Ensign*, ноем. 1990 г., стр. 84; курсив премахнат от оригинала.
6. *Answers to Gospel Questions*, събрани от Джозеф Фийлдинг Смит младши, 5 тома (1957–1966 г.), 3:83–85.
7. В Conference Report, апр. 1968 г., стр. 10; курсивът запазен.
8. “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme,” *New Era*, септ. 1971 г., стр. 40.
9. В Conference Report, окт. 1919 г., стр. 142–143.
10. В Conference Report, окт. 1913 г., стр. 73.
11. В Conference Report, апр. 1918 г., стр. 156.
12. В Conference Report, окт. 1969 г., стр. 110.
13. “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme,” стр. 40.
14. “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme,” стр. 40.
15. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 149.



Лична отговорност

„Очакваме членовете ни навсякъде да прилагат правилни принципи и да ръководят себе си“.

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

Брат Д. Артър Хейкок един ден върви към църковната административна сграда и вижда, че президент Джозеф Фийлдинг Смит отключва страничната врата. Тъй като трябва да влезе в сградата, където той работи като секретар на Кворума на дванадесетте апостоли, брат Хейкок „се забързва нагоре по стълбите, вземайки по две-три стъпала наведнъж, за да успее да влезе преди да се затвори вратата. Едва успява да го направи. Като влиза в сградата, той отново се забързва да настигне президент Смит, за да върви с него до асансьора. Той му казва: „Надявам се да имам късмета да успея да се промъкна по този начин в небесата през вратата, която ще отворите“. Първоначално президент Смит не казва нищо и брат Хейкок се притеснява дали в опита си да се пошегува да е казал нещо грешно. Но „като стигат асансьора, президент Смит казва с блясък в очите си: „Братко, изобщо не разчитай на това!“¹

Чрез проповедите и действията си президент Смит многократно преподава принципа, който споделя с брат Хейкок: Той подчертава, че въпреки че светиите от последните дни усърдно помагат на другите да получат благословиите на Евангелието, спасението е лична отговорност. Той също така насърчава светиите да разчитат на себе си и да работят усърдно по материалните си цели. Той казва: „Целта на живота е следната: да развием своя потенциал и най-вече да се научим на самоконтрол.“²

Джозеф Фийлдинг Смит се научава да работи още като малко момче. Баща му често отсъства от дома, така че той „прекарва голяма част от детството си вършейки работата на възрастен“.



„Господ очаква от нас да имаме знание за материалните неща”.

Всъщност той е толкова усърден работник, че „неволно наследява една работа по-рано отколкото би трябвало, когато поради момчешката си гордост тайно издоява една от кравите на семейството, за да докаже, че е способен да го направи и така получава тази задача за постоянно”.³

Желанието му да работи продължава, когато той отслужва пълновременна мисия в Англия. Неговата съпруга Луи му пише следното, докато той е там: „Знам, че обичаш задълженията много повече от удоволствията, и затова изпитвам толкова много обич и доверие към теб, че според мен ти си почти напълно съвършен млад мъж”.⁴ Освен че изпълнява задължението си да преподава на другите Евангелието, той работи усърдно и по неговото изучаване. В едно писмо до семейството си, той разказва за усилията си да научи наизуст стих от Писанията: „Цял ден се опитвах да науча един цитат от Писанията и все още не го знам. Но съм решен да го науча преди да приключа”.⁵

Президент Смит предава своето отношение към работата на децата си. Той им казва: „Хората умират на легло. Амбицията също”. Не забравяйки за този принцип, той и съпругата му карат децата си да стават рано всяка сутрин и да вършат задълженията си по почистването и подреждането на дома им. „Някак си на тате му се струваше неморално да лежим в леглата си след шест часа” си спомня един от синовете му. „Разбира се, само веднъж опитах да направя това. Татко се погрижи да няма друг опит”.⁶ Президент Смит също помага в къщи. Когато той и Луи са младоженци, той извършва възможно най-много от работата по строежа на първия им дом. С течение на годините той сам извършва повечето от ремонтните работи вкъщи, помага в кухнята и помага със брането на плодовете и правенето им на компоти.⁷

Брат Хейкок, същият човек, който някога се затичва да последва президент Смит в църковната административна сграда, по-късно става личен секретар на пет президенти на Църквата, включително на президент Смит. В близкия си контакт с него, той вижда непрекъснатите усилия на президент Смит да се подобри духовно. Той казва, че често влиза в офиса на президент Смит и заварва пророка да изучава Писанията или да чете друга книга.⁸

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит

1

Господ очаква от нас да бъдем усърдни в стремежа си към материални и духовни благословии.

Господ казва (на Адам): „С пот на лицето си ще ядеш хляб” (Битие 3:19; вж. също Моисей 4:25) и оттогава насам Господ призовава народа Си да бъде усърден, да му служи вярно, да работи. ...

В ранните дни на Църквата в тези долини (в Юта), президент Бригъм Йънг и другите братя наблягат много на трудолюбието и това идва поради необходимост, защото нашите предци дошли тук без нищо. Те трябвало да работят. Трябвало да бъдат трудолюбиви. Необходимо било да произвеждат нещата, от които се нуждаели, затова непрекъснато им се давал този съвет - да бъдат трудолюбиви. Били учени да не бъдат горди. Дошли тук, за да могат да почитат Господа техния Бог и да спазват заповедите му. Казвало им се да бъдат смирени, а също и старателни. ... О, как бих искал да помним това. Съжалявам, че сме го забравили. ...

... Господ казва: „Не бъди ленив, защото този, който е ленив, не трябва да яде хляба, нито да носи одеждите на работника”. (У. и З. 42:42.) Много разумно, нали? Защо трябва човек, който мързелува, да се възползва от трудолюбието на работливия—при положение, че този, който е бездеен, е във физическото състояние да работи? Не мога да бъда съмишленик на никое движение, което принизява мъжествеността, като насърчава мъжете да бъдат бездейни и не ме интересува кой век е сега. Независимо от възрастта си, ако един мъж е физически годен и способен да работи, той трябва да се грижи за себе си, Господ изисква това от него.

Господ казва в друго откровение:

„Всеки човек, който е задължен да обезпечава собственото си семейство, нека го обезпечава и той по никакъв начин не ще загуби венеца си; и нека той се труди в църквата. Нека всеки човек бъде усърден във всичко. И ленивецът не ще има място в църквата, освен ако не се покае и не се поправи”. (У. и З. 75:28–29.)



Това е съветът, даден от Господ на Църквата днес. И това не трябва да се прилага само при оран на ниви или при жътва и прибиране на реколта или при занимания в промишлеността, но това означава и че човек трябва да бъде работлив в духовните неща, не само в материалните, чрез които се издържа.⁹

Ние сме тук с велика цел. Тази цел не е да живеем стотина години и да засаждаме полята ни, да прибираме реколтата, да събираме плодовете, да живеем в къщи и да се заобиколим с нещата, необходими в смъртния живот. Не това е целта на живота. Тези неща са необходими за нашето съществуване тук и това е причината, поради която трябва да бъдем трудолюбиви. Но колко хора прекарват времето си, мислейки, че единствената цел в живота е събирането на неща от този свят, за да живеят в комфорт, забикалянето с лукса, привилегиите и удоволствията, които могат да се получат в смъртния живот, без никога да се замислят за нещо повече от това?

Защото всички тези неща са само временни благословии. Ядем, за да живеем. Обличаме се, за да ни е топло и за да сме покрити. Имаме къщи, в които да живеем, за наш комфорт и удобство, но трябва да погледнем на тези неща като на временни благословии, необходими, докато пътуваме из този живот. И това е цялата полза от тях. Не можем да вземем нито едно от тях с нас като си тръгнем. Злато, сребро и скъпоценни камъни, които се наричат богатство, имат полза на човека само ако му помагат да се грижи за себе си и да посреща нуждите си тук.¹⁰

Господ ... очаква да имаме знание за материалните неща, за да можем да се грижим за себе си материално, за да бъдем от полза за ближните си и за да можем да отнесем евангелското послание на другите Му чеда из целия свят.¹¹

Целта на пребиваването ни тук следната: чрез вдъхновението на Господ и силата му, да вършим волята на Отца в небесата, да вършим праведност на земята, да покорим нечестията по земята и да го стъпчем, да победим греха и противника на душите ни, да се издигнем над несъвършенствата и слабостите на падналото човечество, и така да станем Господни светии и служители на земята.¹²

 2 

**Ние в крайна сметка сме отговорни пред Господ
за това дали изпълняваме задълженията си.**

Говорим за нашата вяра и съвест; вие нямате работа с мен, нито с Президентството на Църквата, а с Господ. Отговарям не пред хората относно моя десятък—отговарям за него пред Господ; до това се свежда моето поведение в Църквата и спазването на останалите закони и правила в нея. Ако не спазвам законите на Църквата, аз отговарям пред Господ, за това че съм пренебрегнал задължението си и може да отговарям пред Църквата относно моето членство. Ако изпълнявам задълженията си съгласно своето разбиране на изискванията, които Господ има към мен, тогава би трябвало да не се чувствам виновен. Би трябвало да чувствам задоволство в душата си, че просто съм изпълнил задължението си, според както съм го разбрал, и че ще бъда отговорен за последствията. Що се отнася до мен, това е между мен и Господ, така е при всеки един от нас.

Той, Който изпрати Своя Единороден Син на света, за да изпълни мисията, която изпълни, изпрати и всяка душа, която ме чува сега и действително всеки мъж и всяка жена по света, за да изпълни мисия, и тази мисия не може да бъде изпълнена чрез пренебрегване, чрез безразличие, нито пък може да бъде изпълнена чрез невежество.

Трябва да научим задълженията си, които имаме пред Господа и един към друг, тези неща са съществени, и не можем да преуспяваме в духовните неща, не можем да нарастваме в знание за Господа или в мъдрост, без да посветим своите мисли и усилия на нашето усъвършенстване, на увеличаването на нашата мъдрост и познание за нещата Господни.¹³

Така лесно е за хората да обвиняват някой друг за грешките си и така лесно е за нас, поради човешката природа, да си приписваме заслуги, когато постигнатото е от полза и сме доволни. Но често не искаме да поемем отговорност за грешките, от които не сме доволни, затова се опитваме да прехвърлим тази отговорност другаде и върху другите. ... Нека поемаме отговорност за действията си и да не се опитваме да ги прехвърляме другаде.¹⁴



„Никой човек не е бил принуждаван чрез заповед на Отца да върши добро. ... Всеки може да действа за себе си”.

3

Бог ни е дал право на избор и очаква да правим за себе си всичко, което можем.

Свободата на избор е великият дар, който Господ е дал на всяка душа, да може да действа сама за себе си, да прави собствен избор, да има силата да повярва и приеме истината и да получи вечен живот или да отхвърли истината и да получи угризения на съвестта. Това е един от най-великите дарове Божии. Какво бихме правили без него, ако бяхме принудени, както някои хора биха желали да принудят ближните си, да вършат волята им? Тогава не може да има спасение, не може да има награди за праведност, никой няма да може да бъде наказан за невярност, защото хората няма да бъдат отговорни пред Създателя си.¹⁵

Попитали Джозеф Смит как управлява толкова многоброен и разнообразен народ, какъвто са светиите от последните дни. Той отвърнал: „Аз ги уча на правилните принципи и те сами се ръководят”.

Това е принципът, чрез който действаме в Църквата. Очакваме членовете ни навсякъде да прилагат правилни принципи и да ръководят себе си.¹⁶

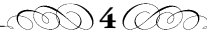
Този велик дар на свободата на избор, дадената на хората привилегия да могат да правят личен избор, никога не е бил отменян и това никога няма да стане. Това е един вечен принцип, който дава свобода на мисълта и на действията на всяка една душа. Никой човек не е бил принуждаван чрез заповед на Отца да върши добро, никой човек не е бил принуждаван да върши зло. Всеки може да действа за себе си. Планът на Сатана е да унищожи тази свобода на избор и да принуди хората да вършат неговата воля. Не може да съществува удовлетворяващо съществуване без този велик дар. Хората трябва да имат привилегията да избират дори до такава степен, че да могат да се бунтуват срещу божествените закони. Разбира се, спасението и възвисяването трябва се реализират чрез свободата на избор, без принуда, а чрез лично достойнство, за да може да последват справедливи награди, а за прегрешителя да последва съответното наказание.¹⁷

Ние вярваме, че чрез благодат сме спасени, след всичко, което можем да сторим, и като градят върху основите на Единението на Христа, всички хора трябва да изработят собственото си спасение със страх и трепет пред Господа (вж. 2 Нефи 25:23, Мормон 9:27).¹⁸

Това е важен факт, явен от директни действия и изложен във всички Писания, че Бог е направил за хората всичко, което те не могат да направят за себе си, за да може да им се осигури спасение, но Той очаква те да направят за себе си всичко, което могат да направят.

Според този принцип, създаден преди сътворението на земята, възкресените светите пратеници и посланиците на небесните сфери не могат да идват на земята и да вършват за хората работа, която те могат да свършат сами за себе си. ...

Изключително сериозна грешка е да се вярва, че Исус е направил всичко за хората, така че ако само го признаят на глас, тогава не е необходимо да вършат нищо друго. Хората трябва да вършат работа, ако желаят да получат спасение. В хармония с този вечен закон един ангел изпраща Корнилий при Петър (вж. Деянията 10) и Анания при Павел (вж. Деянията 9:1–22). Пак така поради спазването на този закон Мороний, който разбира написаното на нефитските плочи, не извършва превода, а под напътствието на Господ, дава на Джозеф Смит Урима и Тумима, чрез които той да бъде в състояние да извърши това велико дело чрез дара и силата Божия.¹⁹



**Нашите две велики отговорности са следните:
да се стремим към собственото си спасение и да
работим усърдно за спасението на околните.**

Ние имаме следните две велики отговорности: ... първо, да се стремим към собственото си спасение и второ, нашето задължение към другите хора. Аз приемам, че първото ми задължение, що се отнася до мен самия, е да се стремя към моето спасение. Това е вашето първо лично задължение, а също и на всеки един член на тази Църква.²⁰

Първата ни грижа трябва да бъде за нашето спасение. Трябва да се стремим да получим всяка евангелска благословия за себе си. Трябва да бъдем кръстени и да влезем в реда на селестиялния брак, за да можем да станем наследници на пълнотата на царството на Отца. След това трябва да се грижим за семействата си, децата си и предците си.²¹

Наше задължение е да спасим всички по света, и мъртвите и живите. Спасяваме живите, които желаят да се покаят, като проповядваме Евангелието сред народите и събираме чедата Израилеви, честните по сърце. Спасяваме мъртвите, като отиваме в дома Господен и извършваме обреди—кръщение, полагане на ръце, потвърждаване и други обреди, които Господ изисква от нас—за тях.²²

Аз имам задължението, и вие го имате, мои братя и сестри—защото ни е дадена отговорността—да направим всичко по силите си и да не бягаме от отговорност, а да се стараем с цялата си душа да увеличаваме призованията, които Господ ни е дал, да се трудим усърдно за спасението на нашия дом, всеки един в него, а също и за спасението на нашите ближни, за спасението на хората по света.²³

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Какво ви впечатлява относно усилията на президент Смит да учи децата си на труд? (Вж. „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“). Какво можем да правим, за да помогнем на децата да бъдат по-отговорни?
- Как ученията в точка 1 задълбочават вашето разбиране на принципа разчитане на собствени сили? Помислете си за това какво бихте могли да направите, за да станете по-самостоятелни?
- Разгледайте съвета в точка 2. Какво означава да бъдете „отговорни пред Господ“?
- Президент Смит учи: „Очакваме членовете ни навсякъде да прилагат правилни принципи и да ръководят себе си“ (точка 3). Как това учение е от полза за семействата? Как то може да напътства свещеническите кворуми и Обществото за взаимопомощ?
- В усилията си да служим на другите, защо мислите, че „първата ни грижа трябва да бъде за нашето спасение“? (Вж. точка 4.)

Свързани с темата стихове:

Филипяните 2:12; 2 Нефи 2:14–16, 25–30; У. и 3. 58:26–28

Помощ в преподаването

„Като преподавате от тази книга, канете другите да споделят своите мисли, да задават въпроси и да се учат един друг. Когато участват активно, те ще бъдат по-подготвени да се научат и да получават лично откровение“ (от стр. v–vi в тази книга).

Бележки

1. Джозеф Фийлдинг Смит млади и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 г.), стр. 358–359.
2. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 10.
3. Джозеф Фийлдинг Смит млади и Джон Дж. Стюърт, *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 51–52.
4. Луи Шъртлиф Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 113.
5. Джозеф Фийлдинг Смит в *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 116.
6. В Джозеф Фийлдинг Маконки, “Joseph Fielding Smith,” в Ленъра Дж. Арингтън, редакция. *The Presidents of the Church* (1986 г.), стр. 336–337; вж. също *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 217–221.
7. Вж. *The Life of Joseph Fielding Smith*, стр. 12–13, 155–157; Франсис М. Гибънс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992 г.), стр. 202.
8. Вж. Джей М. Тод, “A Day in the Life of President Joseph Fielding Smith,” *Ensign*, юли 1972 г., стр. 5.
9. В Conference Report, апр. 1945 г., стр. 48–49.
10. “Salvation for the Dead,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, апр. 1926 г., стр. 154–155; вж. също *Doctrines of Salvation*, ред. на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956), 1:68–69.
11. Реч, изнесена в Института по религия в Логан, Юта на 10 ян. 1971 г., стр. 2, Библиотека за църковна история; непубликуван ръкопис.
12. В Conference Report, окт. 1969 г., стр. 108.
13. В Conference Report, окт. 1969 г., стр. 108.
14. В Conference Report, окт. 1932 г., стр. 88.
15. В Conference Report, окт. 1949 г., стр. 88.
16. В Conference Report, Обща конференция на Британската област 1971 г., стр. 6; вж. също *Учения на президентите на Църквата. Джозеф Смит*, (2007 г.), стр. 284.
17. *Answers to Gospel Questions*, събрано от Джозеф Фийлдинг Смит млади, 5 тома (1957–1966 г.), 2:20.
18. “Out of the Darkness,” *Ensign*, юни 1971 г., стр. 4.
19. “Priesthood—Restoration of Divine Authority,” *Deseret News*, 2 септ. 1933, раздел за Църквата, стр. 4; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:90–91.
20. “The Duties of the Priesthood in Temple Work,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, ян. 1939 г., стр. 3; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:145.
21. *Sealing Power and Salvation*, Речи на годината на Университета Бригъм Йънг, 12 ян. 1971 г.), стр. 2.
22. В Conference Report, окт. 1911 г., стр. 120; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:192–193.
23. В Conference Report, апр. 1921 г., стр. 41.



През цялата история на Църквата жените са играли важни роли в Господното дело в последните дни.



Делото на жените светии от последните дни: „безкористна отдаденост на тази славна кауза”

*„Няма ограничение за доброто, което
могат да направят сестрите”.*

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

На едно общо събрание на Обществото за взаимопомощ на 2 октомври 1963 г., президент Джозеф Фийлдинг Смит казва: „Ние, братята от Църквата, уважаваме и почитаме нашите добри сестри за тяхната безкористна отдаденост на тази славна кауза”.¹

Като казва тези думи, президент Смит говори въз основа на дългогодишен опит. Той прекарва целия си живот в служба заедно с верни жени светии от последните дни. Тази служба започва в края на 80-е години на 19-и век, когато е на около 10 години. По това време жените светии от последните дни се насърчават да получат образование по медицина и здравеопазване. Майка му, Джулина А. Смит следва този съвет и получава образование като акушерка. Тя често го буди посред нощ, за да може той да кара тяхната теглена от коне каруца до някой дом, където се очаква да се роди бебе. Служейки с майка си по този начин, младият Джозеф Фийлдинг Смит вижда пример на сила и състрадание на жените в Църквата.² Сестра Смит по-късно служи като съветничка в общото президентство на Обществото за взаимопомощ.

Президент Смит изпитва голямо уважение към Обществото за взаимопомощ, за което казва, че „е жизнено важна част от царството Божие на земята”.³ Втората му съпруга, Етел, служи като член на Общия борд на Обществото за взаимопомощ в

продължение на 21 години. Сестра Ейми Браун Лаймън, която служи с Етел в този борд и по-късно служи като обща президентка на Обществото за взаимопомощ, казва: „Сестра Смит е една от най-чудесните жени, които някога съм познавала. Считам я за най-добрият писател и говорител в борда”.⁴ В тази си длъжност, Етел посещава колови конференции, за да обучава местните сестри в Обществото за взаимопомощ. Тя и президент Смит отиват заедно на няколко църковни назначения и двамата често си споделят амвона, за да учат членовете.⁵

След смъртта на Етел, президент Смит сключва брак с Джеси Евънс. Джеси го придружава почти всеки път, когато той пътува, за да учи светиите. Тя има красив глас и президент Смит винаги я кани да пее на събранията, които посещават. Старейшина Франсис М. Гибънс, който служи като секретар на Първото Президентство, си спомня: „Винаги, когато Джозеф Фийлдинг председателстваше, той я канеше да пее, дори и ако единствената причина да бе, че никога не му омръзва да я слуша да пее. Освен това, нейното добре обучено контра алто при пеенето на свещени химни добавяше специален дух на събранията, вдъхновяваше слушателите и добавяше към неговите способности в изнасяне на посланието. По-късно, чрез упоритото и шеговито настояване от страна на жена му, Джозеф понякога се присъединяваше към Джеси в дует, смесвайки чудесния си баритонов глас с нейното контра алто. В тези случаи те обикновено сядаха заедно пред пианото, докато Джеси свиреше акомпанимента, контролирайки нейния по-принцип силен глас така, че да не заглуши пеенето на съпруга си”.⁶

Като президент на Църквата, Джозеф Фийлдинг Смит работи със сестра Бел С. Спафорд, обща президентка на Обществото за взаимопомощ. Сестра Спафорд по-късно разказва за работата си с него: „Президент Джозеф Фийлдинг Смит, човек, изпълнен с нежност и голяма любов към хората, показваше винаги дълбоко разбиране на работата на жените в Църквата и предаваше това на президентството на Обществото за взаимопомощ безброй пъти и по много начини, като разширяваше нашата визия и ни напътстваше”.⁷

Учения на Джозеф Фийлдинг Смит

1

Писанията разказват за верни жени, които имат отговорности в Господната църква.

Можем да прочетем в Скъпоценен Бисер, че след последиците от Падението върху Адам и Ева, Ева изнася една реч. Тя е кратка, но изключително съдържателна и гласи следното:

„... Ако не беше поради прегрешението ни, никога нямаше да имаме потомство и никога нямаше да познаваме доброто и злото, нито радостта от изкуплението ни, нито вечния живот, който Бог дава на всички, които се подчиняват”. (Моисей 5:11.)

„И Адам и Ева възславиха името Божие и *(те)* сториха знайно всичко на синовете и дъщерите си”. (Моисей 5:12; курсив добавен.)

От това научаваме, че Ева, както и Адам, получават откровение и заповед да учат децата си как могат да наследят вечен живот.⁸

Четем, че в ранните дни израилтянските жени били активни и имали задачи за изпълняване (вж. Изход 15:20; Съдии 4–5).⁹

В Новия завет четем за много верни жени, които търсят и дават съвети. Много от тях следват Господ и Му служат (вж. Лука 8:1–3; 10:38–42).¹⁰

2

В последните дни сестрите от Обществото за взаимопомощ играят важни роли във възстановената Църква на Исус Христос.

На 17-ия ден на март 1842 г., пророкът Джозеф Смит се среща с няколко сестри в Църквата в Наву и ги организира в общество, което получава името „Женското общество за взаимопомощ на Наву”. ... Несъмнено тази организация е създадена чрез откровение. Тази истина е станала пределно явна през годините и днес ценността на тази организация и необходимостта от нея е категорично доказана.¹¹

Със сигурност Църквата на Исус Христос не би била цялостно организирана, ако това чудесно общество го нямаше. ... Това

възстановяване не би било пълно без Обществото за взаимопомощ, в което сестрите могат да извършват божествено определена служба, която е така съществена за благоденствието на Църквата.¹²

„Женското общество за взаимопомощ на Наву” е организирано от пророка Джозеф Смит, с помощта на старейшина Джон Тейлър. Господ е разкрил, че жените в Църквата трябва да се организират в общество, защото има важна работа за тях при „осъществ(яването) и установ(яването) делото на Сион”. (У. и З. 6:6.) Този труд на сестрите е предназначен да бъде основно в полза, насърчение и напредъка на жените в Църквата, за да могат да бъдат подготвени във всички неща за място в селесталното царство. Възложена им е и отговорността да помагат в делото на милост и облекчение на бедните, болните и страдащите из Църквата. През всички години след това организиране насам, сестрите от това общество са верни на призованието си и задълбочават своята вяност в това дело. Никоя възложена им задача не е твърде трудна, никоя отговорност не се пренебрегва и чрез служението им се благославят хиляди.¹³

Обществото за взаимопомощ ... стана сила в Църквата. Необходима сила—говорим за него като за спомагателна организация, което означава че подпомага свещеничеството, но Обществото за взаимопомощ е много повече от това. То е нужно.¹⁴

Бих искал да благодаря на сестрите от тази велика организация за тяхната почтеност и вяност, които се проявяват непрекъснато след дните в Наву.¹⁵

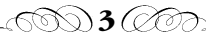
Господ е доволен от труда ви. Вие, чрез службата си, помагате в изграждане и укрепване на царството Божие. По същия начин, по който усилията на Обществото за взаимопомощ са необходими за Църквата, те са необходими и за кворумите на свещеничеството. Някои от вас може би си мислят, че се изразявам твърде силно, но според мен работата, която вие, нашите добри сестри, вършите, има специално място и е също толкова важна при изграждането на това царство, укрепването му, разширяването му и при полагането на една основа, върху която всички можем да строим, толкова важна, колкото на братята носители на Божието свещеничество. Не можем да се справим без вас.¹⁶



Обществото за взаимопомощ е „най-великата женска организация в света, организация, която е жизнено важна част от царството Божие на земята“.

(Сестрите от Обществото за взаимопомощ) са членове на най-великата женска организация в света, която е важна част от царството Божие на земята и която е предназначена и действа така, че да помага на верните си членове да получат вечен живот в царството на Отца ни. ...

Обществото за взаимопомощ е установено чрез духа на вдъхновение и оттогава се ръководи от този дух и вдъхва в сърцата на безброй от нашите добри сестри онези желания за праведност, които са угодни на Господ.¹⁷



Сестрите от Обществото за взаимопомощ помагат с грижите за материалното и духовното благосъстояние на Божиите деца.

Господ в мъдростта Си е призовал сестрите да бъдат помощници на свещеничеството. Поради тяхното съчувствие,

нежно сърце и доброта, Господ отправя поглед към жените и им възлага задълженията и отговорностите да бъдат в служба на нуждаещите се и страдащите. Той им е посочил пътя, който трябва да следват, и им е дал тази велика организация, в която те имат властта да служат под ръководството и съгласието на епископите на районите, да се грижат за духовните и материални нужди на членовете.

И Господ може да призове сестрите ни да отидат в домовете, за да утешат нуждаещите се, да помогнат на пострадалите, да коленичат с тях и да се молят с тях, а Господ ще се вслуша в молитвите на сестрите, когато те са казани искрено за болните, също както чува молитвите на старейшините в Църквата.¹⁸

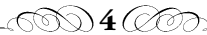
Целите и задълженията на Обществото за взаимопомощ са много. ... Баща ми, президент Джозеф Ф. Смит казва: „Това е организация, която е установена от пророка Джозеф Смит. Следователно, тя е най-старата спомагателна организация в Църквата и е от първостепенно значение. (Обществото за взаимопомощ) има задачата не само да се грижи за бедните, болните и нуждаещите се, а част от задължението му—всъщност главната част—е да се грижи за духовното благосъстояние и спасение на майките и дъщерите на Сион; да се погрижи никой да не е пренебрегнат, а всички да бъдат предпазвани от нещастие, бедствие, от силите на мрака и злото, които ги заплашват в света. Задължение на Обществото за взаимопомощ е да се грижи за духовното си благосъстояние и това на всички жени членове на Църквата”.¹⁹

Задължение на Обществото за взаимопомощ е не само да се грижи за сестрите, които са негови членове, но усилията му трябва да се прострат и извън тези граници. Винаги, когато някой е в беда, нуждае се от помощ, има трудности, боледува или страда, ние се обръщаме към Обществото за взаимопомощ. ... Сестрите в него могат да извършат велико и чудно дело като насърчават отклонилите се, като им помагат, връщат ги към активност, помагат им да преодолеят своите слабости и грехове и несъвършенства и ги водят към разбиране на истината. Казвам, че няма ограничение за доброто, което могат да направят сестрите ни.

... Не знам какво изобщо биха правили нашите колови президенти и епископи в районите, ако нямаха тези добри сестри от Обществото за взаимопомощ, на които да могат да разчитат; които могат да бъдат помолени да служат, в много случаи да се заемат със ситуации, които са твърде деликатни за братята ни, но които нашите сестри могат да разрешат по най-добрия начин. Би било прекрасно всички членове на Църквата да бяха съвършени. Ако бе така, всички щяхме да имаме по-малко отговорности, и мъжете и жените, но това време не е дошло. Имаме членове сред сестрите ни, които се нуждаят от насърчение, малко духовна помощ, а също и материална, а никой не може да даде тази помощ по-добре от нашите сестри, които принадлежат на тази велика и прекрасна организация.

В това дело сестрите могат да помогнат с насърчаването и помагането на отклонилите се, безразличните и незаинтересованите, както братята от свещеничеството са призовани да помагат на отклонилите се, безгрижните и незаинтересованите сред братята. Всички трябва да работим, за да осъществяваме праведност и да се стараем да върнем към активност хората, които са се отклонили и са пренебрегнали задълженията си в Църквата.²⁰

Виждаме растежа на това общество от скромното му начало при най-трудни обстоятелства, когато членовете на Църквата са малко. ... Доброто, осъществено при грижите за бедните, грижата за болните и страдащите и хората с физически, психически или духовни нужди, никога няма да може да бъде измерено. ... Всичко това е постигнато чрез духа на любов в съответствие с истинския дух на Евангелието на Исус Христос.²¹



Господ очаква жените да търсят светлината и истината, за да могат да получат селестиялна слава.

Евангелието означава също толкова много за сестрите, колкото за братята. То е толкова приложимо за тях, колкото и за братята. И когато Господ казва на пророка Джозеф Смит: „Изследвайте тези заповеди, защото те са истинни и верни, и пророчествата и обещанията, които са в тях, ще бъдат изпълнени всичките“, (У. и З. 1:37) Той не ограничава тази заповед само към

мъжете членове на Църквата. ... Също толкова важно е за нашите сестри да разбират Плана на спасение, колкото за мъжете. Също така важно е да спазват заповедите. Никоя жена няма да бъде спасена в царството Божие без кръщение за опрощение на греховете и полагането на ръце за дара на Светия Дух. ...

... Когато Господ казва, че никой човек не може да бъде спасен в невежество (вж. У. и З. 131:6), той има предвид както жените, така и мъжете, и мисля, че жените в Църквата имат същото задължение да изучават Писанията.²²

Господ изисква от жените, както и от мъжете в Църквата, да знаят божествената Му воля и да имат трайно свидетелство в сърцето си за разкритите истини, целящи спасение в царството Божие. Господ не разкрива Книгата на Мормон в полза само на носителите на свещеничеството, а в полза на всяка душа, която търси истината, и мъже и жени.²³

Господ очаква сестрите да имат свидетелство за истината, за да разбират ученията на Църквата, също както очаква това от носителите на свещеничеството. Ако получим възвисяване, за което се надяваме, необходимо е да се подготвим чрез знание, чрез вяра, чрез молитва. И когато Господ казва: „Търсете първо царството Божие и Неговата правда”, (Матей 6:33; 3 Нефи 13:33) Той не го казва само пред мъжете; събралите се членове са и мъже и жени.²⁴

На всяка жена, кръстена в Църквата чрез полагане на ръце, е даден дара на светия Дух, за да може да може да бъде упътватна от този Дух в истината. Господ желае никой да не остане без божествено напътствие, което да разкрива на хората истината и да им помага да различават светлината от мрака, като така бъдат укрепвани и ще разполагат със силата да отстояват на всички лъжливи учения, теории и идеи, които са толкова популярни в света днес.²⁵

Сестрите ни имат правото на вдъхновение от Светия Дух относно нуждите им, също както и мъжете. Те имат правото на дара на пророчество относно важни за тях неща. ... Когато се молят, те трябва да се молят искрено, очаквайки да получат

отговор на молитвите си. Господ ще ги чува, ако са искрени, истинни, също както ще чува братята.²⁶

Господ е обещал на всички, мъже и жени, дара на Светия Дух, ако са верни, смирени и истински каещи се. От тях се изисква да изучават и знаят истините на Евангелието и да се подготвят чрез изучаване, вяра и послушание да изпълняват всички заповеди, да търсят светлината и истината, за да могат да получат селестиялна слава.²⁷



Чрез свещеничеството Бог предлага на дъщерите Си всички духовни дарове и благословии, които могат да се получат от синовете Му.

Според мен всички знаем, че благословиите на свещеничеството не са ограничени само за мъжете. Тези благословии се изливат ... върху всички верни жени в Църквата. Тези добри сестри могат да се подготвят за благословиите на дома Господен, като спазват заповедите и като служат в Църквата. Господ предлага на дъщерите Си всеки духовен дар и благословия, който може да бъде получен от синовете Му, защото нито мъжът без жената, нито жената без мъжа е в Господа (вж. 1 Коринтяните 11:11).²⁸

Всички ние знаем, че Господ казва на Авраам, че ще бъде баща на много народи и че потомството му ще бъде многобройно като звездите в небето и като пясъка на брега, но не трябва да пренебрегваме, че същите обещания са направени и към Сара.

„После Бог каза на Авраама: Не наричай вече Сарайя жена си Сарайя; но Сара да бъде името ѝ. Аз ще я благословя, още и син ще ти дам от нея; да! ще я благословя, и тя ще стане майка на народи; царе на племена ще произлязат от нея”. (Битие 17:15–16.)²⁹

Господ, когато говори за свещеничеството и за силата на свещеничеството и за обредите в Църквата, които получаваме чрез свещеничеството, казва следното: „И това по-висше свещеничество отслужва Евангелието и държи ключа на тайнствата на царството, тъкмо ключа на познанието за Бога”.



„Господ изисква от всички жени ... в Църквата, да знаят божествената Му воля и да имат трайно свидетелство в сърцата си”.

... Нека прочета това отново: „И това по-висше свещеничество отслужва Евангелието и държи ключа на тайнствата на царството, тъкмо ключа на познанието за Бога, ето защо, в неговите обреди е видна силата на божествеността. И без обредите и властта на свещеничеството, силата на божествеността не е видна за хората в плътта. Защото без това никой човек не може да види лицето на Бога, тъкмо на Отца, и да живее”. (У. и З. 84:19–22.)

Когато четем такива неща, всеки мъж, носител на свещеничеството, трябва да се радва, че ни е дадена тази велика власт, чрез която можем да познаем Бог. Не само мъжете, които са носители на свещеничеството, знаят тази велика истина, но поради това свещеничество и неговите обреди, всеки член на Църквата, и мъж и жена, може да познае Бог.³⁰

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Какво можем да научим от преживяванията, описани в „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“? Какви подобни преживявания сте имали?
- Президент Смит говори за жени в различни епохи, които са изпълнили важни задачи в царството Божие (вж. точка 1). По какви начини сте виждали жени да допринасят за силата на техните семейства и Църквата?
- По какъв начин сте виждали, че тази служба на Обществото за взаимопомощ е „съществена за благосъстоянието на Църквата“? (вж. точка 2.) По какви начини сестрите от Обществото за взаимопомощ и носителите на свещеничеството работят заедно за изграждането на царството Божие?
- По какви начини Обществото за взаимопомощ се грижи за духовното благосъстояние на жените светии от последните дни? По какви начини сестрите от Обществото за взаимопомощ упражняват влиянието си извън тази организация? (За някои примери вж. точка 3.)
- Президент Смит подчертава, че всички жени и мъже трябва да разбират евангелските учения, да укрепват свидетелствата си и да получават откровение (вж. точка 4). Защо според вас е важно всички ние да се стремим към тези дарове?
- Президент Смит учи, че благословиите на свещеничеството се „изливат ... върху всички верни жени в Църквата“ (точка 5). Защо жените имат нужда от благословиите на свещеничеството, за да изпълняват отговорностите си в дома и в Църквата? Какви примери сте виждали на жени, които получават духовни дарове?

Свързани с темата стихове:

Деянията 5:12–14; Алма 32:22–23; У. и З. 46:8–9

Помощ в преподаването

„Често е от полза да започнете да мислите за предстоящия урок скоро след като сте завършили последния си урок. Непосредствено след като сте били с учениците, ще имате по-ясна представа за хората, на които преподавате, за техните потребности и интереси” (*Преподаването – няма по-велико призвание*, (1999 г.), стр. 97).

Бележки

1. “Purpose of the Relief Society,” *Relief Society Magazine*, ян. 1964 г., стр. 5.
2. За да прочетете повече за това как Джозеф Фийлдинг Смит помага на майка си в задълженията ѝ като акушерка, вж. Глава 24 в тази книга.
3. “Mothers in Israel,” *Relief Society Magazine*, дек. 1970 г., стр. 883.
4. Ейми Браун Лаймън в книгата на Джозеф Фийлдинг Смит и Джон Дж. Стюарт, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972 г.), стр. 243.
5. Вж. Франсис М. Гибънс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992 г.), стр. 261.
6. Франсис М. Гибънс, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, стр. 281.
7. Бел С. Спафорд, *Latter-day Prophet-Presidents I Have Known* (реч, изнесена в Университета Бригъм Йънг, 29 май 1973 г.), стр. 4.
8. *Answers to Gospel Questions*, събрани от Джозеф Фийлдинг Смит млади, 5 тома (1957–1966 г.), 3:66.
9. “The Relief Society Organized by Revelation,” *Relief Society Magazine*, ян. 1965 г., стр. 5.
10. *Answers to Gospel Questions*, 3:67.
11. “Purpose of the Relief Society,” стр. 4.
12. “The Relief Society Organized by Revelation,” стр. 6.
13. “Relief Society Responsibilities,” *Relief Society Magazine*, окт. 1954 г., стр. 644.
14. “Relief Society—An Aid to the Priesthood,” *Relief Society Magazine*, ян. 1959 г., стр. 4.
15. “Relief Society Responsibilities,” *Relief Society Magazine*, окт. 1954 г., стр. 646.
16. “Relief Society—An Aid to the Priesthood,” стр. 6; пунктуацията стандартизирана.
17. “Mothers in Israel,” стр. 883.
18. “Relief Society—An Aid to the Priesthood,” стр. 5.
19. “Teaching the Gospel,” *Relief Society Magazine*, ян. 1966 г., стр. 5; вж. също Джозеф Ф. Смит, в Conference Report, апр. 1906 г., стр. 3.
20. “Relief Society Responsibilities,” *Relief Society Magazine*, март 1954 г., стр. 151–152.
21. “Purpose of the Relief Society,” стр. 5.
22. “Obedience to the Truth,” *Relief Society Magazine*, ян. 1960 г., стр. 6–7.
23. “Relief Society Responsibilities,” *Relief Society Magazine*, окт. 1954 г., стр. 644.
24. “Relief Society Responsibilities,” *Relief Society Magazine*, март 1954 г., стр. 152.
25. “Relief Society Responsibilities,” *Relief Society Magazine*, окт. 1954 г., стр. 644.
26. “Obedience to the Truth,” стр. 7.
27. *Answers to Gospel Questions*, 3:68–69.
28. В Conference Report, апр. 1970 г., стр. 59.
29. “Mothers in Israel,” стр. 885.
30. “And the Truth Shall Make You Free,” *Deseret News*, 30 март 1940 г., раздел за Църквата, стр. 4; вж. също *Doctrines of Salvation*, комп. Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 3:142–143.



Раждането на Исус Христос: „добри вести за голяма радост”

„Какво мислите за тази прекрасна история? Позволяваме ли ѝ да проникне в живота ни и да му влияе? Приемаме ли я безрезервно в пълния ѝ смисъл?”

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

По коледните празници през 1971 г. един репортер има възможността да прекара време с президент Джозеф Фийлдинг Смит и членове на семейството му. Репортерът споделя видяното в живота на пророка:

„Коледа е специално време за президент Джозеф Фийлдинг Смит. Тя е ден за семейството и ден за припомняне. Но най-вече, за президент Смит Коледа е ден за децата.

„Мисля, че нещото, което най-много ми харесва в Коледата, са децата”, казва президент Смит, когато прегръща правнучката си.

С голяма Библия с картинки в скута си, президент Смит и две от правнучките му, Шана Маконки, на 4 г. и Шери, на 2 г., той разгръща страниците, които разказват за раждането на бебето Исус. Те разглеждат дълго страницата с картинката на сцената с яслата. Чувства се близост между президент Смит и момиченцата. ...

Президент Смит има много посетители по коледните празници. „Коледа е време семействата да бъдат заедно”, казва той”.¹

За президент Смит коледните традиции са съсредоточени върху раждането на Спасителя, Неговото служение и Единение. Във връзка с коледните поздравления, които получава от



Историята за раждането на Спасителя „никога не остарява, независимо колко често е разказвана”.

членове на Църквата, той казва: „Оценявам загрижеността на хората, които изпращат коледни картички. Считам ги за израз на любов и напомняне за раждането на Спасителя, Когото почитаме като глава на Църквата. Неговото послание е за мир и доброжелателност. Това е пожеланието ми към всички навсякъде”.²

През декември 1970 г. президент Смит публикува коледно послание за членовете на Църквата по целия свят. Част от него гласи:

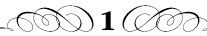
„Поздравявам ви през тези коледни празници с любов, приятелство и с молитва нашият Вечен Отец да погледне към вас с милост и да излее изобилните Си благословии върху ви.

В тези времена, когато изобилства греховността, когато има много проблеми по земята, когато има войни и слухове за войни, всички ние се нуждаем повече от всякога от напътстващата и предпазваща грижа на Господ.

Трябва да знаем, че въпреки проблемите по света и нещастията, които ни сполетяват, все пак Господ е начело на делата на земята и ако спазваме Неговите заповеди и бъдем истинни и верни на Неговите закони, Той ще ни благослови тук и сега и ще ни възнагради с вечен живот в Неговото царство, когато му дойде времето. ...

... Моля се сега, през тези коледни празници и по всяко време, да съсредоточим вярата си в Сина Божий и да получим за себе си този мир, който надминава разбирането”.³

Ученията на Джозеф Фийлдинг Смит



Историята за раждането на нашия Изкупител е достатъчно красноречива със своята спокойна простота.

Няма по-красива история, която така да трогва душата на смирените, като тази славна история за раждането на нашия Изкупител. Няма думи, с които човек да може да доукраси, подобри или допълни изразителността на тази спокойна простота. Тя никога не остарява, независимо колко пъти е разказвана, а се разказва твърде рядко в домовете човешки. Нека се опитаме

да си представим как сме навън с пастирите, които са пазили стадата си в онази паметна нощ. Те били смирени мъже, които не са загубили вярата на бащите си, чиито сърца не били вкоравени като сърцата на управителите на юдеите в дните на Господното служение, защото ако били такива, ангелите нямало да им се явят с величественото си послание. Нека повторим тази чудна история.

„И на същото място имаше овчари, които живееха в полето, и пазеха нощна стража около стадото си.

И ангел от Господа застана пред тях, и Господната слава ги осия; и те се уплашиха много.

Но ангелът им рече: Не бойте се, защото, ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всичките люде.

Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ.

И това ще ви бъде знакът: ще намерите Младенец повит и лежащ в ясли.

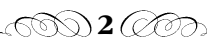
И внезапно заедно с ангела се намери множество небесно войнство, което хвалеше Бога, казвайки:

Слава на Бога във висините, и на земята мир между човеците.

Щом ангелите си отидоха от тях на небето, овчарите си рекоха един на друг: Нека тогава отидем във Витлеем, и нека видим това, що е станало, което Господ ни изяви.

И дойдоха бързо и намериха Мария и Иосифа, и Младенецът лежащ в яслите”. (Лука 2:8–16.)

Може ли някоя душа да прочете това и да не бъде докосната от духа на смирение и да не бъде впечатлена от простата истина на тази история?⁴



Въпреки че Исус Христос е Син Божий, Той дошъл на този свят като бебе и напредвал от благодат на благодат, докато получил пълнота.

Предполагам всички ние разбираме, че Исус Христос е Иехова, който водил Израил в дните на Авраам и Моисей, всъщност



*В младежките си години Исус придобива знание
„ред по ред, правило след правило“.*

чак от дните на Адам. Също, че Иехова или Исус Христос, се явил като личност от Духа пред брата на Яред и че се родил като бебе на този свят и стигнал до зрялост в този свят.⁵

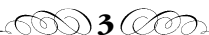
Спасителят ни бил Бог преди да се роди на този свят и донесъл със себе си същия статус, когато дошъл тук. Той бил също толкова Бог, когато се родил на света, както и преди това. Но що се отнася до този живот, изглежда е трябвало да започне като всички други деца и да придобие знание ред по ред. Лука казва, че Той „напредваше в мъдрост, в ръст и в благоволение пред Бога и човеците”. (Лука 2:52.) Иоан записва, че „и Той първоначално не получи от благодатта”, а трябва да напредва „от благодат към благодат, докато не получи пълнота”. (У. и З. 93:13.) ...

Очевидно, преди да навърши 12-годишна възраст—защото тогава Той удивил законоучителите и мъдреците в храма—Той вече знаел много за делата на Отца Си (вж. Лука 2:46–49). Това знание може да Му е било дадено чрез откровение, чрез посещение на ангели или по друг начин. Но Неговото знание, що се отнася до живота Му, дошло ред по ред, правило след правило. Несъмнено, Той редовно общувал с Небесния Си Отец.

... „Исус растеше с братята си и порастна силен и очакваше от Господ да дойде времето на Неговото служение. И служеше в подчинение на баща си, и не говореше като другите хора, нито можеха да Го поучават, защото Той нямаше нужда да бъде поучаван от никой човек. И след много години часът на служението Му наближи”. (Преводът на Джозеф Смит, Матей 3:24–26.)

Думите на Господ, че Той не можел да направи нищо, освен това, което е видял да прави Неговия Отец, означават просто, че Му е било разкрито какво е правил Неговия Отец (вж. Йоана 5:19–20). Несъмнено, Исус дошъл на земята подчинен на същото условие, което се изисква и от всеки един от нас—Той забравил всичко и трябвало да расте от благодат на благодат. Забравянето или лишаването от предишното Му знание, е нужно и при всеки един от нас, за да може да изпълним целите на настоящето физическо съществуване.

Спасителят нямал пълнота от самото начало, но след като получил Своето тяло след възкресението, Му се дала всичката сила и на небесата и на земята. Въпреки че е Бог, дори Синът Божий, имащ сила и власт да създаде тази и други земи, на Него Му липсвали някои неща и Той не ги получил, докато не възкръснал. С други думи, Той не получил пълнотата, докато не получил възкресено тяло.⁶



Исус Христос дошъл на този свят, за да ни изкупи от физическа и духовна смърт.

Исус дошъл, за да изпълни мисията, която Му била дадена преди създаването на тази земя. За Него се говори в Писанията като за „закланото Агне”. (Откровението 13:8.) Той доброволно пожелал да дойде в средата на времето, за да изкупи хората от падението, което настъпило за тях, поради прегрешението на Адам.

... Исус е единственият човек, роден на този свят, който няма земен баща. Отецът на Неговото тяло е и Отец на духа Му и Отец на духовете на всички човеци. От Отца Си Той получава вечен живот, от майка Си получава силата да умре, защото майка Му е смъртна жена. От нея Той получава кръвта Си, а от Отца Си получава безсмъртието Си. Така, имайки силата да положи

живота Си и да го вземе отново, Той успява да плати цената на прегрешението на Адам и да изкупи всички създания от гроба.⁷

Истинската причина за идването на Исус Христос на земята ... е първо да изкупи *всички* хора от физическата или тленната смърт, която Адам донесъл на света, и второ, да изкупи всички хора от духовната смърт или изгонването от присъствието Господне, при условие, че се покаят и греховете им бъдат опростени и издържат до края на смъртното изпитание.⁸

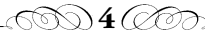
Ние се радваме на раждането на Сина Божий сред хората.

Благодарни сме за изкупителната жертва, която извършил чрез проливането на собствената Си кръв.

Благодарни сме, че Той ни е изкупил от смъртта и е отворил вратата, за да можем да получим вечен живот.

Молим се за мир на земята, за разпространяване на Евангелието и за окончателния триумф на истината.

Умоляваме всички чеда на Отца навсякъде да се присъединят към нас в извършването на тези неща, които ще ни донесат мир в този свят и вечна слава в идния свят (вж. У. и З. 59:23).⁹



Трябва да позволим на историята за раждането на Спасителя да проникне в живота ни и да му влияе.

Когато дойде коледното утро, някои хора скланят глави в смирена молитва към Отец на светлините за благословиите, които са получили чрез страданията на Неговия възлюбен Син, и четат тази чудна история с благодарна възхвала. Други, за съжаление, които знаят малко, ако изобщо знаят нещо, за дълга, който имаме към Сина Божий, празнуват, не във възхвала и смирена молитва, а в богохулно пиянско веселие, без и най-малко да помислят за значимостта на раждането на Мъжа от Галилея. ...

Как може някой да прочете тази прочувствена история за раждането на Исус Христос, без да пожелае да изостави греховете си? В това време на годината е добре за всеки и за всички—царят в палата си, ако царете живеят в палати сега, селянинът в скромната си къщурка, богатият и бедният—да паднат на колене и да отдадат почит на Онзи, Който бил безгрешен, Чийто

живот бил изживян в жертва и скръб в полза на ближните Му, Чиято кръв била пролята като жертва за греха. ...

... Какво ще кажете за тази чудна история? Позволяваме ли ѝ да проникне в живота ни и да му влияе? Приемаме ли я безрезервно в пълния ѝ смисъл? Вярваме ли, че това бебе действително е Единородния Син на Бог в плътта? Имаме ли непоколебима вяра в мисията Му и желаем ли покорно да Го следваме? Ако светът бе повярвал в това и искрено се бе вслушал в ученията Му, той нямаше да бъде разкъсван от борби и порочност през всички тези векове. ... Има твърде много лицемерие сред хората, които твърдят, че са последователи на Сина Божий, и твърде малко истинско поклонение, основаващо се на целостта и ученията Му.

Ангелът заявил на пастирите в онази величествена нощ, че им благовества голяма радост, която е за всички хора (вж. Лука 2:8–10), но по принцип хората навсякъде по лицето на земята отказват да получат благословиите на това благовестие. Те не желаят да изоставят греховете си, да се смирят и да подредят живота си в хармония с ученията на Спасителя. ...

Още веднъж умолявам всички хора навсякъде: Отвърнете се от злите си пътища и започнете истински да почитате Сина Божий, за да могат душите ви да бъдат спасени в Неговото царство.¹⁰

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Какво правите в дома си, за да си спомняте за Спасителя по Коледа? Какво можем да научим от коледните традиции на президент Смит? (Вж. „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“).
- Защо мислите, че историята за раждането на Исус Христос „никога не остарява“? (Вж. точка 1.)
- Разгледайте думите на президент Смит за идването на Исус Христос на света като бебе и устояването на трудностите на смъртността (вж. точка 2). Какви са мислите и чувствата ви, като размишлявате върху желанието на Спасителя да направи това?

- Обмислете връзката между раждането на Спасителя и Неговото Единение (вж. точка 3). Как родителите могат да помогнат на децата си да придобият това разбиране? Как това разбиране може да повлияе на коледните ни традиции?
- Какво можем да направим, за да позволим на историята за раждането на Спасителя да „проникне в живота ни и да му влияе“? (Вж. точка 4.)

Свързани с темата стихове:

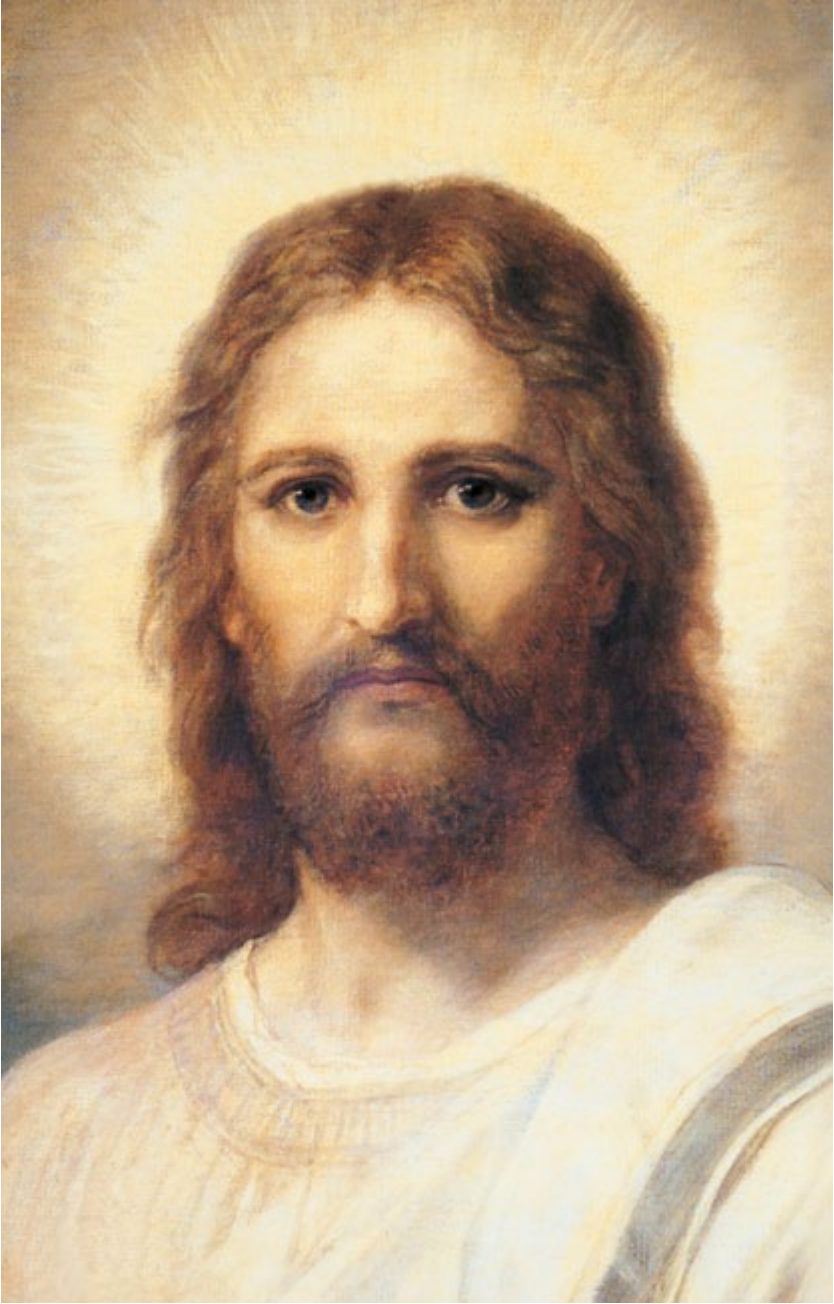
Исаия 53; Лука 1:26–35; 2; 1 Нефи 11:8–23

Помощ в преподаването

Разделянето на малки групи дава „на по-голям брой хора възможността да участват в урока. Хората, които често са нерешителни, може да споделят в малките групи идеите си, които не биха изразили пред целия клас“ (*Преподаването—няма по-велико призование* (1999 г.), стр. 161).

Бележки

1. “A Big Christmas Hug from Pres. Smith,” *Church News*, 25 дек. 1971 г., стр. 3.
2. “A Big Christmas Hug from Pres. Smith,” стр. 3.
3. “Christmas Greetings from President Joseph Fielding Smith to the Members of the Church throughout the World,” *Church News*, 19 дек. 1970 г., стр. 3.
4. *The Restoration of All Things* (1945 г.), стр. 279–280.
5. Лична кореспонденция, цитирана в *Doctrines of Salvation*, редакция на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 1:11.
6. Лична кореспонденция, цитирана в *Doctrines of Salvation*, 1:32–33.
7. *Answers to Gospel Questions*, събрано от Джозеф Фийдинг Смит младши, 5 тома (1957–1966), 2:134, 136.
8. “The Resurrection,” *Improvement Era*, дек. 1942 г., стр. 780–781; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:259.
9. “Christmas Greetings,” стр. 3.
10. *The Restoration of All Things*, стр. 278–279, 281–282, 286; пунктуация стандартизирана.



„Копнеем за деня, в който ще дойде Княза на Мира”.



Подготовка за пришествието на нашия Господ

*„Подгответе пътя на Господа, направете прави
пътеките Му, защото часът на Неговото
пришествие е близо” (У. и З. 133:17).*

Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит

Президент Джозеф Фийлдинг Смит един път казва на група светии от последните дни, че се „моли за края на света”. Той казва: „Ако той дойде утре, ще се радвам”. В отговор на това му заявление, една жена казва достатъчно силно, че да чуят и другите: „О, надявам се че не”.

При споделянето на това преживяване известно време по-късно, президент Смит учи:

„Не искате ли края на света да дойде?”

Повечето хора имат погрешното схващане за това какво означава края на света. ...

... Когато Христос дойде, ще има край на света. ... Повече няма да има войни, размирици, завист, лъжи, вече няма да има порочност. Хората тогава ще се научат да обичат Господа и да спазват заповедите Му, а ако не го направят, няма да останат тук. Това е края на света и това е нещото, за което Спасителят се моли, когато учениците Му идват при Него и Му казват: „Господи, научи ни да се молим”. Какво направил Той? Той ги учил: „Отче (наш, Който си на небесата), да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство, (да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята)”. (Вж. Лука 11:1–2.)

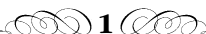
Ето за това се моля аз. Господ се моли за края на света и аз се моля за същото”.¹

В проповедите и в написаното от него, президент Смит често цитира пророчества от Писанията за последните дни, за ролята на Джозеф Смит при подготовката за пътя на Господ и пришествието на Спасителя на земята в слава. Той изразява дълбоките си чувства относно тези пророчества в молитвата за освещаването на храма Огдън Юта:

„Както знаеш, о наш Отче, ние живеем в последните дни, когато знаменията за времената се изявяват, когато ускоряваш делото Си и когато вече сме чули гласа на човек, викащ в пустошта: Да, гответе пътя на Господ, права направете пътеката за Него (вж. Матей 3:3). ...

О наш Отче, ние копнеем за деня, в който ще дойде Княза на Мира, когато земята ще си почине и на лицето ѝ ще бъде намерена праведност; и това е молитвата ни, изречена от смирените ни и разкаяни сърца, да може да доживеем до деня и да бъдем намерени за достойни да живеем с Този, Когото Ти избра за Цар на царете и Господ на господарите, на Когото ще бъде славата и честта и силата сега и навеки”.²

Ученията на Джозеф Фийлдинг Смит



Пришествието на Господ е близо.

Бързо приближава великият ден Господен, „освежителните времена”, когато Той ще дойде от облаците в небесата, за да отмъсти на неверните и да подготви земята за царуването на мира за всички онези, които желаят да спазват закона Му (вж. Деянията 3:19–20).³

Много неща са се случили, ... за да покажат на верните членове на Църквата, че пришествието на Господ приближава. Евангелието е възстановено. Църквата е напълно организирана. Свещеничеството е дадено на хората. Различните диспенсации от началото са разкрити и техните ключове и власт са предадени на Църквата. Израил се събира в земята на Сион. Юдеите се завръщат в Ерусалим. Евангелието се проповядва по света като свидетелство за всеки народ. Храмове се строят и в тях се извършват обреди за както мъртвите, така и за живите. Сърцата на

чедата са обърнати към бащите им, а чедата издирват починалите си предци. Заветите, които Господ обеща да склучи с Израил в последните дни, са разкрити и хиляди събрани в Израил са ги склучили. Така делото на Господ напредва и всички тези неща са знамения за близкото пришествие на нашия Господ. ...

Словата на пророците бързо се изпълняват, но това се извършва въз основа на такива естествени принципи, че повечето от нас не го забелязват.

Иоил обещава, че Господ ще излее духа Си върху всяка твар: синовете и дъщерите ще пророкуват, старците ще виждат сънища, юношите ще виждат видения (вж. Иоил 2:28–29). ...

Сред знаменията за последните дни е нарастването на знанието. На Даниил е заповядано да „... затвори думите и запечата книгата (на пророчествата си) до края на времето: (и в този ден) мнозина ще я изследват”, казва той „и знанието за нея ще се умножава”. (Даниил 12:4.) Хората днес не „изследват” ли повече от всякога в историята на света? ...

... Не е ли нарастнало знанието? Имало ли е някога в историята на света време, когато толкова много знание да е изливано върху хората? Но за съжаление, думите на Павел са верни—хората „всякога се учат, а никога не могат да дойдат в познание на истината”. (2 Тимотея 3:7.) ...

Не сме ли имали многобройни слухове за войни? (Вж. У. и З. 45:26.) Не сме ли имали войни, такива, каквито светът не е виждал преди? Няма ли размирици из народите днес и не са ли обезпокоени управниците им? Не са ли победени някои царства и не са ли се случили големи промени сред народите? Цялата земя е в размирици. Всеки ден се отчитат земетресения на различни места (вж. У. и З. 45:33). ...

Въпреки това светът продължава с работата си, без да обръща много внимание на всичко, което Господ е казал, и на всички давани знамения и проявления. Хората вкоравяват сърцата си и казват: „... че Христос забавя пришествието Си до края на земята”. (У. и З. 45:26.)⁴

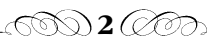
Неотдавна ме запитаха дали мога да разбера кога ще дойде Господ. Аз отговорих: „да” и отговорът сега е „да”. Знам кога ще дойде. Ще дойде утре. Той Го казва. Нека го прочета:

„Ето, днес се нарича времето от сега до пришествието на Сина Човешки; и наистина, това е ден на жертва и ден за десятъка на Моя народ; защото този, който плаща десятък, не ще бъде изгорен при пришествието Му”.

Това е достатъчно да се каже за десятъка.

„Защото след днешния ден идва изгарянето—това е говорене по начина на Господа—защото наистина Аз казвам, утре всички горделиви и тези, които вършат нечестие, ще бъдат като плява; и Аз ще ги изгоря, защото Аз съм Господ на Силите и не ще пощадя никой, който остане във Вавилон”. (У. и З. 64:23–24.)

Затова казвам, че Господ ще дойде утре. Затова нека бъдем подготвени.⁵



Когато Христос дойде, ще има съд.

Дадената от Господ притча за житото и за плевелите е свързана с последните дни. Според историята един сеяч засадил добро семе в нивата си, но докато спял, врагът дошъл и засадил плевели в нивата. Когато порастнали растенията, слугите поискали да отидат и да изкоренят плевелите, но Господарят им заповядал да оставят плевелите и житото да растат заедно, докато дойде време за жътва, за да не изкоренят младото жито, докато унищожават плевелите. Тогава в края на жътвата трябвало да отидат и да съберат житото и да завържат плевелите, за да бъдат изгорени. В обяснението на тази притча Господ казва на учениците Си: „жетвата е свършекът на века; а жетварите са ангели”. (вж. Матей 13:24–30, 36–43; У. и З. 86.)⁶

Плевелите и житото растат заедно и растат в едно и също поле от години, но приближава денят, когато житото ще бъде събрано и плевелите също ще бъдат събрани, за да бъдат изгорени, и ще настане разделение на праведните от неправедните и подобава на всеки от нас да спазва заповедите Господни, да



„Бързо приближава великият ден Господен, „освежителните времена”, когато Той ще дойде от облаците в небесата”.

се покаява за греховете си, да се обръща към праведност, ако има нужда от покаяние в сърцата ни.⁷

Да се укрепват членовете на Църквата във вяра в Бог, определено имаме нужда от това. Има толкова много влияния, които се опитват да ни разделят, именно измежду членовете на Църквата и скоро, в близкото бъдеще, ще настане разделение на житото от плевелите, а ние сме или жито или плевели. Ние ще бъдем или на едната или на другата страна.⁸

Наближава денят, когато *този* свят вече няма да го има. Той ще бъде променен. Ще получим по-добър свят. Ще получим свят, който е праведен, защото, когато Христос дойде, Той ще пречисти земята.

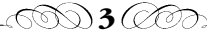
Прочетете написаното в Писанията. Прочетете какво Той Самият е казал. Когато дойде, Той ще пречисти земята от всичката неправедност и, говорейки за Църквата, Той казва, че ще изпрати ангелите Си и те ще съберат от царството Му, което е Църквата, всички които вършат беззаконие (вж. Матей 13:41).⁹

Великият и ужасен ден може да бъде единствено пришествието на Исус Христос, за да установи царството Си в сила сред праведните на земята и да прочисти земята от всяко нечестие. Няма да е ден на страх, нито ще причини страх в сърцата на праведните, но ще бъде велик ден на страх и ужас за неправедните. Това научаваме от словата на Самия Спасител, когато Той учи учениците Си (вж. Матей 24; Джозеф Смит—Матей 1).¹⁰

Ще има съд, когато дойде Христос. Казано ни е, че книгите ще се отворят, а мъртвите ще бъдат съдени според нещата, които са записани в книгите и сред книгите ще бъде книгата на живота (вж. Откровението 20:12). Ще видим страниците й. Сами ще видим какви сме всъщност и ще разберем с праведно разбиране, че присъдата, която ни е дадена, е справедлива и вярна, относно това дали ще отидем в Царството Божие, ... за да получим величествени благословии или ще бъдем изгонени.¹¹

Умолявам светиите от последните дни да стоят непоколебими и верни в изпълнението на всяко задължение, спазвайки заповедите на Господ, почитайки свещеничеството, за да може да

застанем, когато дойде Господ—независимо дали сме живи или мъртви—и да получим тази слава.¹²



**За да се подготвим за пришествието на
Господ, ние трябва да бдим, да се молим
и да въвеждаме в ред домовете си.**

Има много събития по света днес, които показват, че приближава великият ден на Господ, когато Изкупителят ще дойде отново, за да установи царството Си в праведност, в подготовка за хилядолетното царуване. Междувременно, задължението на членовете на Църквата е да търсят знание и да се подготвят чрез учене и чрез вяра за известяването на този велик и славен ден.¹³

Не е необходимо да се притесняваме за времето, когато Христос ще дойде, но трябва да бдим, да се молим и да бъдем готови.¹⁴

Дразни ме понякога, когато някои от нашите старейшини казват, че Господ ще дойде чак когато всички ние станем достатъчно праведни, че да Го приемем. Господ няма да ни чака да станем праведни. Когато Той е готов да дойде, ще дойде—когато чашата на неправедността е пълна—и ако тогава не сме праведни, ще е твърде зле за нас, защото ще бъдем сметнени за неправедни и ще бъдем като стърнище, което да бъде заличено от лицето на земята, защото Господ казва, че неправедността няма да устои.¹⁵

Ще дремем ли в пълно забвение или безразличие към всичко, което Господ ни е дал като предупреждение? Казвам ви: „Затова бъдете, защото не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ.

Но това да знаете, че ако домакинът би знаел в кой час щеше да дойде крадецът, бял би, и не би оставил да му подкопават къщата.

Затова бъдете и вие готови; защото в час, когато Го не мислите, Човешкият Син иде”. (Матей 24:42–44.)

Нека се вслушаме в това дадено от Господ предупреждение, да въвеждаме в ред домовете си и да бъдем подготвени за пришествието на Господ.¹⁶



Когато ангелът Мороний посещава младия Джозеф Смит, той пророкува за второто пришествие на Спасителя (вж. Джозеф Смит—История 1:36–41).

4

**Светиите от последните дни могат да бъдат
оръдия в Божиите ръце, като подготвят
хората за пришествието на Господ.**

Няма ли да е изключително странно, ако Господ дойде и започне да царува в мир, да отмъсти на нечестивите,

прочиствайки земята от греха, без да изпрати посланици, които да подготвят пътя пред Него? Трябва ли да очакваме Господ да дойде, за да съди света без първо да го е предупредил и да е подготвил средство за спасяване на всички, които се покаят?

Ной бил изпратен на света, за да го предупреди за потопа. Ако хората го бяха послушали, щели да се спасят. Моисей бил изпратен да води Израил в обетованата земя, за да изпълни обещанията, дадени на Авраам. Иоан Кръстител бил изпратен, за да подготви пътя за идването на Христос. Винаги призивите са идвали чрез отваряне на небесата. Исаия, Еремия и другите пророци били изпратени, за да предупредят Израил и Юда преди да ги сполетят разпръсването и пленничеството. Ако се бяха вслушали, различна щеше да е страницата, записана в историята. Те имали възможността да чуят, били предупредени и имали средство за спасение, което отхвърлили.

Господ обещава да направи същото за човечеството преди второто Си пришествие.¹⁷

Джозеф Смит бил изпратен, за да подготви пътя за това второ пришествие, като провъзгласи пълнотата на Евангелието и даде на всички хора възможност да се спасят от порочността и греха.¹⁸

Иоан, пишейки в книгата Откровението на Новия завет, вижда да във видение в последните дни „друг ангел, че летеше посред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ и племе, език и люде”. (Откровението 14:6.)

При изпълнението на това обещание, Джозеф Смит заявява, че Мороний, един древен пророк на този континент, сега възкресен, го е учил на Евангелието, давайки му напътствия във връзка с възстановяването на всички неща, предшествващи идването на Христос. Господ казва: „Защото ето, Господ Бог е изпратил ангелът, който призовава от посред небесата, казвайки: Подгответе пътя на Господа, направете прави пътеките Му, защото часът на Неговото пришествие е близо”. (У. и З. 133:17.)

Приемайки това за истина, светиите от последните дни вярват, че е установено общуване с небесата в днешно време и сега „това благовестие на царството” е изпратено като свидетелство на всички народи преди пришествието на Христос (вж. Матей 24:14).¹⁹

Възможно е светиите от последните дни да са считани за странни и особени във вярването си, че са призвани да изгълнят този стих в Писанията (Матей 24:14), но поради пълната си увереност, че Господ е казал това, те усърдно изпращат мисионери по всички краища на земята. Освен това, когато всички народи са чули това послание, според както е разкрито в тези последни дни, тогава можем да очакваме пришествието на нашия Господ и Спасител Исус Христос, защото в този ден всички народи ще са предупредени от посланици, които са им изпратени според Господното обещание.²⁰

Евангелието е за всички хора и Църквата ще бъде установена навсякъде, сред всички народи, дори до краищата на земята, преди второто пришествие на Сина човешки. ...

... Той е започнал за втори път да събира Израил в Църквата и този път ще създаде конгрегации със Негови светии сред всички народи.²¹

Из молитвата за освещаването на храма Огдън Юта:

О, Отче, ускори деня, когато ще се възцари праведност; когато управниците на народите ще отворят границите си за проповядването на Евангелието; когато вратата за спасение ще е широко отворена за честните и праведните и добрите измежду всеки народ.

Молим се за разпространяването на истината; молим се за мисионерската кауза; молим се за сила, брой и средства, за да проповядваме Твоите вечни истини на повече от Твоите чеда във всеки народ, сред всички люде и на всеки език. ...

... Желанието ни е да бъдем оръдия в ръцете ти, за да подготвим хората за пришествието на Твоя Син.²²

 5

Милениумът ще бъде период на мир и време за труд в Господното дело.

Праведните ще се възрадваат, когато Той дойде, защото тогава ще настъпи мир на земята, праведност сред хората и същият този дух на мир, радост и щастие, които са царувал на този континент в продължение на двеста години (вж. 4 Нефи 1:1–22), ще бъде отново установен сред хората и накрая ще стане всеобхватен, а Христос ще царува като Господ на господарите и Цар на царете в продължение на хиляда години. Очакваме това време.²³

В продължение на хиляда години ще се радваме този щастлив период на мир и накрая всички обитатели на земята ще бъдат доведени в Църквата.²⁴

Евангелието ще се проповядва много повече и с много по-голяма сила по време на Милениума, докато всички обитатели на земята не го приемат.²⁵

Вместо да е време за почивка, Милениумът ще е време всички да се трудят. Мързелът няма да съществува, ще се използват по-добри методи, няма да се прекарва толкова време за всекидневни занимания, а повече време ще бъде отдадено на нещата от Царството. Светиите ще бъдат заети в храмовете, които ще бъдат построени навсякъде по земята. Всъщност, толкова заети ще са те, че храмовете ще бъдат пълни през повечето време.²⁶

Ще има смъртност по лицето на земята през тези хиляда години, поради великото дело, което трябва да се извърши за спасение на мъртвите. По време на тези хиляда години на мир великото дело на Господ ще се реализира в храмовете, в тях хората ще се трудят за онези, които са преминали от другата страна и които желаят да получат свързаните с тяхното спасение обреди, извършени от хората, които ще живеят в смъртност на земята.²⁷

Наше задължение е да спасим мъртвите и това дело ще продължи по време на Милениума, докато всички, които имат правото на тази благословия, са надарени и запечатани.²⁸

Всички, които са починали в Христа, ще излязат от мъртвите при Неговото пришествие и ще живеят на земята, тъй като Христос ще е на земята през Милениума. Те няма да бъдат тук през цялото време на тези хиляда години, но ще се смесват с онези, които все още са тук в смъртния живот. Тези възкресени светии и сам Спасителят ще идват за да дават инструкции и напътствия, да ни разкриват нещата, които трябва да знаем, да ни дават информация относно работата в храмовете Господни, за да можем да извършваме делото, което е жизнено важно за спасението на достойните хора.²⁹

Господ казва чрез слугите Си, че по време на Милениума онези, които са преминали отвъд и са получили възкресение, ще разкрият лично на хората, които са в смъртността, цялата информация, която се изисква, за да може да се извърши работата за онези, които са напуснали този живот. Тогава мъртвите ще имат привилегията да научат нещата, които желаят и имат правото да получат. По този начин никоя душа няма да бъде пренебрегната и Господното дело ще бъде съвършено.³⁰

Моля се всеки ден от живота ми Господ да ускори делото Си. ... Моля се за края на света, защото искам един по-добър свят. Искам пришествието на Христа. Искам царуването на мира. Искам да дойде времето, когато всички хора ще могат да живеят в мир и в дух на вяра, смирение и молитва.³¹

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Как историята в „Из живота на Джозеф Фийлдинг Смит“ повлиява на чувствата ви относно края на света?
- Как пророчествата, споменати в точка 1, ни помагат да се подготвим за пришествието на Господ?
- В точка 2, разгледайте ученията на президент Смит относно притчата за житото и плевелите. Какво можем да направим, за да сме част от „житото“? Какво можем да направим, за да помогнем на своите семейства и на околните?

- Като се подготвяме за пришествието на Господ, какво според вас означава „да бдим и се молим“? Какво според вас означава „да привеждаме в ред домовете си“? (Вж. точка 3.)
- Президент Смит се моли: „Желанието ни е да бъдем оръдия в ръцете ти, за да подготвим хората за пришествието на Твоя Син“ (точка 4). По какви начини можем да помогнем на околните да се подготвят за пришествието на Господ?
- Разгледайте точка 5. По какви начини можем да се възползваме сега от знанието за това какво ще се случи през Милениума?

Свързани с темата стихове:

Псалми 102:16; Исаия 40:3–5; Яковово 5:7–8; У. и З. 1:12; 39:20–21; 45:39, 56–59

Помощ в преподаването

„Най-висшата, убедителна, обръщаща във вярата сила на преподаването на Евангелието се проявява, когато вдъхновенният учител каже, „Аз знам, чрез силата на Светия Дух и чрез откровение от Светия Дух, достигнало до моята душа, че преподадените учения са истина“ (Брус Р. Маконки, цитирано в *Преподаването—няма по-велико призвание*, (1999 г.), стр. 43).

Бележки

1. *The Signs of the Times* (1943 г.), стр. 103–105.
2. “Ogden Temple Dedicatory Prayer,” *Ensign*, март 1972 г., стр. 10–11.
3. *The Restoration of All Things* (1945 г.), стр. 302.
4. В Conference Report, апр. 1966 г., стр. 12–14.
5. В Conference Report, апр. 1935 г., стр. 98; вж. също *Doctrines of Salvation*, редакция на Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 3:1.
6. “Watch Therefore,” *Deseret News*, раздел за Църквата, 2 август 1941 г., стр. 2; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:15.
7. В Conference Report, апр. 1918 г., стр. 156–157; вж. също –*Doctrines of Salvation*, 3:1516.
8. “How to Teach the Gospel at Home,” *Relief Society Magazine*, дек. 1931 г., стр. 688; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:16.
9. В Conference Report, апр. 1952 г., стр. 28; курсивът запазен.
10. “The Coming of Elijah,” *Ensign*, ян. 1972 г., стр. 5.
11. “The Reign of Righteousness,” *Deseret News*, 7 ян. 1933 г., стр. 7; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:60.
12. В Conference Report, апр. 1935 г., стр. 99; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:38.
13. *Answers to Gospel Questions*, събрано от Джозеф Фийлдинг Смит младши, 5 тома, (1957–1966), 5:xii.
14. “A Warning Cry for Repentance,” *Deseret News*, 4 май 1935 г., раздел за Църквата, стр. 6.

15. "A Warning Cry for Repentance," стр. 8.
16. В Conference Report, апр. 1966 г., стр. 15.
17. "A Peculiar People: Modern Revelation—The Coming of Moroni," *Deseret News*, 6 юни 1931 г., раздел за Църквата, стр. 8; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:3–4.
18. "A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled," *Deseret News*, 19 септ. 1931 г., раздел за Църквата, стр. 6.
19. "A Peculiar People: Modern Revelation—The Coming of Moroni," стр. 8, вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:4–5.
20. "A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled," *Deseret News*, 7 ноем. 1931 г., раздел за Църквата, стр. 6; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:6.
21. В Conference Report, Обща конференция на Британската област през 1971 г., стр. 176.
22. "Ogden Temple Dedicatory Prayer," стр. 9, 11.
23. "The Right to Rule," *Deseret News*, 6 фев. 1932 г., раздел за Църквата, стр. 8.
24. "Priesthood—Dispensation of the Fulness of Times," *Deseret News*, 19 авг. 1933 г., стр. 4; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:66.
25. "Churches on Earth During the Millennium," *Improvement Era*, март 1955 г., стр. 176; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:64.
26. *The Way to Perfection* (1931 г.), стр. 323–324.
27. "The Reign of Righteousness," стр. 7; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:58.
28. В "Question Answered," *Deseret News*, 13 ян. 1934 г., раздел за Църквата, стр. 8; вж. също *Doctrines of Salvation*, 2:166.
29. "The Reign of Righteousness," стр. 7; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:59.
30. "Faith Leads to a Fulness of Truth and Righteousness," *Utah Genealogical and Historical Magazine*, окт. 1930 г., стр. 154; курсив премахнат; вж. също *Doctrines of Salvation*, 3:65.
31. *The Signs of the Times*, стр. 149.



Списък на илюстрациите

- Корица: Background © Artbeats.
- Стр. 5: *Младият Джозеф Фийлдинг Смит изучава Книгата на Мормон*, от Майкъл Т. Малм. © Майкъл Т. Малм.
- Стр. 38: Фрагмент от *Видях светлина*, от Джон Макнотън. © Джон Макнотън.
- Стр. 43: Фрагмент от *Господ му показва цялата земя*, от Уолтър Рейн. © Intellectual Reserve, Inc.
- Стр. 50: *(Христос) спасява изгубеното агне*, от Минерва Тайчърт.
- Стр. 55: *Тайната вечеря*, от Саймън Дюи. © Саймън Дюи.
- Стр. 62: Фрагмент от снимка © Corbis. Не копирайте, сваляйте или разпространявайте.
- Стр. 64: Фрагмент от *Напускането на Едемската градина*, от Джозеф Брики. © 1998 г. Джозеф Брики.
- Стр. 69: Фрагмент от *Христос в Гетсимания*, от Хайнрих Хофман. Предоставено от С. Harrison Congou Co., Inc.
- Стр. 100: Фрагмент от *Исус въвежда причастието*, от Гари Е. Смит. © 1982 г. Гари Е. Смит.
- Стр. 110: *Джозеф и Хайръм стоят до река*, от Тиъдор С. Горка. © 1996 г. Intellectual Reserve, Inc.
- Стр. 115: Фрагмент от *Първото Видение*, от Дел Парсън. © 1987 г. Intellectual Reserve, Inc.
- Стр. 118: *Мъченичеството на Джозеф и Хайръм*, от Гари Е. Смит. © 1984 г. Intellectual Reserve, Inc.
- Стр. 136: *Ангелът показва златните плочи на Джозеф Смит, Оливър Каудъри и Дейвид Уитмър*, от Уилям А. Могън. © 1988 г. Уилям А. Могън.
- Стр. 140: *Осемте свидетели виждат плочите на Книгата на Мормон*, от Харолд Т. (Дейл) Килбърн. © Дейл Килбърн.
- Стр. 151: Фрагмент от *Исус проповядва на хората до брега на морето*, от Джеймс Тисо.
- Стр. 160: *Възстановяването на Мелхиседековото свещеничество*, от Минерва Тайчърт. Предоставено от Музея за история на Църквата.
- Стр. 165: *Явяването на Илия в храма Къртлънд*, от Даниъл А. Люис. © 2007 г. Даниъл А. Люис.
- Стр. 182: Фрагмент от *Кръщението ми в Киев*, от Микола Крисаченко. Предоставено от Музея за история на Църквата.
- Стр. 194: Фрагмент от *Павел дарява Светия Дух*, от Майкъл Т. Малм. © 2006 г. Майкъл Т. Малм.
- Стр. 244: Фрагмент от *Господната молитва*, от Джеймс Тисо.
- Стр. 260: Фрагмент от *Откровението за Словото на мъдростта*, от Кенет А. Корбет. © Кенет А. Корбет.

- Стр. 268: *Но каквото имам, това ти давам*, от Уолтър Рейн
© Intellectual Reserve, Inc.
- Стр. 278: Снимката предоставена от Библиотеката и архива за църковна история.
- Стр. 297: Фрагмент от *Алма и Амулик в затвора*, от Гари Л. Кап.
© Гари Л. Кап.
- Стр. 328: Фрагмент от *Ето Божият Агнец*, от Уолтър Рейн.
© Intellectual Reserve, Inc.
- Стр. 331: *Христос в храма*, от Хайнрих Хофман. Предоставено от С. Harrison Congou Co., Inc.
- Стр. 336: Фрагмент от *Ликът на Христос*, от Хайнрих Хофман. Предоставено от С. Harrison Congou Co., Inc.
- Стр. 341: *Второто пришествие*, от Хари Андерсън. © Intellectual Reserve, Inc.
- Стр. 344: *Ангелът Мороний се явява на Джозеф Смит*, от Том Лавел. © 2003 г. Intellectual Reserve, Inc.



Азбучен указател

Б

Бенсън, Езра Тафт, 30

Бог Отец. *Вж.* Небесния Отец

Брак

вярността в брака води до щастие и вечни благословии, 210

подготвяне на децата и младежите за, 211–212

свещеното естество на, 208

селестиялният брак е най-висшият обряд на Евангелието, 208

селестиялният брак ще бъде предоставен на всички, които са верни, 209–210

става все по-сладък, когато съпругът и съпругата заедно живеят според Евангелието, 212–213

трае завинаги в евангелския план, 207–208

Вж. също Родители; Семейство; Силата за запечатване

В

Вероотстъпничество, 125–126

Второто пришествие на Исус Христос

е близо, 338–340

подготовка за, 343–346

светът ще бъде прочистен по времето на, 263, 343

съд по времето на, 340, 342

Вулгарност, 261

Възкресение, 70–71

Вяра

в Небесния Отец и Исус Христос, 40–41, 90

вървене с, 90–92

е първият принцип на Евангелието, 90

заедно с покаянието води до опрощаване, 87

изисква познание за Божиите качества, 40–41

и планът на спасение, 68
означава действие, 90–92

Г

Господният ден, 258–259

Грант, Хибър Дж., 150, 161

Д

Дарът на Светия Дух. *Вж.* Светият Дух, дарът на

Джозеф Смит. *Вж.* Смит, Джозеф

Джозеф Фийлдинг Смит. *Вж.* Смит, Джозеф Фийлдинг

Дом. *Вж.* Брак; Родители; Семейна домашна вечер; Семейство

Други вероизповедания, уважение към, 288–289

Е

Евангелието

възстановено чрез Джозеф Смит, 116–117, 281

е единствената надежда за света, 61, 288–289

е за всички хора, 131, 281

е насочено към семейството, 80
пъланотата му е само във възстановената Църква, 281–282

- трябва да се проповядва в простота, 289
- Единението на Исус Христос
 благодарност за, 68
 в Гетсиманската градина и на кръста, 65–68, 103–106
 възкресение чрез, 70–71, 111
 припомняне по Коледа, 327–329, 333–334
 припомняно чрез причастието, 103–106
 спасение чрез, 65–68, 332–333
 сравнено с изваждането на човек от дълбока яма, 67
Вж. също Исус Христос
- Език, почитане чрез, 262
- Ж**
-
- Жени
 благословиите на свещеничеството са достъпни за, 321–322
 важното им дело в Господното царство, 217–318
 от тях се очаква да търсят светлина и истина, 321–322
 примери за тяхна служба в Писанията, 317
Вж. също Общество за взаимопомощ
- Живот, цел на, 68–70
- ж**
-
- живот в света, но не от света, 264
Вж. също Светското
- з**
-
- задължение, лична отговорност за, 308
- З**
-
- Закон
 спазването му е задължително за спасение, 70
- управлява вселената и царството Божие, 245–246
- Закон за свидетелите, 139–141
- Заповедите
 отвръщането от тях води до лишаване от благословии, 247–248
 спазването им води до големи благословии, 68–70, 73, 249–250
 спазването им изразява любовта ни към Господ, 246–247
- Знание. *Вж.* Изучаване
- И**
-
- Издържане до края, 1, 84, 108, 293
- Изпитанията носят ползи, 264
- Илия
 възстановява силата за запечатване, 231–232
 духът на, 229, 232
Вж. също Семейна история;
 Силата за запечатване; Храмова работа
- Исус Христос
 всички неща са съсредоточени в и около Него, 54
 в тази диспенсация, 54–55
 Второто пришествие на, 337, 338–340, 343
 въвежда причастието, 101–102
 вярата на светиите от последните дни в, 53–54
 дава спасение от греха, 65–68
 дава спасение от Падението, 65–68
 да останем верни на свидетелството за, 54–55
 да ставаме синове и дъщери на, 54
 детство и младежки години на, 330–332

- е великият първообраз на свещеническа служба, 178
- Единението на, 46, 54, 65–68, 103–106, 113, 332–333
- е Единородният Син Божий, 53–54
- и Джозеф Смит, 113–114
- любовта на Джозеф Фийлдинг Смит към, 51–52
- напредвал от благодат на благодат, докато получил пълнота, 330–332
- придобиване на свидетелство за, 56
- припомняне за Него по Коледа, 327–329, 333–334
- припомняне за Него чрез причастието, 103–106
- раждане на, 54, 329–330
- ролята Му в плана на спасение, 46–47, 54, 65–68, 113
- ръководи Църквата, 126–128
- следване на примера на, 57–58, 178, 253
- страданието Му в Гетсиманската градина и на кръста, 65–68, 103–106
- упражняване на вяра в, 90
- Вж. също* Второ пришествие на Исус Христос; Единението на Исус Христос
- К**
-
- Кворумът на дванадесетте апостоли, съвет от, 168
- Ключовете на свещеничеството.
Вж. Свещенически ключове
- Книгата на Мормон
Джозеф Фийлдинг Смит я чете като малко момче, 4–5, 147
- лично изучаване на, 143–144
- личното свидетелство на Джозеф Фийлдинг Смит за, 135, 137, 145
- придобиване на свидетелство за, 143–144
- свидетелства за Исус Христос, 137–138
- съдържа Евангелието, 137–138
- тримата очевидци и осемте очевидци на, 135–142
- Коледа, 327–329, 333–334
- Вж. също* Исус Христос
- Кръщение
вярност след получаването на, 189–190
- двойно естество на, 190
- завет на, 187–189
- и планът на спасение, 68
- като възкресение от греховен живот към духовен живот, 185
- на Джозеф Фийлдинг Смит, 183
- не е необходимо за деца под осем годишна възраст, 185–187
- чрез пълно потапяне, символизиран, 183, 184–185
- Л**
-
- Лий, Харолд Б., 34
- Лична отговорност, 303–305
- М**
-
- Милениум, 347–348
- Мисионерска работа
Джозеф Фийлдинг Смит като пълновременен мисионер, 8–10, 279–281
- и споделяне на пълнотата на благословиите на Евангелието, 281
- носи надежда и мир в света, 289
- нуждата на Църквата от повече мисионери, 285–287

отговорността на светиите от последните дни да участват в, 282–285

трябва да се извършва с простота и чрез Духа, 289

Молитва

времето за молитва е винаги, 296–298

да разбираме ученията на Евангелието, 155

доближава хората към Бог, 295–296

живот в хармония с, 299

изразяване на благодарност в, 300

молба за праведни желания чрез, 299–300

примерът на Джозеф Фийлдинг Смит за, 294, 295, 299–300

Монсън, Томас С., 1

Н

Небесния Отец

в света липсва познание за Него, 37, 40

делото Му е да се осъществят безсмъртието и вечния живот на човека, 45

е Отец на духовете на всички хора, 42, 269–270

изпрати Единородния Си Син, 46, 333

иска да се завърнем при Него, 46–47

качества на, 40–41

любовта Му към нас, 42–43

планът на, 46–47, 54, 61

плаче за непослушните Си деца., 44–46

приканва всички хора да дойдат при Възлюбения Му Син, 47

семейството Му, членството на всички хора в, 42, 63, 269–270

упражняване на вяра в, 40–41, 90

Несгодите носят ползи, 263

О

Обич

включва да прощаваме и да виждаме доброто в другите, 272

Джозеф Фийлдинг Смит научава за нея от кобилата си Джуни, 273–274

изразявана чрез служба, 272–273

и оценяване на хората заради самите тях, 273–274

към Господ и околните, води към хармония с всички свети закони, 275

сред светиите от последните дни, 270–272

увеличена от знанието, че всички хора са Божии чеда, 269–270

Общество за взаимопомощ

е важно за делото на Църквата, 317–319

материални и духовни цели на, 319–321

основаване на, 318

Вж. също Жени

Освещаването на храм, израз на лично посвещение, 231

П

Падението на Адам и Ева

преодоляно от Единението на Исус Христос, 46, 65–67

сравнено с човек, който пада в дълбока яма, 67

съществено в плана на спасение, 64

Пакър, Бойд К., 19, 30

Плана на спасение

включва Падението, 64

е насочен към семейството, 71–73

- и Единението на Исус Христос, 47, 54, 65–68, 114
- приет с радост в доземния свят на духовете, 63
- установен от Небесния Отец преди Сътворението, 63
- Подчинение. *Вж.* Заповедите
- Покаяние
- включва искрена скръб за греха и отвърщане от греха, 94
- е вторият принцип на Евангелието, 92
- заедно с вяра води до получаване на прошка, 87
- изразява милостта на Небесния Отец и Исус Христос, 93–94
- и планът на спасение, 67, 92
- мисията на Джозеф Фийлдинг Смит да призовава хора към, 87–89
- отговорност да помагаме на другите да се покаят, 96–97
- сега е времето за, 95–96
- Поклонение
- в Господния ден, 257–258
- върховен израз на поклонение е спазването на заповедите, 246, 252
- дух на поклонение по време на причастието, 105, 106
- на Бог дава мир, 97
- на Бог изисква познание за качествата на Бог, 40–41
- следване на примера на Исус Христос за, 58
- Предупреждение
- мисията на Джозеф Фийлдинг Смит да извиси глас на, 19, 87–88, 243
- Отговорността на светиите от последните дни да извисят глас на, 96–97
- Президент на Църквата държи свещеническите ключове за цялата Църква, 166
- няма да отклони Църквата, 168
- Придобиване на знание и различаване на истината от лъжата, 149–151
- най-важното знание е знанието за Евангелието, 149–151
- на Писанията, 143–144, 151–152, 157
- на словата на църковните ръководители, 152–153
- се подобрява чрез праведен живот, 153–154
- търсене на знание в много области, 149–150
- чрез изучаване, вяра и послушание, 153–154
- чрез напътствия от Светия Дух, 153–154
- Пример, 222, 255–257, 280
- Причастие
- във възпоменание на Единението на Исус Христос, 103–106
- е свещен обряд, 102
- завети, сключени чрез вземането на, 106–108
- заповед да се взема, 102–103
- Исус Христос въвежда, 101–102
- отношение при вземане на, 106–108
- Първото Видение
- води до това Джозеф Смит да застане начело на последната диспенсация, 114–115
- възстановява истинното познание за Бог, 39–40
- Вж. също* Смит, Джозеф
- Първото Президентство, съвет от, 168

Р

Работа

за спасение, 309–310

ценност на, 303–305

Различаване на истината от лъжата, 149–151, 155–157

Родители

запознават децата си с Писанията, 220–222

отговорност на родителите е да учат децата си на истината, 218–219

подготвят децата да бъдат свидетели на истината и да служат мисии, 226

подготвят децата самите те да бъдат родители, 225–226

получават помощ от Църквата в своите отговорности, 220–221

помагат на децата да устоят на противника, 218–219

праведния пример на, 222

провеждат семейна домашна вечер, 226

учат децата, когато са малки, 223

учат децата да бъдат целомъдрени и добродетелни, 222–226

учат децата да се молят, 223

Вж. също Брак; Семейна домашна вечер; Семейство

С

Светия Дух

Джозеф Смит получава напътствие от Него в семейството си, 193, 195

изявява истината на всички хора, 153–154, 196

мисията на, 195

няма да обитава несвети скинии, 200

силата Му при достигането на духовете на отделните хора, 195

Светият Дух, дарът на

води до откровения, които напътстват личния ни живот, 200–201

и планът на спасение, 70

подготвяне за получаването на благословиите на, 198–200

позволява ни да имаме Светия Дух за постоянен спътник, 185–188

чрез полагаането на ръце, 197

Светското

изоставяне на, 257–262

отговаряне на въпроси за явния успех на светски хора, 262–263

Свещеническите ключове

възстановени от небесни пратеници чрез Джозеф Смит, 163–166

над цялата Църква са в ръцете на Президента на Църквата, 167

определение за, 162–163

почитане на носителите на, 161, 163, 167–168

Свещеничество

благословиите му се предлагат на всички, 173, 179, 323–324

Исус Христос е великият първообраз на, 178

клетва и завет на, 174–175

обещания към достойните носители на, 178

увеличаване на призованията в, 175–178, 179

Свобода на избор, 309–311

Семейна домашна вечер, 224

Вж. също Родители; Семейство

- Семейна история
 е труд, породен от любов,
 237–238
 обръща сърцата към предците,
 229, 231–232
 помага за завършването на
 семейната организация от
 поколение на поколение,
 238–240
Вж. също Илия; Силата за запечатване
- Семейство
 и възвисяване, 71–72
 как да се укрепва, 80–81, 83–84
 най-важната организация във
 времето и вечността, 31,
 80–81
 постановено от Господ да трае
 вечно, 81–83
Вж. също Брак; Родители;
 Семейна домашна вечер;
 Семейна история; Силата за
 запечатване
- Сила за запечатване
 възстановена чрез Илия,
 231–233
 и спасение на мъртвите,
 235–237
 подготвя светиите за спасение
 в неговата пълнота, 234–235
 спасява земята от разрушение,
 233
Вж. също Илия; Семейна исто-
 рия; Храмова работа
- Скромност, 222–226, 257–262
- Словото на мъдростта, 246,
 259–262
- Служба, 272–273
- Смит, Джеси Евънс (трета съпру-
 га), 23–25, 33, 205, 316
- Смит, Джозеф
- Евангелието възстановено чрез,
 114–116
 и Исус Христос, 113–114
 като откривител за познанието
 за Христа, 114
 личното свидетелство на Джо-
 зеф Фийлдинг Смит за, 112
 мъченичеството на, 3, 119–120
 отношения с брат му Хайръм,
 117–119
 придобиване на свидетелство
 за мисията на, 112
 призван да застане начело
 на последната диспенсация,
 114–116
 Първото Видение на, 39–40,
 114–115
 свещеническите ключове, въз-
 становени чрез, 161, 163–166
 Смит, Джозеф Ф. (баща), 1, 3, 112,
 147, 177, 217, 320
 Смит, Джозеф Фийлдинг
 близостта му към Бог, 37
 брак с Джеси Евънс, 22–24, 205
 брак с Етел Рейнолдс, 14–15,
 203, 205
 брак с Луи Шъртлиф, 6–7, 14,
 203
 вдъхновен да помогне на един
 от синовете си да спазва Сло-
 вото на мъдростта, 193, 195
 възхвалява примера на правед-
 ни светии от последните дни
 в армията, 255–257
 върви пеша до събрание, въ-
 преки счупения си крак, 125
 говори с генеалог, който не
 може да обясни интереса си
 към семейната история, 229,
 231
 говори с човек, който за пръв
 път харесва реч за Словото
 на мъдростта, 245

- дава палто на мисионер в нужда, 267
- детство на, 3–5
- изразява любов към Джозеф Смит, 112
- изразява любов към Исус Христос, 51–52
- изучава Писанията като млад мъж, 5–6, 147
- кани един млад мъж да седне до него на обща конференция, 267
- като бебе присъства на освещаването на храма Сейнт Джордж Юта, 123
- като историк на Църквата, 18, 135
- като млад мъж присъства на освещаването на храма Солт Лейк, 6
- като Президент на Църквата, 29–32
- като съпруг, баща и дядо, 20–21, 77–79, 203, 206, 218
- като член на Кворума на дванадесетте, 16–20, 25–29, 123–125
- кръщение на, 183
- личното свидетелство на, 112
- любовта му към хората, които е учил, 87–89
- милостивият характер на, 19–20, 90
- мисията му да призовава хората към покаяние и да извисява глас на предупреждение, 19, 89–90, 243
- набляга на важността на семейството, 31, 80–81
- намира мир в при смърт на близки хора, 14, 21, 27, 33, 61, 203, 205–206, 248
- наследство на, 1, 3, 111, 119–120
- научава Евангелието от родителите си, 217, 218
- научава за любовта и приемането на другите от кобилата Джуни, 273–274
- научава се да работи като млад мъж, 3–4, 303–305
- обръща внимание на малко момиченце в тълпата, 269
- обяснява лични причини за служба в Църквата, 125
- отслужва пълновременна мисия в Англия, 8–13, 279–281
- пее пред публика заедно със съпругата си Джеси, 317
- показва милост към човек, причинил автомобилна катастрофа с мисионери, 19–20
- помага на баща си с административните му задължения, 13
- помага на майка си със задълженията ѝ като акушерка, 275, 315
- похвални думи за, 27–28, 32, 33–34
- почита свещеническите ключове, 161, 163
- прекарва Коледните празници със семейството си, 329
- призован да служи в Кворума на дванадесетте, 16–19, 123
- произнася молитва за освещаване вместо баща си, 13–14
- публикува Коледно послание, 330
- раждане на, 1
- растеж на Църквата по време на президентството на, 30
- се завръща в Англия като Президент на Църквата, 279–280
- се моли за всички хора, 299
- се моли за края на света, 337, 338

- се моли за сила да бъде верен до края, 1, 294
- се моли за сила след смъртта на Луи, първата му съпруга, 293
- се моли за спирането на буря, 293, 294
- се моли публично в проповеди, 294
- скърби за смъртта на втората си съпруга, Етел, 22, 205
- скърби за смъртта на първата си съпруга, Луи, 14, 203, 293
- скърби за смъртта на третата си съпруга, Джеси, 33, 220
- служението му, отличаващо се със строгост и прошка, 19–20
- служи в Европа в началото на Втората световна война, 24–26
- служи заедно с велики жени в Църквата, 315, 317
- служи на много позиции в Църквата, 13, 123–124, 171, 173
- смъртта на, 33
- споделя съвет на Д. Артър Хейкок, 305
- създава дом и семейство със съпругата си Луи, 13–14
- усърдието му в изучаването на Евангелието, 4–5, 147, 150
- учи децата си на Евангелието, 217
- чете ръкописни свидетелства на Дейвид Уитмър и Оливър Каудъри, 135
- Смит, Джулина Ламбсън (майка), 1, 4, 217, 218, 275, 315
- Смит, Етел Рейнолдс (втора съпруга), 15–16, 20–21, 77–78, 203, 205, 315, 216
- Смит, Луи Шъртлиф (първа съпруга), 8–16, 203
- Смит, Хайръм (дядо)
вярността му към Джозеф Смит и Църквата, 111, 117–119
мъченичество на, 3, 119–120
почтеност на, 117
Служба на, 1, 3, 111
- Смърт, физическа и духовна, 67
- Спасение
помагане на другите да търсят, 311
търсене на лично, 311
Вж. също Плана на спасение
- Събрание за причастието, 101
-
- Т**
- Томпсън, Мърси, 111
- Трудолюбие. *Вж.* Работа
-
- Х**
- Хинкли, Гордън Б., 1
- Храмовата работа
е труд, породен от любов, 237–238
обръща сърцата към предците, 229, 231, 232, 236
помага за завършването на семейната организация от поколение на поколение, 238–239
Вж. също Илия; Семейна история; Силата за запечатване
-
- Ц**
- Целомъдрие, законът за, 225, 262
- Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни възстановяване на Църквата след векове на вероотстъпничество, 125–126
е Божието царство на земята, 126–128

е организирана, за да помага на отделните хора и на семействата да намерят радост и вечен живот, 128

е ръководена от Исус Христос, 126–128

любовта в нея дава пример на света, 270–272

помага на родителите да учат децата, 220–222

привилегията на членството в, 127

службата в нея изразява признателността ни за Господната служба към нас, 129–130

спомогателни организации в, 128

ще се разпростре по целия свят, 131–132

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

